

Cape Town Commitment

Kapstadsöverenskommelsen

Cape Town Commitment

Kapstadsöverenskommelsen

Översättning: Mats Wall

Copyright

© 2011 The Lausanne Movement
All rights reserved
www.lausanne.org

Svensk copyright

© 2011 Svenska Evangeliska Alliansen (SEA)
www.sea.nu

Svensk översättning

Mats Wall
(Kapstadsöverenskommelsen)
Svenska Lausannekommittén
(Lausannedeklarationen
och Manillamanifestet)

Grafisk formgivning

Mats Wall

Omslag

Tionto Kreativ Verkstad AB, Huskvarna

Tryck

Scandbook, Falun 2011

ISBN

978-91-633-8744-9

Boken distribueras av CredoAkademin
www.credoakademin.nu/shop

Innehåll

Svenskt förord	7
Förord	12
Inledning	15

DEL ETT:

För den herre vi älskar – en trosbekännelse

Vi älskar därför att Gud först har älskat oss **19** • Vi älskar den levande Guden **21** • Vi älskar Gud Fadern **22** • Vi älskar Gud Sonen **24** • Vi älskar Gud den helige Ande **26** • Vi älskar Guds ord **28** • Vi älskar Guds värld **30** • Vi älskar Guds evangelium **35** • Vi älskar Guds folk **37** • Vi älskar Guds mission **39**

DEL TVÅ:

För den värld vi tjänar – ett upprop till handling

Inledning	43
-----------------	----

I. Vi vill vittna om Kristus i en globaliserad, pluralistisk värld

Sanningen och Kristi person **43** • Sanningen och pluralismens utmaning **44** • Sanningen och arbetsplatsen **45** • Sanningen och de globala medierna **47** • Sanningen och bruket av konst i missionen **47** • Sanningen och den framväxande teknologin **48** • Sanningen och de offentliga arenorna **49**

II. Vi vill bygga Kristi fred i vår splittrade och brustna värld

Den fred som Kristus har åstadkommit **50** • Kristi fred i etniska konflikter **51** • Kristi fred för fattiga och förtryckta **53** • Kristi fred för människor med funktionshinder **55** • Kristi fred för människor som lever med HIV **56** • Kristi fred för sin lidande skapelse **57**

III. Vi vill leva ut Kristi kärlek bland människor av andra trosuppfattningar

”Älska din nästa som dig själv” innefattar människor av andra trosuppfattningar **59** • Kristi kärlek kallar oss att lida och till och med dö för evangeliets skull **60** • Kärlek i handling förkroppsligar och väcker intresse för nådens evangelium **61** • Kärleken respekterar olika sorters lärjungaskap **62** • Kärleken vill nå människor i förskingring **63** • Kärleken verkar för alla människors religionsfrihet **64**

IV. Vi vill förstå Kristi vilja för världens evangelisation

Onådda och försummade folkgrupper **65** • Muntliga kulturer **67** • Kristuscentrerade ledare **68** • Storstäder **70** • Barn **71** • Bön **72**

V. Vi vill kalla Kristi kyrka tillbaka till ödmjukhet, redlighet och enkelhet

Lev annorlunda som Guds nya mänsklighet **73** • Lev i kärlek och avvisa den förvända sexualitetens avguder **74** • Lev i ödmjukhet och avvisa maktens avguder **76** • Lev i redlighet och avvisa framgångens avguder **77** • Lev i enkelhet och avvisa girighetens avguder **77**

VI. Vi vill samarbeta inom Kristi kropp för enhet kring missionen

Enhet inom kyrkan **79** • Samarbete inom den globala missionen **80** • Män och kvinnor i samarbete **81** • Teologisk utbildning och mission **83**

Avslutning	85
Fotnoter.....	88
Appendix A: Lausannedeklarationen	94
Appendix B: Manillamanifestet.....	104

Svenskt förord

Jag reste till Cape Town 2010 – den tredje Lausannekongressen om världens evangelisering – med två frågor i bakhuvudet, den ena mindre viktig än den andra. Skulle Kapstaden leva upp till sitt rykte som världens vackraste stad? Skulle Lausanne som rörelse återuppstå från de döda?

Den första frågan besvarades direkt. Staden är hänförande vacker. Jag bestämde mig omedelbart för att detta måste bli platsen där Ingrid och jag – om Gud vill, vi får leva och pengarna räcker – firar vårt nästa jubileum. Den andra frågan besvarades efterhand.

Historien bakom Cape Town 2010

Kristna konferenser pågår ständigt, året runt, jorden runt. Många av dem är säkert värdefulla medan de pågår men är bortglömda en månad senare. Så var det inte med den första Lausannekongressen 1974. Den skapade stora svallvågor och skrev in sig i det sena 1900-talets kyrkohistoria. Aldrig tidigare hade evangeliska ledare från så många länder mötts, än mindre ställt sig tillsammans i missionsuppdraget som man gjorde genom *Lausannedeklarationen*. Mötet i Lausanne blev till en rörelse, en basunstöt som fångades upp och fördes vidare av människor och sammanhang världen över.

Lausannedeklarationen gav klarhet och inriktning i viktiga frågor. Här fanns en orubblig bekännelse till Jesus Kristus som världens enda frälsare och Herre, ett obrutet förtroende för Bibeln som Guds ord, en omistlig helhetssyn på skapelse och frälsning, på evangelisation och socialt arbete och en ofrånkomlig utmaning till strategiskt tänkande och praktiskt samarbete.

År 1989, femton år efter den första kongressen inbjöd man till

Lausanne II i Manilla på Filippinerna – en tydlig markering att den kristna kyrkans tyngdpunkt har flyttat från västvärlden till det södra halvklotet. Kristenheten blir alltmer solbränd och färgstark! Kongressen i Manilla resulterade i många hundra strategiska samarbeten och olika former av partnerskap för mission. I *Manillamanifestet* vidareutvecklades perspektivet från Lausanne.

Varför en tredje Lausannekongress?

Varje generation kommer att utsättas för press att avvika från evangeliet, och därför behöver varje ny generation bekräfta evangeliets innehåll. De senaste decenniernas postmoderna filosofi, som ifrågasätter möjligheten av förblivande sanningar, liksom den aggressiva ateismens återkomst, är exempel på utmaningar i vår tid. Liberalteologin, en huvudorsak till den kristna församlingens kräftgång i väst, är en annan ofrånkomlig utmaning.

Nya utmaningar har tillkommit, både som möjligheter och hot. Vi lever för första gången i mänsklighetens historia i en verkligt globaliserad värld. Visst kunde det i en viss mening sägas redan i Manilla, men det är först nu efter kommunismens fall och den digitala världens genombrott som vi i verklig mening lever i en globaliserad värld. Vi kan kommunicera med varandra – i realtid – oavsett var på jorden vi är. Nya skrämmande utmaningar har också dykt upp på scenen. HIV och AIDS, klimatförändringar, trafficking ... Vad betyder detta för församlingen? Vad kan och ska vi göra?

Listan av utmaningar kan göras lång. Hur förhåller vi oss till islam, som snabbt växer i många delar av världen? Hur når vi den delen av mänskligheten som är "oral learners", det vill säga människor som enbart eller i huvudsak får ny information och tar till sig nya färdigheter genom muntlig förmedling i stället för i skrift? Hur kan vi samtidigt arbeta med ekonomiskt

utvecklingsarbete och förmedling av evangeliet, "Business as Mission"?

Det var inte svårt, tjugoett år efter den senaste kongressen, att motivera Lausanne III.

På plats i Kapstaden

Det var en mäktig invigning med 4200 delegater från 198 länder och med sprakande musik! Sedan följde sex intensiva dagar med lovsång, vittnesbörd, undervisning och samtal. Den stora kongresshallen var möblerad med 700 mindre bord. Varje förmiddag satt jag vid bord B305 tillsammans med en student-evangelist från Sydafrika, en bokförlagschef från Brasilien, en jurist från Oxford, en kines som bor i Kalifornien men som tillbringar det mesta av sin tid som missionär i Kina. Det gavs mycket tid till samtal och bön, och vi hade en härlig gemenskap. Fantastiskt!

Dagarna fylldes av föredrag, vittnesbörd, samtal ... Det var ofta gripande och omskakande. För dig som inte var där går allt att ta del av på www.lausanne.org

Hur stora de framtida svallvågorna från Cape Town 2010 kommer att bli vet bara Gud. Men min uppfattning är klar: vi såg Lausanne uppstå från de döda! Det fanns en energi, entusiasm och inriktning som inte funnits där på länge. Visst går det att ha synpunkter på enskildheter, men den omtalade lausanneandan var tillbaka. Det bådar gott för framtiden.

Det underbaraste av alla budskap

Kongressen i Kapstaden mynnade ut i *Cape Town Commitment – Kapstadsöverenskommelsen*, som vi nu har glädjen att presentera på svenska. Det är en ypperlig presentation av kristen tro och kristet liv som alla borde läsa. Den som är kristen borde

läsa för att förstå mer av rikedomerna i den egna tron; den som inte är kristen borde läsa för att förstå mer av vad man hittills hållit på behörigt avstånd.

Lindsay Brown, en av Lausannerörelsens ledare, talade sista kvällen:

Evangeliet – de goda nyheterna – om Jesus Kristus, Guds Lamm, är det främsta av alla budskap i världens historia. Evangeliet är det underbaraste av alla budskap i hela universum. Evangeliet är anledningen till att vi har varit samlade här i Kapstaden ...

Att vara evangeliskt kristen är att vara en människa präglad av evangeliet. Notera att evangelisk inte är ett nytt ord, inte ett ord från 1800-talet, inte ens ett ord från reformationstiden, inte ett västerländskt ord och inte ett ord för en sekt. Ordet evangelisk går tillbaka till Skriften och användes redan av kyrkofadern Tertullianus i hans försvar av den kristna tron.

Kapstadsöverenskommelsen är en beskrivning av evangelisk kristen tro. Den första delen, "För den Herre vi älskar – en trosbekännelse", beskriver trons innehåll medan den andra delen, "För den värld vi tjänar – en handlingsplan" beskriver trons konsekvenser. Textens huvudförfattare är Chris Wright, erkänd bibelforskare och missionsteolog från England.

Till sin form är den en bekännelse till den ende Guden, inte till en lära. Språket är kärlekens språk, och det finns en dimension av lovsång i texten, en lovsång till Guds namn och ära, till hans rike och vilja, till hans godhet och helighet. Det är en distinkt kristen tro som presenteras: Kristus i centrum, Bibeln som grund, kärleken som drivkraft och missionsuppdraget som utmaning. Här finns den stora berättelsen – frälsningshistorien – och en helhetssyn som gör att varje område av livet berörs.

Det är nerv, puls och hjärta. Det är radikalt och reservationslöst. Det är ödmjukt och självkritiskt.

Kort sagt, en text du helt enkelt måste läsa!

Stefan Gustavsson

Generalsekreterare SEA

Förord

Den tredje Lausannekongressen om världsevangalisation (Kapstaden, 16–25 oktober 2010) samlade 4200 evangeliska ledare från 198 länder och nådde ut till hundratusentals andra, som deltog i möten runt om i världen och via internet. Målet var att ge den globala kyrkan en ny utmaning att vittna om Jesus Kristus och allt han lärde – bland alla folk, i alla delar av samhället och på idéernas område.

Cape Town Commitment är frukten av denna strävan. Den bygger historiskt både på Lausannedeklarationen och på Manila-manifestet. Den består av två delar. Del ett lägger fram bibliska övertygelser som förmedlats till oss genom Skriften, medan del två utgörs av ett handlingsprogram.

Hur kom del ett till? Den började avhandlas i december 2009 vid en samling i Minneapolis, dit arton teologer och evangeliska ledare från hela världen hade bjudits in. En mindre grupp, ledd av dr Christopher Wright, ordförande i Lausannerörelsens teologiska arbetsgrupp, ombads att förbereda ett slutdokument som skulle läggas fram vid kongressen.

Hur kom del två till? En omfattande lyssningsprocess påbörjades drygt tre år innan kongressen. Lausannerörelsens internationella ledare höll överläggningar i sina respektive regioner, där kristna ledare ombads att identifiera vilka utmaningar som kyrkan står inför. Sex nyckelområden växte fram. Dessa kom dels att bestämma kongressprogrammet och dels att ange ramarna för själva handlingsprogrammet. Lyssningsprocessen fortsatte sedan under kongressen, då Chris Wright och hans arbetsgrupp arbetade för att troget dokumentera alla bidrag. Det var ett jättarbete.

Cape Town Commitment kommer de närmaste tio åren att

fungera som en vägkarta för Lausannerörelsen. Dess profetiska kallelse att arbeta och be kommer förhoppningsvis att attrahera församlingar, missionsorganisationer, teologiska seminarier, kristna i arbetslivet och olika studentgrupper att ta till sig dokumentet och hitta sin plats och sin roll för att försöka förverkliga dess innehåll.

Det finns många trosbekännelser som talar om vad kyrkan tror på. Vi ville gå ett steg längre och förena tro och praxis. Vår förebild var aposteln Paulus vars teologiska undervisning byggdes på med praktiska anvisningar. Till exempel i Kolosserbrevet resulterar hans underbara, omvälvande framställning av Kristi herravälde i jordnära undervisning om vad det innebär att vara rotad i Kristus.

Vi skiljer mellan vad som är kärnan i det kristna evangeliet – det vill säga de grundläggande sanningar som det måste råda enighet kring – och underordnade frågor, där uppriktiga kristna har olika uppfattningar om vad Bibeln lär eller kräver. Vi har härvidlag arbetat för att åskådliggöra Lausannerörelsens princip om “frihet inom bestämda gränser”, och i del ett anges dessa gränser klart och tydligt.

Under hela processen har vi haft glädjen att samarbeta med Evangeliska världsalliansen (WEA) som funnits med i varje skede av arbetet. WEA är helt överens med oss om trosbekännelsen och handlingsprogrammet.

Fastän vi talar och skriver utifrån Lausannerörelsens evangeliska tradition, vill vi bejaka enheten i Kristi kropp och med glädje erkänna att herren Jesus Kristus också har många efterföljare inom andra traditioner. Vi bjöd in höga företrädare för flera historiska kyrkor inom andra traditioner att delta som observatörer i Kapstaden, och vi hoppas att *Cape Town Commitment* kan vara till glädje för kyrkor inom alla traditioner. Vi lägger fram den i all ödmjukhet.

Vilka förhoppningar har vi då på *Cape Town Commitment*? Vi hoppas att människor ska prata om den, diskutera och tillmäta den stor betydelse som ett samlat uttalande från evangeliska kristna runt om i världen, att den ska prägla kristna verksamhetsplaner, att den ska stärka kristna opinionsbildare på den offentliga arenan och att den ska resultera i djärva initiativ och samarbeten.

Må Guds ord vara ett ljus på vår stig, och må herren Jesu Kristi nåd och Guds kärlek och den helige Andes gemenskap vara med oss alla.

Douglas Birdsall
arbetande styrelseordförande

Lindsay Brown
internationell direktor

Inledning

Som medlemmar i Jesu Kristi världsvida kyrka vill vi med glädje bekräfta vår överlåtelse till den levande Guden och hans frälsande syfte genom herren Jesus Kristus. För hans skull förnyar vi vår överlåtelse till Lausannerörelsens visioner och mål.

Detta innebär två saker:

För det första håller vi fast vid uppdraget att i hela världen vittna om Jesus Kristus och allt han lärde. Den första Lausannekongressen 1974 samlades kring uppdraget att evangelisera världen. Bland dess viktigaste bidrag till den världsvida kyrkan var a) Lausannedeklarationen, b) en ny medvetenhet om alla onådade folkgrupper, och c) en förnyad upptäckt av det bibliska evangeliets och den kristna missionens holistiska väsen. Den andra Lausannekongressen i Manilla 1989 gav upphov till mer än tre hundra strategiska samarbeten för världens evangelisation, däribland många som inbegrep samverkan mellan olika länder runt om på jordklotet.

För det andra håller vi fast vid Lausannerörelsens huvuddokument – Lausannedeklarationen (1974) och Manillamanifestet (1989). Dessa dokument ger klart uttryck för det bibliska evangeliets centrala sanningar och tillämpar dessa på vårt praktiska missionsarbete på ett sätt som fortfarande är relevant och utmanande. Vi bekänner att vi inte varit trogna de utfästelser som gjordes i dessa dokument. Men vi anbefaller dem och håller fast vid dem, på samma gång som vi försöker förstå hur vi bör ge uttryck för och tillämpa evangeliets eviga sanningar i dagens föränderliga värld.

En föränderlig verklighet

Nästan allt kring hur vi lever, tänker och förhåller oss till varandra förändras i allt snabbare takt. Vi upplever på gott och ont

vilken stark inverkan globaliseringen, den digitala revolutionen och förskjutningen av den ekonomiska och politiska maktbalansen har på världen. En del saker som vi möter gör oss sorgsna och oroliga – den globala fattigdomen, krig, etniska konflikter, sjukdomar, den ekologiska krisen och klimatförändringarna. Men det finns en stor förändring i vår värld som det finns anledning att glädja sig åt, nämligen tillväxten i Kristi världsvida kyrka.

Det faktum att den tredje Lausannekongressen ägt rum i Afrika är ett bevis på detta. Åtminstone två tredjedelar av världens kristna bor numera i den globala södern och östern. Kapstadskongressens sammansättning speglade den enorma förändring som skett inom världens kristenhet under det århundrade som gått sedan den epokgörande missionskonferensen i Edinburgh 1910. Vi gläder oss över den fantastiska tillväxt som skett i de afrikanska kyrkorna, och vi är glada över att våra afrikanska systrar och bröder kunde stå som värdar för denna kongress. Samtidigt kunde vi inte samlas i Sydafrika utan att tänka på de gångna årens lidande under apartheidsystemet. Därför vill vi tacka för evangeliets utbredning och vad Gud i sin allsmåttiga rättfärdighet har gjort på senare tid, samtidigt som vi fortfarande brottas med den nedärvda ondskan och orättvisan. Det är så kyrkans dubbla vittnesbörd och roll ser ut överallt i världen.

Vi måste inom den kristna missionen ta hänsyn till vår tids verklighet. Samtidigt måste vi dra lärdom av den blandning av klokhet och misstag, av lyckade och misslyckade insatser, som vi ärvt från tidigare generationer. Vi både högaktar och beklagar det förgångna, och vi tar oss an framtiden i den Guds namn som håller hela historien i sin hand.

Vad som är oföränderligt

I en värld som förändrar sig i allt snabbare takt förblir vissa

saker oföränderliga. Följande omistliga sanningar utgör den bibliska, logiska grunden för vårt missionsengagemang.

- Människor går förlorade. Människans grundläggande belägenhet är fortfarande densamma som den beskrivs i Bibeln: på grund av vår synd och vårt uppror står vi under Guds rättvisa dom. Utan Kristus finns inget hopp.
- Evangeliet innebär goda nyheter. Evangeliet är ingen föreställning som behöver tillföras nya idéer, utan en berättelse som behöver finna nya sätt att förmedlas på. Det är den oföränderliga historien om vad Gud har gjort för att rädda världen, framför allt i de historiska händelserna kring Jesu Kristi liv, död, uppståndelse och herravälde. I Kristus finns hopp.
- Kyrkans mission fortsätter. Guds mission fortsätter till jordens yttersta gräns och till världens slut. Dagen kommer då världens riken ska bli Guds och Kristi rike, när Gud ska bo i den nya skapelsen med det återlösta människosläktet. Fram tills dess kommer kyrkans delaktighet i Guds mission ivrigt och glatt att fortsätta och öppna nya och spännande möjligheter i varje ny tid, inklusive vår egen.

Lidelsen i vår kärlek

Detta dokument är skrivet utifrån kärleken. Kärleken är förbundets språk. Bibelns förbund, det gamla och det nya, är uttryck för Guds frälsande kärlek och nåd som når ut till en förlorad mänsklighet och en fördärvad skapelse. Detta förbund kräver vår kärlek i gengäld. Vår kärlek visar sig i tro, lydnad och hängiven överlåtelse till förbundets herre. Lausannedeklarationens definition av evangelisation är att "hela kyrkan förmedlar hela evangeliet till hela världen". Detta är fortfarande vår stora lidelse. Därför förnyar vi detta förbund genom att på nytt bekräfta:

- *vår kärlek till hela evangeliet*, då det är Guds underbara nyheter i Kristus för varje del av hans skapelse, som är svårt härjad av synd och ondska;
- *vår kärlek till hela kyrkan*, då det är Guds folk, återlöst av Kristus och hämtat ur alla jordens folk och ur alla tider, för att under vår livstid ta aktiv del i Guds mission och i den kommande tidsåldern förhålliga honom för evigt;
- *vår kärlek till hela världen*, som befinner sig så långt ifrån Gud men som ligger honom så varmt om hjärtat, den värld som Gud älskade så mycket att han gav den sin ende son för att rädda den.

Gripna av denna trefaldiga kärlek, överlåter vi oss själva på nytt till att vara kyrka, till att tro, följa och dela med oss av hela evangeliet och till att gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar.

DEL ETT:

För den herre vi älskar – en trosbekännelse

1. Vi älskar därför att Gud först har älskat oss

Guds mission har sin upprinnelse i Guds kärlek. Guds folks mission har sin upprinnelse i vår kärlek till Gud och till allt som Gud älskar. Världsevangelisering är ett utflöde av Guds kärlek till oss och genom oss. Vi bekräftar att Guds nåd kommer först och att vi därefter tar emot denna nåd genom tro, som får sitt uttryck i kärlekens lydnad. Vi älskar därför att Gud först har älskat oss och sänt sin son som försoningsoffer för våra synder.¹

A) Kärleken till Gud och kärleken till vår nästa utgör det största och viktigaste budet som hela lagen och profeterna vilar på. Kärleken är lagens uppfyllelse och den Andens frukt som nämns allra först. Kärleken är ett tecken på att vi är födda på nytt, en försäkran om att vi känner Gud och ett bevis på att Gud bor i oss. Kärleken är det nya bud som Kristus har gett. Han förklarade för sina lärjungar att endast om de följde detta bud, skulle deras mission bli synlig och trovärdig. Kärleken mellan Guds barn är det sätt som den osynlige Guden – han som gjorde sig synlig genom sin inkarnerade Son – fortsätter att göra sig synlig för världen. Kärleken var bland det första som Paulus framhöll och anbefallde bland nykristna, tillsammans med tron och hoppet. Men störst av allt är kärleken, för kärleken upphör aldrig.²

B) Denna kärlek är inte eftergiven eller sentimental. Guds kärlek är obrottsligt trofast, djupt delaktig, självutgivande, uppoffrande, stark och helig. Eftersom Gud är helig genomsyrar

kärleken hela Guds väsen och allt vad han gör, såväl hans rättskipning som hans barmhärtighet. Guds kärlek omfattar hela hans skapelse. Vi är kallade att älska på ett sätt som återspeglar Guds kärlek i samtliga dessa aspekter. Detta är vad som menas med att vandra Herrens väg.³

C) När vi således utformar våra trosövertygelser och överlåtelse med kärleken som utgångspunkt, antar vi den mest grundläggande och mest krävande bibliska utmaning som finns:

1. att älska Herren, vår Gud, av hela vårt hjärta, hela vår själ, hela vårt förstånd och all vår kraft;
2. att älska vår nästa (inklusive främlingen och fienden) som oss själva;
3. att älska varandra så som Gud i Kristus har älskat oss; samt
4. att älska världen med samma kärlek som fanns hos honom som utgav sin ende Son för att världen skulle räddas genom honom.⁴

D) Denna kärlek är en Guds gåva som har utgjutits i våra hjärtan, men den är samtidigt en Guds befallning som kräver viljans lydnad. Denna kärlek innebär att vi ska efterlikna Kristus själv – fasta i uthållighet men ändå milda i ödmjukhet; starka i motståndet mot det onda men ändå ömsinta i barmhärtighet mot dem som lider; tappra i lidandet och trofasta intill döden. Denna kärlek har den jordiske Kristus som förebild och den i härlighet uppståndne Kristus som måttstock.⁵

Vi bekräftar att denna allomfattande bibliska kärlek ska vara en utmärkande identitet och ett kännemärke för Jesu lärjungar. Som svar på Jesu bön och befallning längtar vi efter att det ska vara precis så också för oss. Men sorgligt nog måste vi erkänna att det alltför ofta inte är så. Därför överlåter vi oss på nytt till att göra allt vi kan för att leva, tänka, tala och uppföra oss på

ett sätt som ger uttryck för vad det innebär att vandra i kärlek – kärlek till Gud, kärlek till varandra och kärlek till världen.

2. Vi älskar den levande Guden

Vår Gud som vi älskar uppenbarar sig i Bibeln som den ende, evige, levande Guden som styr allting efter sin allsmåktiga vilja och sitt frälsande syfte. Endast Gud, som utgör en enhet mellan Fadern, Sonen och den helige Ande, är världens skapare, härs-kare, domare och frälsare.⁶ Därför älskar vi Gud och tackar honom för vår plats i skapelsen, underordnar oss hans allsmåktiga försyn, förtröstar på hans rättvisa och prisar honom för den frälsning som han har vunnit åt oss.

A) *Vi älskar Gud framför alla andra gudar.* Vi uppmanas att bara älska och tillbe den levande Guden. Men precis som Israel på Gamla testamentets tid låter vi vår kärlek till Gud fördärvas av att vi följer denna världens gudar, de som dyrkas av folket runt omkring oss.⁷ Vi förfaller till synkretism, lockade och frestade av en mängd avgudar som girighet, makt och framgång, där vi tjänar mammon i stället för Gud. Vi accepterar förhärskande politiska och ekonomiska ideologier utan att granska dem i Bibelns ljus. Vi frestas att kompromissa med vår övertygelse att Kristus är unik under trycket från den religiösa pluralismen. Precis som Israel behöver vi lyssna till profeternas och Jesu egen kallelse att vända om, att överge alla andra gudar och återgå till att lydigt älska och tillbe endast Gud.

B) *Vi älskar Gud med en lidelse för hans härlighet och ära.* Den främsta drivkraften för vår mission är densamma som driver Guds egen mission, nämligen att den ende, sanne, levande Guden ska bli känd och ärad överallt i sin skapelse. Detta är Guds yttersta mål och bör därmed också vara vår största glädje.

”Om Gud längtar efter att varje knä ska böjas för Jesus och varje tunga bekänna honom, då borde också vi göra det. Vi

borde 'nitälska' (som Bibeln ibland uttrycker det) för hans namns ära – det vill säga bli bedrövade när människor inte känner hans namn, sårade när det ignoreras, upprörda när det smädas, hela tiden angelägna om och fast beslutna att namnet ska få den ära det förtjänar. Missionens allra främsta motiv är varken lydnad för missionsbefallningen (även om den är viktig) eller kärlek till syndare som gått vilse och är på väg att gå förlorade (även om den är en stark drivkraft, särskilt med tanke på Guds vrede) utan snarare iver – brinnande och lidelsefull iver – för Jesu Kristi härlighet och ära. Inför detta mål, den kristna missionens allra främsta mål, tynar alla ovärdiga motiv bort och dör.”⁸ *John Stott*

Det borde vara vår stora sorg att den levande Gudens namn inte äras i vår värld. Den levande Guden förnekas i aggressiva former av ateism. Den ende sanne Guden ersätts eller förvanskas i utövningen av världens religioner. Vår herre Jesus Kristus skymfas och framställs i oriktig dager inom delar av populärkulturen. Och Guds ansikte, så som det framträder i den bibliska uppenbarelsen, fördunklas av namnkristendom, synkretism och hyckleri.

Att älska Gud mitt i en värld som förkastar eller förvanskar honom kräver att vi frimodigt men ödmjukt vittnar om vår Gud, kraftfullt men kärleksfullt försvarar Kristi, Guds sons evangelium och i bön förlitar oss på den helige Andes övertygande verk. Vi överlåter oss till att vittna så, för om vi säger oss älska Gud måste vi ha samma prioritet som Gud, nämligen att hans namn och hans ord ska upphöjas över allting.⁹

3. Vi älskar Gud Fadern

Genom Jesus Kristus, Guds son – han som ensam är vägen, sanningen och livet – får vi lära känna och älska Gud som fader. Då den helige Ande vittnar med vår ande om att vi är Guds barn, kan vi ropa samma ord som Jesus bad: ”Abba! Fader!”

och be den bön som Jesus lärde oss: "Vår Fader". Vår kärlek till Jesus, som bevisas genom lydnad, möts med glädje av Faderns kärlek till oss genom att Fadern och Sonen tar sin boning i oss och inleder en ömsesidig kärleksrelation med oss.¹⁰ Denna kärleksrelation har djupa bibliska rötter.

A) *Vi älskar Gud som fader för sitt folk.* Det gammaltestamentliga Israel kände Gud som fader – han som frambringat dem, burit dem och fostrat dem, manat dem till lydnad, längtat efter deras kärlek och visat barmhärtig förlåtelse och tålmodig, bestående kärlek.¹¹ Detta gäller lika mycket oss som utgör Guds folk i Kristus i vårt förhållande med vår Gud och fader.

B) *Vi älskar Gud som Fadern, som så älskade världen att han gav den sin ende son för att vi skulle bli räddade.* Vilken stor kärlek har inte Fadern skänkt oss när vi får kallas Guds barn. Vilken omåttlig kärlek har inte Fadern visat som inte skonade sin ende son utan utlämnade honom för vår skull. Denna kärlek som Fadern visade genom att utlämna sin son tog sig även uttryck i Sonens självutgivande kärlek. Det rådde fullkomlig viljeöverensstämmelse i det försoningsverk som Fadern och Sonen, genom den helige Ande, utförde på korset. Fadern älskade världen och utlämnade sin son, och "Guds son älskade mig och utlämnade sig själv för min skull". Denna enhet mellan Fadern och Sonen, som bekräftas av Jesus själv, avspeglar sig i Paulus allra vanligaste brevhälsning: "Nåd och frid från Gud, vår fader, och herren Jesus Kristus, som offrade sig för våra synder [...] efter vår Guds och faders vilja. Hans är härligheten i evigheters evighet, amen."¹²

C) *Vi älskar Gud som Fadern, vars karaktär vi återspeglar och vars omsorg vi förtröstar på.* I Bergspredikan hänvisar Jesus gång på gång till vår himmelske fader som förebild och fokus för vårt handlande. Vi ska som Guds barn hålla fred. Vi ska göra goda gärningar så att vår fader i himlen blir prisad. Vi ska älska våra fiender för att återspegla Guds faderskärlek. Vi

ska ge, be och fasta i det fördolda, där bara Fadern kan se oss. Vi ska förlåta andra så som vår fader förlåter oss. Vi ska inte bekymra oss utan lita på att vår fader sörjer för oss. Genom ett beteende som har sin upprinnelse i vår kristna karaktär, gör vi vår himmelske faders vilja i Guds rike.¹³

Vi bekänner att vi ofta har försummat sanningen om Gud som fader och därmed berövat oss själva välsignelsen att ha en relation med honom. Vi överlåter oss på nytt till att komma till Fadern genom Jesus Sonen – för att ta emot hans faderskärlek, för att leva i lydnad under hans faderliga fostran, för att åter spegla hans faderliga karaktär i vårt beteende och vår hållning och för att lita på att han som fader sörjer för oss under alla livets omständigheter.

4. Vi älskar Gud Sonen

Gud befallde Israel att älska Herren Gud med odelad trohet. På samma sätt ska vi älska herren Jesus Kristus genom att orubb- ligt hävda att han ensam är frälsare, herre och Gud. Bibeln lär att Jesus utför samma allsmäktiga gärningar som bara Gud gör. Kristus är universums skapare, historiens herre, domare över alla folk och frälsare för alla som vänder sig till Gud.¹⁴ Han delar Guds identitet och den jämlikhet och enhet som råder mellan Fadern, Sonen och den helige Ande. Precis som Gud kallade Israel att älska honom med obrottslig trohet, lydnad och tjänande vittnesbörd, bekräftar vi vår kärlek till Jesus Kristus genom att förtrösta på honom, lyda honom och göra honom känd.

A) *Vi tror på Kristus.* Vi litar på evangeliernas vittnesbörd om att Jesus från Nasaret är Messias, han som Gud utvalde och sände för att uppfylla det gammaltestamentliga Israels unika uppdrag, nämligen att förmedla Guds välsignelse och frälsning till alla folk, enligt Guds löfte till Abraham.

1. Genom Jesus, avlad av den helige Ande och född av jungfrun Maria, antog Gud mänsklig gestalt och levde bland oss, sann Gud och sann människa.
2. Genom hela sitt liv levde Jesus i fullkomlig trohet och lydnad mot Gud. Han proklamerade och undervisade om Guds rike och visade med sitt liv hur hans lärjungar ska leva under Guds herravälde.
3. Genom sin verksamhet och sina underverk proklamerade och synliggjorde Jesus Guds rikes seger över ondskan och ondskans makter.
4. Genom döden på korset tog Jesus i vårt ställe på sig vår synd. Han bar hela dess kostnad, straff och vanära; han besegrade döden och ondskans makter och åstadkom försoning och återlösning för hela skapelsen.
5. Genom sin kroppsliga uppståndelse förklarades Jesus rättfärdig och upphöjdes av Gud, samtidigt som han fullbordade och synliggjorde korsets totala seger och blev föregångare till en återlöst mänsklighet och en återupprättad skapelse.
6. Efter sin himmelfärd regerar Jesus som herre över hela historien och skapelsen.
7. Vid Jesu återkomst ska han verkställa Guds dom, göra slut på djävulen, ondskan och döden och upprätta Guds allomfattande herravälde.

B) Vi lyder Kristus. Jesus kallar oss till efterföljelse, att ta vårt kors och följa honom på självnekelsens, tjänandets och lydnadens väg. "Om ni älskar mig kommer ni att hålla mina bud", förklarade han. "Varför säger ni 'Herre, herre' när ni kallar på mig, om ni ändå inte gör som jag säger?" Vi är kallade att leva så som Kristus levde och älska så som Kristus älskade. Att bekänna Kristus och samtidigt strunta i hans bud är både dåraktigt och farligt. Jesus varnar för att han kommer att för-

neka många som gör anspråk på att ha profeterat och gjort underverk i hans namn och kalla dem för ondskans hantlangare.¹⁵ Vi vill ge akt på hans varning, för ingen av oss är immun mot denna fruktansvärda fara.

C) *Vi förkunnar Kristus.* Endast i Kristus har Gud fullt ut och slutgiltigt uppenbarat sig, och bara genom Kristus har Gud vunnit frälsning för världen. Därför böjer vi som lärjungar knä vid Jesu fötter och säger som Petrus: "Du är Messias, den levande Gudens son" och säger som Tomas: "Min Herre och min Gud." Fastän vi inte har sett honom, älskar vi honom ändå. Vi gläds i hoppet och längtar efter den dag då han ska komma tillbaka, då vi får se honom sådan han är. Fram till den dagen stämmer vi in i Petrus och Johannes proklamation: "Hos ingen annan finns frälsningen, och ingenstans bland människor under himlen finns något annat namn som kan rädda oss."¹⁶

Vi överlåter oss på nytt till att överallt i världen vittna om Jesus Kristus och allt han lärde, medvetna om att vi bara kan vittna så, om vi själva lever så som han lärde.

5. Vi älskar Gud den helige Ande

Vi älskar den helige Ande, som tillsammans med Gud Fadern och Gud Sonen är en del av treenigheten. Han är missionens Ande som är utsänd av missionens fader och missionens son och som fyller Guds missionerande kyrka med liv och kraft. Vi älskar och ber om den helige Andes närvaro, för om inte Anden vittnar om Kristus är vår eget vittnesbörd meningslöst. Utan Andens övertygande verk är vår förkunnelse förgäves. Utan Andens gåvor, ledning och kraft utförs vår mission enbart i mänsklig kraft. Och utan Andens frukter kan våra föga attraktiva liv aldrig återspegla evangeliets skönhet.

A) I Gamla testamentet ser vi hur Guds Ande är verksam i skapelsen, hur han befriar och skipar rättvisa och hur han fyller

och utrustar människor med förmåga att utföra allt slags arbete. Andefyllda profeter såg fram emot den kommande konungen och tjänaren, vars person och verk skulle fyllas med Guds Ande. Profeterna såg också fram emot den kommande tid som skulle kännetecknas av Guds Andes utgjutelse, som skulle skänka nytt liv, ny lydnad och profetiska gåvor till hela Guds folk – såväl unga som gamla, män och kvinnor.¹⁷

B) På pingstdagen utgöt Gud sin helige Ande så som profeterna och Jesus hade lovat. Denna heliggörande Ande frambringar sin frukt i de troendes liv, och den främsta frukten är alltid kärlek. Anden fyller kyrkan med sina gåvor, vilka vi ska söka vinna som en outhärlig utrustning för kristet tjänande. Anden ger oss kraft att bedriva mission och utföra en mängd olika tjänster. Anden ger oss också förmåga att förkunna och åskådliggöra evangeliet, att urskilja sanningen, att be effektivt och vinna seger över ondskans makter. Anden inspirerar och finns med i vår tillbedjan. Anden styrker och tröstar lärjungar som förföljs eller står åtalade på grund av sitt vittnesbörd om Kristus.¹⁸

C) Vår satsning på mission är alltså meningslös och ofruktbar utan den helige Andes närvaro, ledning och kraft. Detta gäller alla aspekter av mission, som att evangelisera, vittna om sanningen, träna lärjungar, mäkla fred, engagera sig i socialt arbete, verka för etik och moral, ta hand om skapelsen, besegra onda makter, driva ut onda andar, bota sjuka, lida och vara tålmodig under förföljelse. Allt vi gör i Kristi namn måste vara lett och genomströmmat av den helige Ande. Nya testamentet visar detta klart och tydligt genom den tidiga kyrkans liv och apostlarnas undervisning. Detta bekräftas i dag av att kyrkan växer och bär frukt på de platser där Jesu efterföljare med förtröstan och förväntan frimodigt agerar i den helige Andes kraft.

Det kan inte finnas något sant eller fullständigt evangelium och ingen äkta biblisk mission utan den helige Andes person, verk och kraft. Vi ber om ökad medvetenhet om denna bibliska san-

ning och att erfarenheten av den ska bli verklighet överallt i Kristi världsvida kyrka. Vi är emellertid medvetna om de många missförhållanden som ger sken av att pågå i den helige Andes namn, likaså hur alla möjliga sorters företeelser utövas och hyllas som inte alls är några Andens gåvor så som de beskrivs i Nya testamentet. Det finns ett stort behov av djupare urskillning, av tydliga varningar för villfarelser, av att avslöja falska och egennyttiga manipulörer som missbrukar andlig makt för att på ett ogudaktigt sätt berika sig själva. Framför allt finns det ett stort behov av en ihärdig bibelundervisning och förkunnelse som är genomsyrad av ödmjuk bön och som kan utrusta vanliga troende till att förstå och glädja sig åt det sanna evangeliet och lära sig känna igen och avvisa falska evangelier.

6. Vi älskar Guds ord.

Vi älskar Guds ord i Gamla och Nya testamentets skrifter och delar psalmistens jublande glädje över Toran: "Jag har min lust i dina bud, ja, jag älskar dem." Vi erkänner hela Bibeln som Guds ord, inspirerat av Guds Ande, uttalat och nedskrivet med hjälp av mänskliga författare. Vi underordnar oss detta som vår högsta och enda auktoritet, som bestämmande för vår tro och vårt liv. Vi intygar att Guds ord har makt att uppfylla hans frälsningssyfte. Vi bekräftar att Bibeln är Guds skrivna, slutgiltiga ord som inte kan upphävas av någon senare uppenbarelse, men vi gläder oss också över att den helige Ande upplyser Guds folks förstånd, så att Bibeln ständigt på nytt fortsätter att tala Guds sanning till folk i alla kulturer.¹⁹

A) Den person som Bibeln uppenbarar. Vi älskar Bibeln liksom en brud älskar brudgummens brev, inte på grund av papperet som de är skrivna på utan på grund av den person som talar genom dem. Bibeln förmedlar Guds egen uppenbarelse av vem han är, hurdan han är, vad han vill och vad han gör. Bibeln är det primära vittnesbördet om herren Jesus Kristus. När vi läser

den, möter vi honom genom hans Ande med stor glädje. Vår kärlek till Bibeln är ett uttryck för vår kärlek till Gud.

B) Den historia som Bibeln berättar. Bibeln berättar den hel-täckande historien om skapelsen, syndafallet, den historiskt förankrade frälsningen och den nya skapelsen. Denna stora, övergripande berättelse ger oss en sammanhängande biblisk världsbild och formar vår teologi. I centrum för denna berättelse står frälsningsförloppet kring Kristi kors och uppståndelse, vilket utgör själva hjärtat och kulmen i evangeliet. Det är denna berättelse (i Gamla och Nya testamentet) som förklarar vilka vi är, varför vi är här och vart vi är på väg. Denna berättelse om Guds mission bestämmer vår identitet, driver vår mission och försäkrar oss om att slutet vilar i Guds händer. Berättelsen måste präglade hur Guds folk minns bakåt men ser framåt och påverka innehållet i deras evangeliserande vittnesbörd när det förmedlas från släkte till släkte. Vi måste till varje pris göra Bibeln känd, för dess budskap är till för alla jordens folk. Vi överlåter oss därför på nytt till den fortlöpande uppgiften att översätta, sprida och lära ut skrifterna i alla kulturer och på varje språk, inklusive sådana som till övervägande del är muntliga eller saknar skriftspråk.

C) Den sanning som Bibeln lär. Hela Bibeln lär oss allt som hör till Guds plan, det som Gud vill att vi ska veta. Vi underordnar oss Bibeln som sann och tillförlitlig i allt den påstår, för den är Guds ord som aldrig ljuger eller slår fel. Den är tydlig och tillräcklig för att uppenbara frälsningens väg. Den utgör själva grunden för att utforska och förstå alla aspekter av Guds sanning.

Men vi lever i en värld full av lögnare och avvisanden av sanningen. Många kulturer visar prov på en förhärskande relativism som förnekar att det finns eller kan finnas någon absolut sanning. Om vi älskar Bibeln, måste vi träda upp till försvar för dess sanningsanspråk. Vi måste hitta nya sätt att ge uttryck för

Bibelns auktoritet i alla kulturer. Vi överlåter oss på nytt till att sträva efter att försvara sanningen i Guds uppenbarelse som en del av vår kärleksgärning till förmån för Guds ord.

D) Det liv som Bibeln kräver. ”Ordet är i din mun och i ditt hjärta, så att du kan följa det.” Jesus och Jakob kallar oss att bli ordets görare, inte bara dess hörare.²⁰ Bibeln förklarar vilken livsföring som bör känneteckna oss som troende och de troendes gemenskap. Från Abraham via Moses, psalmisterna, profeterna och Israels vise, liksom från Jesus och apostlarna, får vi klart för oss att denna bibliska livsföring innefattar rättvisa, barmhärtighet, ödmjukhet, redlighet, uppriktighet, sexuell renhet, frikostighet, vänlighet, självförnekelse, gästfrihet, fredsmäklighet, icke-vedergällning, goda gärningar, förlåtelse, glädje, förnöjsamhet och kärlek – allt detta i förening med ett liv i tillbedjan, lovprisning och trofasthet mot Gud.

Vi erkänner att det är väldigt lätt att säga sig älska Bibeln utan att älska det liv som den talar om – det liv som innebär kostsam, praktisk lydnad till Gud genom Kristus. Men ”inget anbefaller evangeliet mera uttrycksfullt än ett förvandlat liv, och inget ger det sådant vanrykte som motsägelser i vårt personliga liv. Vi är ålagda att uppföra oss på ett sådant sätt som är värdigt Kristi evangelium, ja även att ‘smyska’ det genom att förhöja dess skönhet genom heliga liv”.²¹ För Kristi evangeliums skull överlåter vi oss därför på nytt till att bevisa vår kärlek till Guds ord genom att både tro och följa det. Det finns ingen biblisk mission utan biblisk livsföring.

7. Vi älskar Guds värld

Vi delar Guds lidelse för hans värld, vi älskar allt som Gud har skapat, vi gläds över Guds försyn och rättfärdighet överallt i hans skapelse, och vi förkunnar de goda nyheterna för hela skapelsen och alla folk och längtar efter den dag då hela jorden

*ska uppfyllas med kunskap om Herrens härlighet, liksom havet är fyllt av vatten.*²²

A) Vi älskar Guds skapade värld. Denna kärlek är inte bara en känslsam tillgivenhet till naturen (som Bibeln aldrig påbjuder), ännu mindre en panteistisk dyrkan av naturen (som Bibeln uttryckligen förbjuder). Nej, denna kärlek är en logisk konsekvens av vår kärlek till Gud genom att vi vårdar och tar hand om det som är hans. ”Jorden är Herrens med allt den rymmer”. Jorden är Guds egendom, hans som vi säger oss älska och följa. Vi vårdar och tar hand om jorden helt enkelt därför att den tillhör honom som vi kallar herre.²³

Jorden är skapad, uppehållen och återlöst av Kristus.²⁴ Vi kan inte säga oss älska Gud samtidigt som vi missbrukar vad som rätteligen tillhör Kristus som skapare, förlossare och arvtagare. Vi tar hand om jorden och utnyttjar dess rika resurser på ett ansvarsfullt sätt, inte på den sekulära världens grunder utan för Herrens skull. Om Jesus är hela jordens herre kan vi inte skilja mellan vår relation till Kristus och hur vi agerar i förhållande till jorden. Att förkunna det evangelium som säger ”Jesus är herre” är nämligen detsamma som att förkunna det evangelium som inbegriper jorden, eftersom Kristi herravälde gäller hela skapelsen. Omsorg om skapelsen handlar således om evangeliet inom ramen för Kristi herravälde.

Denna kärlek till Guds skapelse kräver att vi bekänner vår delaktighet i förstörelsen, slöseriet och föroreningen av jordens resurser och vår osynliga medverkan i konsumismens giftiga avguderier. Vi överlåter oss i stället till ett angeläget, profetiskt ekologiskt ansvarstagande. Vi stöder kristna vars särskilda missionskallelse är att kämpa och agera för miljön, likaså kristna som åtagit sig uppdraget att tillgodose människors väl och behov genom ansvarsfull utövning av äganderätt och förvalterskap. Bibeln kungör Guds frälsningssyfte för själva skapelsen. En helhetssyn på mission innebär att urskilja, förkunna och

leva ut den bibliska sanningen att evangeliet genom Jesu Kristi kors och uppståndelse är Guds goda nyheter till enskilda människor och till samhället och till skapelsen. Alla dessa tre är fallna och lider på grund av synden, alla tre omfattas av Guds återlösande kärlek och mission, och alla tre måste ingå som en del av Guds folks allomfattande mission.

B) Vi älskar världens folk och kulturer. ”Av en enda människa har [Gud] skapat alla folk. Han har låtit dem bo över hela jordens yta”. Etnisk mångfald är en Guds gåva genom skapelsen och något som ska bestå i den nya skapelsen, när den ska befrias från våra fallna motsättningar och rivaliteter. Vår kärlek till alla folk återspeglar Guds löfte att välsigna alla folk på jorden och Guds syfte att skapa sig ett folk hämtat ur varje stam, språk, land och folk. Vi måste älska allt som Gud har valt att välsigna, vilket innefattar alla kulturer. Den kristna missionen har historiskt sett bidragit till att beskydda och bevara inhemska kulturer och språk, även om den ibland har förfelats och övergått till att bli destruktiv. Men gudfruktig kärlek innefattar också kritisk bedömningsförmåga, eftersom alla kulturer inte enbart visar positiva prov på Guds avbild i människors liv, utan också negativa prov på djävulens och syndens verkningar. Vi längtar efter att se evangeliet ta gestalt och slå rot i alla kulturer genom att omvandla dem inifrån, så att de kan utstråla Guds härlighet och Kristi fullhet. Vi ser fram emot den dag då allt dyrbart och härligt som folken äger, återlöst och renat från all synd, ska föras till Guds stad och berika den nya skapelsen.²⁵

Denna kärlek till alla folk kräver att vi tar avstånd från all rasism och etnocentrism och att vi behandlar alla folkgrupper och kulturer med värdighet och respekt på grund av att Gud har tillerkänt dem ett värde i skapelsen och frälsningen.²⁶

Denna kärlek kräver också att vi bemödar oss om att göra evangeliet känt bland alla folk och alla kulturer överallt. Inget folk, vare sig judar eller hedningar, faller utanför missionsbefall-

ningens ram. Evangelisation är ett naturligt utflöde ur hjärtan fyllda av Guds kärlek till dem som ännu inte känner honom. Vi skäms över att erkänna att det fortfarande finns många folk i världen som aldrig fått höra budskapet om Guds kärlek i Jesus Kristus. Vi förnyar den överlåtelse som ända från början har inspirerat Lausannerörelsen till att använda alla till buds stående medel för att nå alla folk med evangeliet.

C) Vi älskar världens fattiga och lidande. Bibeln säger att Herren är kärleksfull mot allt han skapat, att han skaffar de förtryckta rätt, älskar främlingen, ger de hungriga mat och sörjer för den faderlöse och änkan.²⁷ Bibeln visar också att Gud vill göra detta genom människor som vigt sina liv åt det. Gud ställer särskilt sådana till svars som utsetts att utöva politiskt ledarskap eller skipa rätt i samhället.²⁸ Men Gud anbefaller hela Guds folk – genom lagen och profeterna, Psaltaren och Vishetslitteraturen, Jesus och Paulus, Jakob och Johannes – att återspegla Guds kärlek och rättvisa genom praktisk kärlek och rättvisa mot de fattiga och nödlidande.²⁹

Denna kärlek till de fattiga kräver inte bara att vi älskar medlidande och barmhärtighetsgärningar utan också att vi skipar rättvisa genom att avslöja och bekämpa allt som förtrycker och utnyttjar de fattiga. ”Vi bör således inte vara rädda för att fördöma det som är ont och orättvist, varhelst detta existerar.”³⁰ Vi skäms över att erkänna att vi i detta avseende inte har delat Guds lidelse, inte har förkroppsligat Guds kärlek, inte har återspeglat Guds karaktär och inte har gjort Guds vilja. Vi överlåter oss på nytt till att verka för rättvisa, inklusive solidaritet med och kamp för de marginaliserade och förtryckta. Vi inser att denna kamp mot ondskan ingår i en andlig kamp som endast kan föras i den helige Andes kraft, under ständig bön, med hjälp av korsets och uppståndelsens seger.

D) Vi älskar vår nästa som oss själva. Jesus kallade sina lärjungar att följa detta bud, som är det nästa största i lagen, men

sedan fördjupade han kravet (i 3 Mos 19) från ”du skall älska [främlingen] som dig själv” till ”älska era fiender”.³¹

Denna kärlek till vår nästa kräver att vi i lydnad för Kristi bud och med Kristus som förebild bemöter alla människor utifrån evangeliets kärna. Denna kärlek till vår nästa omfattar människor av andra trosuppfattningar och gäller även dem som hatar, förtalar och förföljer oss – ja, till och med dödar oss. Jesus lärde oss att möta lögn med sanning, möta människor som gör det onda med goda gärningar, barmhärtighet och förlåtelse, möta våld och mord på Jesu lärjungar med självuppoffring – allt i avsikt att dra människor till Kristus och bryta den onda spiralen. Vi säger eftertryckligen nej till att använda våld för att sprida evangeliet, och vi avstår från frestelsen att ge igen för att hämnas mot dem som gjort oss illa. Sådan olydnad är helt oförenlig med Kristi förebild och Nya testamentets undervisning.³² Samtidigt har vi en kärleksfull plikt mot våra lidande medmänniskor att kämpa för deras rätt genom att vederbörligen vädja till rättsliga och statliga myndigheter, som ju står i Guds tjänst för att straffa dem som gör det onda.³³

E) *Den värld vi inte älskar.* Guds goda, skapade värld har blivit en värld där människan och djävulen befinner sig i uppror mot Gud. Vi uppmanas att *inte* älska denna värld med dess syndiga begär, girighet och mänskliga högmod. Vi skäms över att erkänna att just dessa kännetecken på världslighet många gånger vanställer vår kristna närvaro och motsäger vårt evangeliserande vittnesbörd.³⁴

Vi överlåter oss på nytt till att inte flörta med den fallna världen och dess flyktiga lidelser, utan att älska hela världen så som Gud älskar den. Därför vill vi älska världen med en helig längtan efter att hela skapelsen och alla kulturer ska bli återlösta och förnyade i Kristus, likaså efter att Guds folk ska bärgas in från alla folk intill jordens yttersta gräns och efter att all förstörelse, fattigdom och fiendskap ska ta slut.

8. Vi älskar Guds evangelium

Som Jesu lärjungar är vi evangeliets folk. Kärnan i vår identitet är vår lidelse för Bibelns goda nyheter om Guds frälsande verk genom Jesus Kristus. Vi förenas av vår erfarenhet av Guds nåd i evangeliet och av vår drivkraft att med alla till buds stående medel göra nådens evangelium känt till jordens yttersta gräns.

A) *Vi älskar de goda nyheterna i en värld fylld av dåliga nyheter.* Evangeliet syftar till att åtgärda de allvarliga följderna av människans synd, misslyckande och nöd. Människan har gjort uppror mot Gud, avvisat Guds auktoritet och inte hört-ammnat Guds ord. I detta syndiga tillstånd fjärrar vi oss från Gud, varandra och skapelseordningen. Synden förtjänar Guds dom. Straffet för dem som vägrar att omvända sig ”och inte lyssnar till evangeliet om vår herre Jesus [...] blir evigt fördärv, fjärran från Herrens ansikte”.³⁵ Syndens följder och ondskans makt har fördärvat varje aspekt av vad det innebär att vara människa (andligt, fysiskt, intellektuellt och relationsmässigt). De har genomsyrat det kulturella, ekonomiska, sociala, politiska och religiösa livet i alla kulturer under historiens lopp. De har tillfogat människosläktet oändligt mycket elände och Guds skapelse oändligt mycket skada. Mot denna dystra bakgrund är det bibliska evangeliet i sanning goda nyheter.

B) *Vi älskar den historia som evangeliet berättar.* Evangelierna framställer de historiska händelserna om Jesu liv, död och uppståndelse som goda nyheter. Jesus är David son, den utlovade Messiaskonungen, Guds utvalde genom vilken han har upprättat sitt rike och agerat för att rädda världen. I honom har Gud låtit alla världens folk bli välsignade i enlighet med sitt löfte till Abraham. Paulus definierar evangeliet genom att säga att ”Kristus dog för våra synder i enlighet med skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen i enlighet med skrifterna och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv”. Evangeliet förkunnar att Gud i gestalt av sin son, på

Kristi kors i vårt ställe, tog det straff som vår synd förtjänar. Genom denna underbara frälsningsgärning – som fullbordades, rättfärdigades och bevisades av uppståndelsen – triumferade Gud över djävulen, döden och alla onda makter. Därmed gjorde han dem maktlösa, befriade oss från vår fruktan för döden och säkrade deras slutliga undergång. Gud har försonat alla troende med sig själv och med varandra genom att riva alla skiljemurar och ta bort all fiendskap. Gud förverkligar också sitt syfte att slutgiltigt försona hela skapelsen, och genom Jesu kroppsliga uppståndelse har han låtit oss smaka de första frukterna av den nya skapelsen. ”Ty Gud försonade hela världen med sig genom Kristus”.³⁶ Vi älskar verkligen evangeliets berättelse!

C) *Vi älskar den visshet som evangelierna ger.* Endast genom att tro på Kristus förenas vi med honom genom den helige Ande och räknas som rättfärdiga inför Gud i Kristus. Eftersom vi har gjorts rättfärdiga genom tro, har vi frid med Gud och faller inte längre under domen. Vi har fått förlåtelse för våra synder. Vi är födda på nytt till ett levande hopp genom att vi tar del av Kristi uppståndelseliv. Vi har fått söners rätt och blivit arvtagare tillsammans med Kristus. Vi äger medborgarskap i Guds förbundsfolk, vi tillhör Guds familj och fogas samman till en andlig boning åt Gud. Genom att tro på Kristus har vi således full visshet om vår frälsning och vårt eviga liv, för vår frälsning beror ytterst inte på oss själva utan på vad Kristus har gjort och vad Gud har lovat. ”Varken krafter i höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre.”³⁷ Vi älskar verkligen evangeliets löften!

D) *Vi älskar den förvandling som evangeliet åstadkommer.* Evangeliet är Guds livsförvandlande kraft som är verksam i världen. ”Det är en Guds kraft som räddar var och en som tror”.³⁸ Det är endast genom tro som vi får del av evangeliets välsignelser och löften. Men frälsande tro lever aldrig för sig

själv utan yttrar sig ofrånkomligen i lydnad. Kristen lydnad kommer an på "tron, som får sitt uttryck i kärlek".³⁹ Vi blir inte frälsta *av* goda gärningar, utan genom att vi är frälsta enbart av nåd är vi "skapade genom Kristus Jesus till att göra de goda gärningar som Gud från början har bestämt oss till".⁴⁰ "Så är det också med tron: i sig själv, utan gärningar, är den död."⁴¹ Paulus menade att den moraliska förvandling som evangeliet åstadkommer är ett verk av Guds nåd – samma nåd som vann frälsning åt oss vid Jesu första ankomst och samma nåd som lär oss att leva moraliskt i ljuset av hans andra ankomst.⁴² Att lyda evangeliet innebar för Paulus både att förtrösta på nåden och sedan låta sig undervisas av nåden.⁴³ Paulus syfte med missionen var att föra alla folk "till lydnad i tro".⁴⁴ Detta har tydliga drag av förbundsspråk och påminner om Abraham. Abraham trodde på Guds löfte, och därför räknades han som rättfärdig. Som ett bevis på sin tro lydde han Guds befallning. "I tro lydde Abraham".⁴⁵ Omvändelse och tro på Jesus Kristus är de första lydnadshandlingarna som evangeliet uppmanar till. Tron på evangeliet skänker i sin tur kraft att leva i fortgående lydnad för Guds bud genom den helige Andes helgande verk.⁴⁶ Lydnad är alltså ett levande bevis på frälsande tro och en levande frukt av den. Lydnad är också ett prov på vår kärlek till Jesus. "Den som har mina bud och håller dem, han älskar mig".⁴⁷ "Att vi har lärt känna honom förstår vi av att vi håller hans bud."⁴⁸ Vi älskar verkligen evangeliets kraft!

9. Vi älskar Guds folk

Guds folk är de människor ur alla tider och alla folk som Gud i Kristus har älskat, utvalt, kallat och helgat som sitt eget folk för att dela Kristi härlighet som medborgare i den nya skapelsen. Eftersom Gud har älskat oss från evighet till evighet tvärs igenom hela vår stormiga och upproriska historia, uppmanas vi att älska varandra. För "om Gud har älskat oss så, måste också vi älska varandra" och därigenom ta "Gud till föredöme [och

leva] i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för vår skull". Kärleken till varandra i Guds familj är inte bara något önskvärt utan en ofrånkomlig befallning och ett måste. Denna kärlek är det främsta tecknet på lydnad för evangeliet, det nödvändiga uttrycket för underkastelse under Kristi herravälde och en stark drivkraft för världsmissionen.⁴⁹

A) *Kärleken manar till enhet.* Jesu befallning att hans lärjungar ska älska varandra är kopplad till hans bön att de ska bli ett. Både befallningen och bönen syftar till mission: "Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek"; "Då skall världen tro på att du [Fadern] har sänt mig".⁵⁰ Ett mycket starkt och övertygande tecken på att evangeliet är sant är då troende kristna förenas i kärlek tvärs över världens alla ingrodda motsättningar och skiljemurar – murar som grundar sig på ras, hudfärg, kön, samhällsklass, ekonomiska privilegier och partitillhörighet. Få saker har sådan förmåga att förstöra vårt vittnesbörd som när kristna reflekterar och förstärker just dessa inbördes motsättningar. Det finns ett trängande behov av att upprätta ett nytt globalt samarbete inom Kristi kropp tvärs över alla kontinenter, ett samarbete som grundar sig på djup, ömsesidig kärlek och underordning och på ett radikalt ekonomiskt givande fritt från förmyndarmentalitet och osunt beroende. Detta skulle behövas inte bara för att synliggöra vår enhet kring evangeliet, utan också för Kristi namns och missionens skull över hela världen.

B) *Kärleken manar till uppriktighet.* Kärleken talar sanning på ett kärleksfullt sätt. Ingen älskade Guds folk mer än Israels profeter och Jesus själv. Ändå gick ingen mera uppriktigt till rätta med dem och sade sanningen om deras misslyckande, avgudadyrkan och uppror mot förbundets Gud och herre. Profeterna uppmanade Guds folk att vända om, så att de kunde få förlåtelse och åter börja tjäna Gud och hans mission. Samma profetiska kärleksröst måste höras i dag av samma anledning.

Vår kärlek till Guds kyrka värker av sorg över vår inneboende uselhet som vanställer vår käre herre Jesu Kristi ansikte och döljer hans skönhet för världen – en värld som så desperat behöver dras till Kristus.

C) *Kärleken manar till solidaritet.* Att älska varandra inbegriper särskilt att tänka på dem som förföljs och sitter i fängelse på grund av sin tro och sitt vittnesbörd. Lider en del av kroppen, så lider också alla de andra. I Jesus delar vi liksom Johannes "lidandet, kungavärdigheten och uthålligheten med er".⁵¹ Vi överlåter oss till att dela det lidande som lemmar i Kristi kropp får utstå runt om i världen, genom att skaffa oss information, be, kämpa för deras rätt och andra stödåtgärder. Men vi gör inte detta bara därför att vi hyser medlidande med dem, utan vi längtar också efter att få erfara vad den lidande kyrkan kan ge och lära de delar av Kristi kropp som inte lider på samma sätt. Vi varnas för att en församling som i likhet med Laodikeia slagit sig till ro i sin rikedom och självtillräcklighet kan vara en församling som är fullständigt blind för sin egen fattigdom och utanför vars dörr Jesus står och bultar som en främling.⁵²

Jesus kallar alla sina lärjungar att tillsammans vara en familj bland folken, en försonad gemenskap i vilken alla syndens skiljemurar rivits med hjälp av hans försonande nåd. Denna kyrka är en gemenskap som präglas av nåd, lydnad och kärlek i den helige Andes gemenskap, en gemenskap där Guds underbara egenskaper och Kristi kärleksfulla karaktär återspeglas och Guds mångfaldiga visdom kommer till uttryck. Kyrkan är i dag det mest levande uttrycket för Guds rike. Den är en gemenskap för alla försonade som inte längre lever för sig själva utan för den frälsare som älskat och offrat sig själv för dem.

10. Vi älskar Guds mission

Vi är överlätna till världsmissionen, eftersom den är så central

*för vår förståelse av Gud, Bibeln, kyrkan, människans historia och den slutliga framtiden. Hela Bibeln uppenbarar Guds syfte att sammanfatta allting i Kristus, allt i himlen och på jorden, och försona allt genom hans blod på korset. Gud kommer genom sin mission att förvandla den skapelse som fördärvats av synd och ondska och göra den till en ny skapelse där det inte längre finns någon synd eller förbannelse. Gud kommer att uppfylla sitt löfte till Abraham att välsigna alla folk på jorden med hjälp av evangeliet om Jesus, Messias, som är Abrahams avkomma. Gud kommer att förvandla denna sönderbrutna värld bestående av folk som under Guds dom är skingrade ut över hela jorden och göra dem till ett nytt människosläkte, ett släkte som genom Kristi blod är återlöst ur alla folk, stammar, länder och språk och som kommit samman för att tillbe vår Gud och frälsare. Gud kommer att göra slut på dödens, synda-fördärvets och våldets välde när Kristus kommer tillbaka för att upprätta sitt eviga rike av liv, rättfärdighet och fred. Då ska Gud, Immanuel, bo mitt ibland oss, och denna världens rike ska vara Herrens och hans Messias rike, och han ska regera i all evighet.*⁵³

A) Vår delaktighet i Guds mission. Gud kallar sitt folk att ta aktiv del i hans mission. Den kyrka som hämtats ur alla folk är genom Jesus Messias förenad med Guds folk i Gamla testamentet. Tillsammans med dem har vi genom Abraham blivit kallade och fått i uppdrag att vara en välsignelse och ett ljus för folken. Vi ska tillsammans med dem låta oss formas och undervisas av lagen och profeterna till att bli en helig, barmhärtig och rättfärdig gemenskap i en värld full av synd och lidande. Vi har blivit räddade genom Jesu Kristi kors och uppståndelse och har fått den helige Andes kraft att vittna om vad Gud har gjort i Kristus. Kyrkan är till för att tillbe och lovprisa Gud i all evighet och att vara delaktig i Guds förvandlande mission här och nu. Vår mission är helt och hållet härledd ur Guds mission, den riktar sig till hela Guds skapelse och grundar sig innerst

inne på korsets frälsande seger. Det är detta folk vi tillhör, vars tro vi bekänner och vars mission vi tar aktiv del i.

B) Helhetssynen på mission. Upphovet till all vår mission är vad Gud har gjort i Kristus för hela världens frälsning, vilket har uppenbarats i Bibeln. Vår evangelisatoriska uppgift är att förkunna dessa goda nyheter för alla folk. Ramen för all vår mission är den värld vi lever i, en värld som präglas av synd, lidande, orättvisa och skapelsemässig förvirring. Till denna värld sänder Gud oss att älska och tjäna för Kristi skull. All vår mission måste därför återspegla integrationen mellan evangelisation och hängivet engagemang i världen, där bägge delarna styrs och drivs av den bibliska uppenbarelsen av Guds evangelium i sin helhet.

”Evangelisation är proklamation av den historiske, bibliske Kristus, som Frälsare och Herre, i syfte att övertyga människor att personligen komma till Kristus och så bli försonade med Gud [...] Evangelisationens resultat innesluter lydnad för Kristus, införlivande med hans församling och ansvarig tjänst i världen [...] Fastän försoning mellan människor inte är detsamma som försoning med Gud, social handling inte detsamma som evangelisation och politisk frigörelse inte detsamma som frälsning, så erkänner vi dock att både evangelisation och socialt och politiskt engagemang tillhör vår kristna plikt. Båda är nödvändiga uttryck för vår kärlek till nästan och vår lydnad för Jesus Kristus [...] Den frälsning vi gör anspråk på bör förvandla oss ifråga om hela vårt personliga och sociala ansvar. Tron utan gärningar är död.”⁵⁴

”En helhetssyn på mission innebär att både förkunna och åskädliggöra evangeliet. Det är inte bara så att evangelisation och socialt engagemang ska bedrivas vid sidan om varandra. Tvärtom får vår förkunnelse utifrån en helhetssyn på mission sociala konsekvenser då vi kallar människor till kärlek och omvändelse på alla livets områden. Likaså får vårt sociala enga-

gemang evangelisatoriska konsekvenser då vi vittnar om Jesu Kristi förvandlande nåd. Om vi inte tar hänsyn till världen, sviker vi Guds ord som sänder oss ut att tjäna världen. Om vi inte tar hänsyn till Guds ord, har vi inget att ge till världen.”⁵⁵

Vi överlåter oss till att integrerat och dynamiskt bedriva alla aspekter av mission som Gud kallar sin kyrka till.

- *Gud befaller oss att förkunna Guds uppenbarade sanning och evangeliet om Guds frälsande nåd genom Jesus Kristus för alla folk och kalla alla människor till omvändelse, tro, dop och lydig efterföljelse.*
- *Gud befaller oss att återspegla hans egen karaktär genom barmhärtig omsorg om de fattiga och nödlidande och att synliggöra Guds rikes värderingar och makt genom att eftersträva rättvisa och fred, likaså genom att vårda och ta hand om Guds skapelse.*

Som svar på Guds gränslösa kärlek till oss i Kristus och på grundval av vår överflödande kärlek till honom, ger vi oss med den helige Andes hjälp på nytt hän åt att lyda allt som Gud befaller, med självförsakande ödmjukhet, glädje och mod. Vi förnyar detta förbund med Herren – den herre som vi älskar därför att han först har älskat oss.

DEL TVÅ:

För den värld vi tjänar – ett upprop till handling

Inledning

Vårt förbund med Gud förenar kärlek och lydnad. Gud gläder sig över att se ”vad ni uträttar i tron, hur ni uppoffrar er i kärleken”,⁵⁶ eftersom ”vi är hans verk, skapade genom Kristus Jesus till att göra de goda gärningar som Gud från början har bestämt oss till.”⁵⁷

Som medlemmar i Jesu Kristi världsvida kyrka har vi försökt lyssna till Guds röst genom den helige Ande. Vi har lyssnat till hans röst då den kommit till oss från hans skrivna ord i utläggningen av Efesierbrevet, men också från Guds folk runt om i världen. Våra sex stora kongressteman utgör stommen för att urskilja vilka utmaningar som Kristi världsvida kyrka står inför och vad vi behöver prioritera de närmaste åren framöver. Därmed inte sagt att dessa områden är de enda som kyrkan ska ta hänsyn till eller att prioriteringarna ser likadana ut överallt.

I. Vi vill vittna om Kristus i en globaliserad, pluralistisk värld

1. Sanningen och Kristi person

Jesus Kristus är universums sanning. Eftersom Jesus är sanningen så är sanningen i Kristus a) både personlig och propositionell, b) både universell och kontextuell, och c) både evig och samtida.

A) Som Kristi lärjungar har vi en kallelse att vara sanningens folk.

1. Vi måste *leva* ut sanningen. Att leva ut sanningen innebär att vara Jesu ansikte genom vilket evangeliets härlighet uppenbaras för människor som är förblindade. Folk kommer att läsa sanningen i ansiktet på dem som i trofasthet och kärlek lever för Jesus.
2. Vi måste *förkunna* sanningen. Förkunnelsen i ord av evangeliets sanning är av yttersta vikt i vår mission. Man kan inte skilja denna från att leva ut sanningen. Ord och handling måste gå hand i hand.

B) Vi uppmanar församlingsledare, pastorer och evangelister att likadant som Paulus förkunna och undervisa hela det bibliska evangeliet i hela dess kosmiska vidd och sanning. Vi får inte framställa det som att evangeliet bara erbjuder individuell frälsning eller en bättre lösning på olika behov än vad andra gudar kan erbjuda, utan vi måste presentera evangeliet som Guds plan i Kristus för hela universum. Människor kommer ibland till Kristus för att tillgodose ett personligt behov, men de stannar hos Kristus när de upptäcker att han är sanningen.

2. Sanningen och pluralismens utmaning

Kulturell och religiös pluralism är ett faktum, och kristna i till exempel Asien har levt med detta i århundraden. Olika religioner hävdar att just deras väg är sanningens väg. De flesta av dessa försöker respektera andra religioner som har konkurrerande sanningsanspråk och leva med dem sida vid sida. Men det gäller inte den postmoderna, relativistiska pluralismen. Dess ideologi ger inget utrymme för någon absolut, allmängiltig sanning. Även om den tolererar sanningsanspråk betraktar den dessa enbart som kulturella konstruktioner. (Denna ståndpunkt är logiskt självmotsägande, eftersom påståendet att det inte finns någon absolut sanning i sig är en absolut sanning.) Denna

pluralism främhar ”tolerans” som högsta värde, men den kan anta förtryckande former i länder där sekularism eller aggressiv ateism behärskar det offentliga rummet.

A) Vi längtar efter att få se fler människor överlåta sig till det krävande arbetet att bedriva hållbar apologetik. Detta måste ske på två plan:

1. Vi behöver identifiera, utrusta och be för dem som på hög intellektuell nivå kan argumentera för och försvara den bibliska sanningen på den offentliga arenan.
2. Vi vädar till församlingsledare och pastorer att utrusta alla troende med mod och redskap att förklara sanningen med profetisk relevans vid vanliga samtal med människor och därmed ta sig an alla områden av den kultur vi lever i.

3. Sanningen och arbetsplatsen

Bibeln uppenbarar Guds sanning att människans arbete är en del av Guds goda syfte med skapelsen. Bibeln visar att hela vårt arbetsliv hör till det kristna verksamhetsområdet, där vi tjänar Gud med olika kallelser. Tyvärr har lögnen att det går en skiljelinje mellan ”andligt” och ”profant” arbete trängt djupt in i kyrkans tänkande och handlande. Enligt denna föreställning tillhör religiös verksamhet Gud i motsats till annan verksamhet. De flesta kristna tillbringar merparten av sin tid på arbeten som man kanske tror har liten andlig betydelse (så kallat profant arbete). Men Gud är herre över hela livet. ”Vad ni gör skall ni göra helhjärtat, det gäller ju Herren och inte människor”,⁵⁸ förklarade Paulus för slavar som arbetade på dåtidens profana arbetsplatser.

Trots de väldiga möjligheter som finns att evangelisera och se människor förvandlas på våra arbetsplatser, där ju vuxna kristna ändå har flest kontakter med icke-kristna, är det få församlingar som har visionen att utrusta sina medlemmar att gripa

denna möjlighet. Vi har fått för oss att själva arbetet inte har något bibliskt eller eget inneboende värde, därför att vi inte har lagt hela livet under Kristi herravälde.

A) Vi betecknar denna skiljelinje mellan andligt och profant arbete som ett stort hinder för att uppbåda hela Guds folk till Guds mission. Vi uppmanar därför kristna runt om i världen att avvisa skiljelinjens obibliska utgångspunkter och stå emot dess skadliga verkningar. Vi motsätter oss tendensen att betrakta kristen verksamhet och mission (lokalt och i andra kulturer) som i huvudsak ett arbete för församlingsavlönade pastorer och missionärer, som ju bara utgör en liten bråkdel av hela Kristi kropp.

B) Vi uppmanar alla troende att finna sig i och bejaka att deras dagliga tjänst och mission pågår varhelst Gud har kallat dem att arbeta. Vi uppmanar pastorer och församlingsledare att stödja människor i denna tjänst ute i samhället och på arbetsplatser och därigenom "utrusta de heliga till att utföra sin tjänst" i alla delar av livet.

C) Det behövs intensiva ansträngningar för att träna hela Guds folk i en livsomfattande efterföljelse, vilket betyder att man lever, tänker, arbetar och talar utifrån en biblisk världsbild och ett missionstänkande överallt där man dagligen lever och verkar.

Kristna inom många yrkes-, affärs- och utbildningsområden kan ofta åka till ställen dit traditionella församlingsgrundare och evangelister inte kan åka. Vad dessa "tältnakare" och affärsmän gör genom sitt arbete måste betraktas och värderas som en aspekt av den lokala församlingens verksamhet.

D) Vi manar församlingsledare att inse vilket strategiskt inflytande kristet tjänande kan ha på våra arbetsplatser, likaså att utmana, utrusta och sända församlingsmedlemmar som missionärer till arbetsplatser både i sina egna kommuner och i länder som är stängda för traditionellt evangelisationsarbete.

E) Vi manar missionsledare att till fullo införliva ”tältmakare” i den globala missionsstrategin.

4. Sanningen och de globala medierna

Vi överlåter oss till att på nytt kritiskt och kreativt engagera oss i media och teknologi som en del av vårt arbete för att göra sanningen om Kristus känd i våra mediekulturer. Vi måste göra detta som Guds ambassadörer för sanning, nåd, kärlek, fred och rättvisa.

Vi har identifierat följande huvudbehov:

A) Ökad medvetenhet om media, det vill säga att hjälpa människor att utveckla en mera kritisk medvetenhet om vilka budskap de nås av och vilka världsbilder som ligger bakom dessa. Medier kan vara neutrala och ibland välvilligt inställda till evangeliet. Men de utnyttjas också för pornografi, våld och girighet. Vi vill uppmuntra pastorer och församlingar tala öppet om dessa frågor och ge undervisning och vägledning till troende, så att de kan stå emot all press och alla frestelser.

B) Ökad närvaro i media, det vill säga att få fram sanna och trovärdiga kristna förebilder och kommunikatörer till våra nyhets- och nöjesmedier och att anbefalla dessa karriärer som ett värdigt sätt att påverka människor till tro på Kristus.

C) Ökad användning av media, det vill säga att utveckla kreativa, kombinerade och interaktiva sätt att använda ”gamla traditionella” och ”nya” medier i syfte att förmedla Kristi evangelium utifrån en holistisk, biblisk världsbild.

5. Sanningen och bruket av konst i missionen

Vi äger en skapande gåva därför att vi är bärare av Guds avbild. Konsten i alla dess former är en väsentlig del av vad vi gör som

människor och återspeglar något av Guds skönhet och sanning. Konstnärer är i sina bästa stunder sanningssägare, och därför är konsten ett viktigt sätt för oss att förmedla evangeliets sanning. Drama, dans, berättelser, musik och bilder kan ge uttryck både för vår brustenhet och för evangeliets hopp om att Gud ska göra allting nytt.

I missionens värld är konsten en outnyttjad resurs. Vi vill verkligen uppmuntra till större kristet engagemang i konsten.

A) Vi längtar efter att få se kyrkan med liv och lust i alla kulturer använda sig av konsten i missionsarbetet genom att:

1. i trosgemenskapens liv återinföra konsten som en fullgod och värdefull del av vår kallelse till efterföljelse;
2. stödja människor med konstnärsbegåvning, framför allt kristna trossyskon, så att de kan förkovra sig i sitt arbete;
3. låta konsten skapa en öppen och gästvänlig miljö där vi får möjlighet att bekräfta och lära känna vår nästa och främlingen;
4. respektera kulturskillnader och visa uppskattning för inhemska konstnärliga uttryck.

6. Sanningen och den framväxande teknologin

Vårt århundrade brukar ofta kallas ”bioteknikens århundrade”, och framsteg görs inom många framväxande teknologier (bioteknik, informations- och digitalteknik, nanoteknik, virtuell verklighet, artificiell intelligens och robotteknik). Detta får betydande konsekvenser för kyrkan och missionen, framför allt i relation till den bibliska sanningen om vad det innebär att vara människa. Vi behöver aktivt verka för genuint kristna förslag och praktisk handling på lagstiftningsområdet, i syfte att försäkra oss om att tekniken inte utnyttjas för att manipulera, förvanska eller förstöra, utan för att bevara och bättra

förverkliga oss som människor skapade till Guds avbild. Vi uppmunar därför:

A) lokala församlingsledare att a) uppmuntra, stödja och ställa frågor till församlingsmedlemmar som yrkesmässigt sysslar med vetenskap, teknik, vård och lagstiftning, och b) visa teologiskt medvetna studenter på behovet av att fler kristna slår in på dessa banor;

B) teologiska utbildningar att ta upp dessa områden i sina kursplaner, så att framtida församlingsledare och bibelförkunnare kan göra en initierad kristen bedömning av nya teknologier;

C) teologer och kristna inom statsförvaltningen, näringslivet, den akademiska världen och de tekniska yrkesområdena att bilda rikstäckande och regionala ”tankesmedjor” och nätverk för att sätta sig in i nya teknologier och på ett bibliskt och relevant sätt göra sina röster hörda vid utformningen av nya lagar;

D) alla lokala kristna gemenskaper att visa respekt för människolivets unika värde och okränkbarhet genom en holistisk, praktisk omsorg som förenar de fysiska, känslomässiga, relationsmässiga och andliga aspekterna av vad det innebär att vara människa.

7. Sanningen och de offentliga arenorna

Statsförvaltningen, näringslivet och den akademiska världen griper som arenor in i varandra och utövar starkt inflytande över varje land. Mänskligt sett anger de gränserna för kyrkans frihet.

A) Vi uppmuntrar kristna lärjungar att vara aktivt engagerade på dessa områden, såväl i offentlig tjänst som i det privata näringslivet – allt i syfte att prägla samhällets värderingar och påverka den offentliga debatten. Vi uppmuntrar människor att stödja kristna skolor och universitet som strävar efter hög akademisk nivå och biblisk sanning.

B) Korruption är något som fördöms i Bibeln. Den undergräver ekonomisk utveckling, snedvrider beslutsfattandet och förstör den sociala sammanhållningen. Inget land är fritt från korruption. Vi uppmuntrar kristna på sina respektive arbetsplatser, framför allt unga företagare, att tänka kreativt hur de bäst kan stå emot detta gissel.

C) Vi uppmuntrar unga kristna akademiker att överväga en långsiktig karriär inom universitetsvärlden, dels för att undervisa och dels för att utveckla sin disciplin utifrån en biblisk världsbild och därigenom påverka sitt ämnesområde. Vi vågar inte försumma den akademiska världen.⁵⁹

II. Vi vill bygga Kristi fred i vår splittrade och brustna värld

1. Den fred som Kristus har åstadkommit

Försoning med Gud går inte att skilja från försoning med varandra. Kristus, som är vår fred, har åstadkommit fred genom korset och förkunnat fred för denna splittrade värld bestående av judar och hedningar. Guds folks enhet är både ett faktum ("han har [...] gjort de två lägren till ett") och en befallning ("sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten"). Guds plan att förena hela skapelsen i Kristus grundar sig på folkens försoning i Guds nya människosläkte. Så väldig är kraften i det evangelium som Gud lovade Abraham.⁶⁰

Vi hävdar att samtidigt som det judiska folket ingalunda var främlingar för Guds förbund och löften på samma sätt som Paulus säger att hedningarna var, behöver judar fortfarande försonas med Gud genom Jesus Messias. Det är enligt Paulus ingen skillnad mellan jude och hedning, varken i fråga om synden eller i fråga om frälsningen. Det är bara i och genom korset som de båda kan nalkas Gud Fadern i en enda Ande.⁶¹

A) Vi fortsätter därför att bestämt hävda att kyrkan som helhet måste dela med sig av de goda nyheterna om att Jesus är Messias, herre och frälsare även till judarna. Dessutom uppmanar vi i samma anda som Romarbrevet kapitel 14 och 15 hednatroende att bejaka, uppmuntra och be för messiastroende judar i deras ansträngningar för att vittna bland sitt eget folk.

Försoning med Gud och med varandra är också en grund och en drivkraft för att söka den rättvisa som Gud kräver, utan vilken det enligt Gud inte kan bli någon fred. Sann och bestående försoning kräver att man erkänner gamla och nuvarande synder, omvänder sig inför Gud, bekänner sin synd inför dem man har sårat samt ber om och mottar deras förlåtelse. Detta inkluderar även ett löfte från kyrkan att ställa till rätta och om möjligt gottgöra dem som genom kyrkan har drabbats av våld och förtryck.

B) Vi längtar efter att få se Kristi världsvida kyrka – alla som har försonats med Gud – leva ut sin försoning med varandra och ge sig hän åt uppdraget och kampen för att hålla fred i Kristi namn.

2. Kristi fred i etniska konflikter

Etnisk mångfald är Guds gåva och plan för skapelsen.⁶² Denna mångfald har fördärvats av människans synd och högmod, något som lett till förbistring, stridigheter, våld och krig bland folken. Men den etniska mångfalden kommer att bevaras i den nya skapelsen, då folk från alla folk, stammar, länder och språk kommer att församlas som Guds återlösta folk.⁶³ Vi bekänner att vi många gånger inte tar etnisk identitet på allvar och inte värdesätter den så som Bibeln gör genom skapelsen och återlösningsen. Vi respekterar inte andra människors etniska identitet och tar inte hänsyn till de djupa sår som denna mångåriga respektlöshet orsakar.

A) Vi uppmanar församlingens pastorer och ledare att undervisa Bibelns sanning om etnisk mångfald. Vi måste bejaka alla

församlingsmedlemmars etniska identitet. Samtidigt måste vi visa hur våra etniska lojaliteter är fördärvade av synden och undervisa troende kristna om att alla våra etniska identiteter är underordnade vår återlösta identitet som det nya människosläktet i Kristus genom korset.

Vi bekänner med sorg och skam kristnas medverkan i några av de värsta förekomsterna av våld och förtryck genom historien, likaså den beklagliga tystnaden från stora delar av kyrkan när sådana konflikter äger rum. Dessa inkluderar bland annat rasismens historia och arvet efter det svarta slaveriet; förintelsen av judar; apartheid; så kallad etnisk rensning; sekteristiskt våld mellan kristna; decimering av inhemska befolkningar; religiöst, politiskt och etniskt våld; palestiniernas lidande; det kastbaserade förtrycket och utrotningen av folkstammar. Kristna som antingen aktivt eller passivt bidrar till världens fördärv undergräver på ett allvarligt sätt vårt vittnesbörd om fredens evangelium.

B) För evangeliets skull vill vi därför beklaga och uppmana till omvändelse i de fall kristna har medverkat till etniskt våld, orättvisa eller förtryck. Vi uppmanar också till omvändelse i de fall kristna indirekt har medverkat till dessa onda handlingar genom att tiga, förhålla sig passiva eller neutrala eller genom att teologiskt försöka försvara dessa handlingar.

Om evangeliet inte är djupt rotat i sammanhanget, så att det utmanar och förvandlar de orättvisa världsuppfattningar och system som ligger bakom, då kommer människor på den onda dagen att lägga av sig den kristna lojaliteten som ett obekvämt klädesplagg och återvända till sina orättfärdiga lojaliteter och handlingar. Evangelisation utan lärjungaträning är, liksom väckelse utan radikal lydnad för Kristi bud, inte bara bristfällig – den är rent av farlig.

Vi längtar efter den dag då kyrkan ska bli världens mest lysande

föredöme för etnisk försoning och världens mest aktiva förespråkare för konfliktlösning.

Denna längtan, som har sin grund i evangeliet, kallar oss att:

C) *omfatta evangeliets försonande kraft i sin helhet och undervisa i enlighet därmed.* Detta inbegriper en biblisk helhetssyn på försoningen, det vill säga att Jesus inte bara tog våra synder på korset för att försona oss med Gud, utan också dödade vår fiendskap för att försona oss med varandra.

D) *anlägga en försonlig livsstil.* I praktiken kommer detta till uttryck när kristna:

1. förlåter sina förföljare, samtidigt som de har modet att påtala orättvisor för andras räkning;
2. hjälper och visar gästfrihet mot medmänniskor ”på andra sidan” av en konflikt, där man tar initiativ till att bryta barriärer för att söka försoning;
3. fortsätter att vittna om Kristus i våldsamma miljöer och är beredda att hellre lida och till och med dö än att delta i förstörelse och hämnd;
4. engagerar sig i att långsiktigt läka sår efter konflikter och göra kyrkan till en fristad och en plats där alla kan få läkedom, också forna fiender.

E) *vara vägvisare och hoppets bärare.* Vi vittnar om den Gud som i Kristus har försonat världen med sig själv. Det är bara i Kristi namn och genom korsets och uppståndelsens seger som vi har makt att gå emot de onda makter som försvårar mänskliga konflikter och som vi har kraft att förmedla hans försonande kärlek och fred.

3. Kristi fred för fattiga och förtryckta

Den bibliska grunden för vår förpliktelse att söka rättvisa och

shalom för de fattiga och förtryckta sammanfattas i trosbekännelsens avsnitt 7 C. I kraft av detta längtar vi efter ett mera effektivt kristet handlande när det gäller:

Slaveri och människohandel

Det finns fler människor i slaveri runt om i världen i dag (uppskattningsvis 27 miljoner) än vad det fanns för två hundra år sedan när Wilberforce kämpade för att avskaffa slavhandeln över Atlanten. Enbart i Indien finns det runt 15 miljoner barnslavar. Kastväsendet förtrycker de lägsta kastgrupperna och utestänger daliter. Men sorgligt nog är den kristna kyrkan själv på många håll smittad av samma sorts diskriminering. Den världsvida kyrkan måste därför gemensamt höja rösten i protest mot det som i praktiken är ett av världens äldsta slaverisystem. Men om denna världsvida kamp ska ha någon som helst trovärdighet, måste kyrkan fördöma den ojämlikhet och diskriminering som råder inom de egna leden.

De aldrig förut skådade folkomflyttningar som av olika anledningar förekommer i dagens värld har lett till människohandel på alla kontinenter, ett omfattande slaveri av kvinnor och barn i sexhandeln samt övergrepp mot barn genom tvångsarbete och militärtjänst.

A) Låt oss som världsvid kyrka bekämpa denna onda människohandel och tala och handla profetiskt för att "befria de fångna". Detta inkluderar att vi tar oss an de sociala, ekonomiska och politiska förhållanden som ger handeln näring. Världens slavar ropar till Kristi världsvida kyrka: "Befria våra barn. Befria våra kvinnor. Var vår röst. Visa oss den nya gemenskap som Jesus har lovat."

Fattigdom

Vi bejakar hela Bibelns vittnesbörd om vad Gud vill både i fråga om strukturell ekonomisk rättvisa och om personlig barmhärtighet, respekt och frikostighet gentemot fattiga och nödli-

dande. Vi gläder oss över att denna omfattande bibliska lära har blivit mer integrerad i vår missionsstrategi och praxis, likadant som den var för den tidiga kyrkan och aposteln Paulus.⁶⁴

Låt oss därför:

B) inse vilken stor möjlighet de så kallade milleniemålen erbjuder för den lokala och globala kyrkan. Vi uppmanar kyrkor att propagera för dessa milleniemål inför regeringar och bidra till ansträngningar att uppnå dem, till exempel genom den så kallade Mikautmaningen (www.micahchallenge.com).

C) ha modet att tydliggöra att världen inte kan ta sig an, ännu mindre lösa, fattigdomsproblemet utan att samtidigt utmana den måttlösa rikedom och girigheten. Evangeliet utmanar den hejdlösa konsumismens avguder. Eftersom vi tjänar Gud och inte mammon är vi kallade att bekänna att girighet vidmakthåller fattigdom och att fördöma den. Samtidigt gläder vi oss över att evangeliet även innefattar de rika och kallar dem till omvändelse och inbjuder dem att dela gemenskapen med dem som förvandlats av Guds förlåtande nåd.

4. Kristi fred för människor med funktionshinder

Människor med funktionshinder utgör en av de största minoriteterna i världen och beräknas uppgå till mer än 600 miljoner människor. Det stora flertalet av dessa bor i de minst utvecklade länderna och tillhör de fattigaste bland de fattiga. Inte nog med att de dagligen måste leva med nedsatt fysisk eller mental förmåga; de flestas förmåga begränsas ytterligare av sociala attityder, orättvisor och svårtillgängliga resurser. Förutom att ge människor med funktionshinder medicinsk och ekonomisk hjälp, måste vi kämpa tillsammans med dem, deras anhöriga och deras vårdgivare för att de både i samhället och i kyrkan ska inkluderas och betraktas som jämlikar. Gud kallar oss till ömsesidig vänskap, respekt, kärlek och rättvisa.

A) Låt oss som kristna världen över avvisa kulturella stereotyper, för som aposteln Paulus har sagt ”bedömer [vi] inte längre någon på människors vis”.⁶⁵ Eftersom vi är skapade till Guds avbild, har vi alla gåvor som Gud kan använda i sin tjänst. Vi överlåter oss både till att hjälpa människor med funktionshinder och till att ta emot den hjälp de har att ge.

B) Vi uppmuntrar församlings- och missionsledare att inte bara tänka på mission *bland* människor med funktionshinder, utan också erkänna, bejaka och främja kristna funktionshindrades egen missionskallelse som en del av Kristi kropp.

C) Vi sörjer över att så många människor med funktionshinder får höra att deras nedsatta förmåga beror på personlig synd, brist på tro eller ovilja att bli helade. Vi bestrider att Bibeln lär detta som en allmängiltig sanning.⁶⁶ Denna falska förkunnelse är pastoralt okänslig och andligt handikappande. Den lägger sten på skuldbördan och gäckar förhoppningar om att övervinna andra hinder som människor med funktionshinder står inför.

D) Vi överlåter oss till att göra våra kyrkor till platser där människor med funktionshinder inkluderas och betraktas som jämlikar och där man ställer sig på deras sida i kampen mot fördomar och kämpar för deras behov i samhället i stort.

5. Kristi fred för människor som lever med HIV

HIV och AIDS utgör ett stort problem i många länder. Miljon-tals människor är smittade av HIV – också i våra kyrkor – och miljon-tals barn har blivit föräldralösa på grund av AIDS. Gud kallar oss att uttrycka hans stora kärlek och barmhärtighet mot alla som är smittade och berörda och att göra allt vad vi kan för att rädda liv. Vi tror att Jesu undervisning och föredöme, liksom den förvandlande kraften i hans kors och uppståndelse, är av central betydelse för det svar på HIV och AIDS som världen så desperat behöver utifrån en helhetssyn på mission.

A) Vi tar starkt avstånd från all fördömelse, antipati, stigmatisering och diskriminering mot sådana som lever med HIV och AIDS. Allt sådant är en synd och en skam i Kristi kropp. Alla har vi syndat och gått miste om Guds härlighet; vi är frälsta enbart av nåd och ska vara sena att döma, snabba att upprätta och förlåta. Vi inser också med sorg och barmhärtighet att väldigt många som blir smittade av HIV blir det utan egen förskyllan, ofta genom att de vårdat och tagit hand om andra.

B) Vi längtar efter att alla pastorer ska vara goda föredömen när det gäller sexuell renhet och trohet, så som Paulus befallde, och att de klart och tydligt och ofta ska undervisa om att sexuellt umgänge bara ska ske inom äktenskapet. Detta behövs inte bara på grund av att Bibeln tydligt säger det, utan också på grund av att den stora mängden sexuella relationer utanför äktenskapet är en stor anledning till den snabba spridningen av HIV i de länder som är mest påverkade.

C) Låt oss som världsvid kyrka i Kristi namn och i den helige Andes kraft ta oss an denna utmaning. Låt oss sluta upp bakom våra systrar och bröder i de regioner som är hårdast drabbade av HIV och AIDS med hjälp av praktiskt stöd, barmhärtig omsorg (också om änkor och föräldralösa barn), social och politisk kamp, utbildningsprogram (särskilt sådana som stärker kvinnor) och effektiva, förebyggande handlingsplaner som är anpassade efter den lokala situationen. Vi överlåter oss till denna angelägna och profetiska gärning som en del av kyrkans helhetssyn på mission.

6. Kristi fred för sin lidande skapelse

Vårt bibliska mandat när det gäller Guds skapelse beskrivs i trosbekännelsens avsnitt 7 A. Alla människor ska vara förvaltare av Guds goda skapelses rika överflöd. Vi har fått makt och myndighet att utöva gudomligt herravälde och utnyttja ska-

pelsen för att tillgodose människors väl och behov, till exempel genom jordbruk, fiske, gruvdrift, energiproduktion, ingenjörskonst, byggnadsarbete, handel och sjukvård. Samtidigt har vi fått befallning om att vårda och ta hand om skapelsen och allt den rymmer, därför att jorden tillhör Herren och inte oss. Detta gör vi för herren Jesu Kristi skull, han som är skapare, ägare, uppehållare, förlossare och arvtagare till hela skapelsen.

Vi beklagar det utbredda missbruket och fördärvet av jordens resurser, inklusive dess biologiska mångfald. Den kanske allvarligaste utmaningen som den fysiska världen just nu står inför är hotet om klimatförändringar. Dessa kommer i oproportionerligt hög grad att drabba människor i fattigare länder, eftersom det är där som klimatpåverkan är som störst och där som man har små möjligheter att anpassa sig. Därför är det minst lika angeläget att ta itu med världens fattigdom som med klimatförändringarna.

Vi uppmuntrar kristna världen över att:

A) anlägga livsstilar som avstår från konsumtionsmönster som förstör eller förorenar miljön;

B) använda sig av lagliga medel för att påverka regeringar att låta moraliska krav gå före politisk hänsyn i frågor som rör miljöförstöring och potentiella klimatförändringar;

C) erkänna och uppmuntra den missionskallelse som finns a) hos kristna som engagerar sig i hur jordens resurser bäst ska utnyttjas för människors behov och välfärd med hjälp av jordbruk, industri och sjukvård, och b) hos kristna som engagerar sig i hur jordens naturliga miljöer och arter bäst ska bevaras och återställas med hjälp av naturvård och påtryckningar. Båda dessa grupper har samma mål, för båda tjänar samma skapare, försörjare och förlossare.

III. Vi vill leva ut Kristi kärlek bland människor av andra trosuppfattningar

1. "Älska din nästa som dig själv" innefattar människor av andra trosuppfattningar

Mot bakgrund av vad som står i trosbekännelsens avsnitt 7 D, vill vi bejaka vår höga kallelse som Jesu Kristi lärjungar att betrakta människor av andra trosuppfattningar som vår nästa i biblisk bemärkelse. Dessa är människor skapade till Guds avbild; de är människor som Gud älskar och för vars synder Kristus har dött. Vi strävar inte bara efter att betrakta dem som vår nästa utan också följa vad Jesus har sagt och vara deras nästa. Vi är kallade att vara milda men inte naiva, vara kloka och inte godtrogna, vara beredda på alla slags faror men inte låta oss behärskas av rädsla.

Vi är kallade att dela med oss av de goda nyheterna genom att evangelisera men inte ägna oss åt ovärdig proselytism. *Evangelisation*, vilket innefattar en rationell och övertygande argumentation som tar aposteln Paulus till föredöme, är "en öppen och ärlig presentation av [evangeliet]. Detta ger sedan de som lyssnat fullständig frihet att själva ta ställning till vad de hört. Vi vill vara känsliga mot dem som omfattar en annan tro, och vi avvisar varje ansats som söker att tvinga omvändelse på dem."⁶⁷ *Proselytism* å andra sidan är att försöka förmå andra att bli "en av oss", att "anta vår religion" eller rent av "gå med i vårt samfund".

A) Vi överlåter oss till att alltid uppträda etiskt när vi evangeliserar. Vårt vittnesbörd ska ske "ödmjukt och respektfullt i medvetande om [vår] goda sak".⁶⁸ Därför avvisar vi varje form av vittnesbörd som är tvingande, oetiskt, vilsledande eller respektlöst.

B) I den Guds namn som är kärlek beklagar vi att vi inte i

högre utsträckning har sökt vänskap med muslimer, hinduer, buddhister eller människor av andra trosuppfattningar. I Jesu anda vill vi ta initiativ till att visa dem kärlek, vänlighet och gästfrihet.

C) I den Guds namn som är sanning vägrar vi att förmedla lögner och karikatyrer om andra trosuppfattningar; likaså förkastar vi de rasistiska fördomar, det hat och den rädsla som framkallas av populära medier och politisk retorik.

D) I den Guds namn som är fred säger vi nej till våldets och vedergällningens väg i alla våra förhållanden med människor av andra trosuppfattningar, även om vi blir angripna med våld.

E) Vi bekräftar att det finns utrymme för dialog med människor av andra trosuppfattningar, på samma sätt som Paulus inlät sig i debatt med judar och hedningar i synagogor och på offentliga platser. Dessa dialoger är en tillbörlig del av vår kristna mission och förenar vår fasta tro på att Kristus är unik och att evangeliet är sant med ett respektfullt lyssnande till andra.

2. Kristi kärlek kallar oss att lida och till och med dö för evangeliets skull

Lidande kan vara en nödvändig del av vårt uppdrag att vittna om Kristus, precis som det var för hans apostlar och de gammaltestamentliga profeterna.⁶⁹ Att vara villiga att lida är ett test på äktheten i vår mission. Gud kan använda lidande, förföljelse och martyrskap för att utbreda sin mission. "Martyrskap är en form av vittnesbörd som Kristus har lovat att hedra speciellt."⁷⁰ Många kristna som lever i bekvämlighet och välstånd behöver på nytt höra Kristi kallelse att vara beredda att lida för hans skull. Många andra kristna lever redan mitt i detta lidande, ett pris man måste betala för att vittna om Kristus i en religiöst fientlig kultur. Man kanske har fått se nära och kära dö martyrdöden eller utstått tortyr eller förföljelse på grund av

sin trofasta efterföljelse, men ändå fortsätter de att älska dem som gjort dem illa.

A) Vi hör och tänker med tårar och böner på vittnesbördet från dem som lider för evangeliets skull. Vi ber om nåd och mod att tillsammans med dem "älska våra fiender" så som Kristus befallt oss att göra. Vi ber att evangeliet ska bära frukt på platser som är fientligt inställda till dess sändebud. Samtidigt som vi med rätta sörjer över dem som lider, tänker vi på den oändliga sorg som Gud måste känna över dem som vägrar att ta emot hans kärlek, hans evangelium och hans tjänare. Vi längtar efter att de ska vända om och bli förlåtna och uppträcka glädjen i att vara försonade med Gud.

3. Kärlek i handling förkroppsligar och väcker intresse för nådens evangelium

Vi är "en kristusdoft".⁷¹ Vi är kallade att leva och tjäna bland människor av andra trosuppfattningar på ett sätt som är så genomdränkt av vållukten av Guds nåd att dessa människor känner doften av Kristus och kommer för att smaka och se att Gud är god. Genom denna förkroppsligade kärlek ska vi göra evangeliet attraktivt i alla kulturer och religiösa miljöer. När kristna älskar människor av andra trosuppfattningar genom att leva kärleksfullt och tjäna dem praktiskt, förkroppsligar de Guds förvandlande nåd.

I så kallade hederskulturer, där skam och vedergällning går hand i hand med religiös stränghet, är "nåd" ett främmande begrepp. I dessa sammanhang kan man inte diskutera Guds sårbara, självutgivande kärlek, eftersom den framstår som något främmande, rent av motbudande. Människor som är hungriga nog att våga smaka Guds nåd behöver i stället lära sig att uppskatta nåden i mindre doser under längre tid. Dofen av Kristus genomsyrar efter hand allt som hans efterföljare kommer i kontakt med.

A) Vi längtar efter att Gud ska uppbringa fler kärleksfulla människor som långsiktigt vill överlåta sig till att leva, älska och tjäna på svårbearbetade platser som behärskas av andra religioner, i syfte att förmedla doften och smaken av Jesu Kristi nåd till kulturer där det är opassande eller farligt att göra det. Detta kräver tålamod och uthållighet, ibland under ett helt liv och ibland ända till döds.

4. Kärleken respekterar olika sorters lärjungaskap

Det finns så kallade insiderrörelser inom ett flertal religioner. Det rör sig om grupper av människor som numera följer Jesus som sin Gud och frälsare. De träffas i små grupper för att ha gemenskap, undervisning, tillbedjan och bön med Jesus och Bibeln i centrum, samtidigt som de lever kvar socialt och kulturellt i sina uppväxtmiljöer och därvidlag också följer vissa religiösa seder och bruk. Detta är en komplicerad företeelse, och det råder stor oenighet om hur man ska hantera detta. Somliga lovordar dessa rörelser. Andra varnar för att det finns en uppenbar risk för synkretism. Men risken för synkretism finns ju överallt bland kristna som vill uttrycka sin tro i sin egen kultur. Ser vi Gud verka på ett nytt eller oväntat sätt, bör vi undvika tendensen att antingen a) förhastat beteckna och framhäva det som en ny missionsstrategi, eller b) förhastat fördöma det utan att vara lyhörd för sammanhanget.

A) Vi vill i samma anda som Barnabas, som när han kom till Antiokia och "fick se bevisen på Guds nåd blev [...] glad och manade alla att helhjärtat hålla sig till Herren",⁷² vädja till alla som känner oro över detta att:

1. som vägledande princip ta apostlarnas beslut och praxis att inte "göra det svårt för de hedningar som omvänder sig till Gud";⁷³
2. visa ödmjukhet, tålamod och fördragsamhet och erkänna

att det finns olika sätt att se på saken och föra samtal utan att höja tonen eller fördöma varandra.⁷⁴

5. Kärleken vill nå människor i förskingring

Människor rör på sig som aldrig förr. Vår tid präglas av stora, globala folkomflyttningar. Man bedömer att 200 miljoner människor frivilligt eller ofrivilligt lever utanför sitt hemland. Begreppet ”förskingring” används här för att beteckna människor som av någon anledning har förflyttats från sina hemländer. Massor av människor med många olika religiösa bakgrunder, också kristna, lever i förskingring. Det kan gälla ekonomiska flyktingar som söker arbete; interna flyktingar som tvingats flytta inom landet på grund av krig eller naturkatastrofer; vanliga flyktingar och asylsökande; offer för etnisk rensning; människor som flytt undan religiöst våld och förföljelse; folk som drabbats av svält på grund av torka, översvämningar eller krig; samt människor som på grund av fattigdom har flyttat från landsbygden in till städerna. Vi är övertygade om att dagens folkomflyttningar ingår i Guds övergripande frälsningsplan för världen, utan att vi fördenskull bortser från det onda och det lidande som dessa folkomflyttningar kan innebära.⁷⁵

A) Vi uppmuntrar församlings- och missionsledare att inse och ta vara på de missionsmöjligheter som de globala folkomflyttningarna och dessa folk i förskingring erbjuder, vilket inbegriper att strategiskt planera och målinriktat träna och utrusta dem som är kallade att arbeta bland dessa människor.

B) Vi uppmuntrar kristna i mottagarländer som har invandrargrupper med annan religiös bakgrund att tvärs över alla språk- och kulturbarriärer vittna om Kristus i ord och handling genom att följa de många bibliska befallningarna att älska invandraren, försvara främlingens rätt, besöka dem som sitter i fängelse, visa gästfrihet, bygga vänskap, öppna sina hem och ge människor hjälp.⁷⁶

C) Vi uppmuntrar kristna som själva är en del av församlingen att betrakta detta som Guds ledning, även om de inte själva har valt det, likaså att söka varje tillfälle Gud ger att vittna om Kristus i sina mottagarländer och att bidra till deras välgång.⁷⁷ Ifall dessa mottagarländer rymmer kristna kyrkor, vädjar vi till både de inhemska och invandrarkyrkorna att lyssna till och lära av varandra och att inleda samarbete för att gemensamt nå alla delar av landet med evangeliet.

6. Kärleken verkar för alla människors religionsfrihet

Att stödja mänskliga rättigheter genom att försvara religionsfriheten är inte oförenligt med att gå korsets väg när man möter förföljelse. Det råder ingen motsättning mellan att själv vara beredd att låta sina rättigheter bli kränkta för Kristi skull och att överlåta sig till att försvara och tala för dem som inte har någon röst när deras mänskliga rättigheter kränks. Vi måste också skilja mellan att försvara de rättigheter som människor av andra trosuppfattningar har och att omfatta deras tro. Man kan försvara andras frihet att tro på och utöva sin religion utan att fördenskull bejaka denna religion som sann.

A) Låt oss som mål sträva efter alla människors religionsfrihet. Detta kräver att vi inför regeringar försvarar människor som blir förföljda, såväl kristna som människor av andra trosuppfattningar.

B) Låt oss plikttroget följa Bibelns undervisning om att vara goda medborgare, att bidra till välgång för landet där vi bor, respektera och be för alla som har makt, betala skatt, göra gott och sträva efter att leva ett lugnt och stilla liv. Som kristna är vi kallade att underordna oss staten, såvida den inte befäller oss att göra sådant som Gud förbjuder eller förbjuder sådant som Gud befäller. Om staten sålunda tvingar oss att välja mellan lojalitet med staten och vår överordnade lojalitet mot Gud, måste

vi säga nej till staten eftersom vi har sagt ja till Jesus Kristus som herre.⁷⁸

Fastän vi med rätta kämpar för att alla människor ska ha religionsfrihet, längtar vi djupast sett efter att alla människor ska lära känna herren Jesus Kristus, komma till tro på honom och därmed bli räddade och gå in i Guds rike.

IV. Vi vill förstå Kristi vilja för världens evangelisation

1. Onådda och försummade folkgrupper

Guds hjärta längtar efter att *alla* folk ska ha tillgång till kunskapen om Guds kärlek och hans frälsande verk genom Jesus Kristus. Vi erkänner med sorg och skam att det finns tusentals folkgrupper runt om i världen som ännu inte fått tillgång till denna kunskap genom något kristet vittnesbörd. Dessa folk är *onådda* i den bemärkelsen att det såvitt vi vet varken finns några troende kristna eller församlingar bland dem. Men många av dessa folk är dessutom *försummade* i den bemärkelsen att vi för närvarande inte känner till några kyrkor eller missionsorganisationer som ens försöker förmedla evangeliet till dem. Faktum är att det bara är en bråkdel av kyrkans (personella och materiella) resurser som satsas på de minst nådda folkgrupperna. Detta är per definition folkgrupper som inte kommer att inbjudas oss att förkunna de goda nyheterna, eftersom de ju inte ens känner till dem. Att de fortfarande är onådda två tusen år efter att Jesus befallde oss att gå ut och göra alla folk till lärjungar utgör inte bara en skarp tillrättavisning av vår olydnad, inte heller bara ett slags andlig orättvisa, utan också en outtalad "makedonisk kallelse".⁷⁹

Låt oss som världsvid kyrka ta oss an denna utmaning och:

A) bekänna att vi varit blinda för det faktum att det fortfarande

finns så många onådda folk i världen och att vi inte varit ivriga nog att förmedla evangeliet till dem.

B) förnya vår överlåtelse att nå dem som ännu inte har hört evangeliet, att verkligen sätta oss in i deras språk och kultur, att med förkroppsligad kärlek och självutgivande tjänst leva ut evangeliet bland dem, att i ord och handling förmedla herren Jesu Kristi ljus och sanning och genom den helige Andes kraft väcka dem till medvetenhet om Guds överväldigande nåd.

C) sträva efter att utrota fattigdomen på biblar i världen, eftersom Bibeln fortfarande är en oumbärlig del av evangelisationen. För att lyckas med detta måste vi:

1. skynda på bibelöversättningen till de språk- och folkgrupper som ännu har någon bibeldel på sitt modersmål;
2. göra Bibelns budskap allmänt tillgängligt med hjälp av muntliga medel. (Se även Muntliga kulturer nedan.)

D) sträva efter att utrota okunskapen om Bibeln i kyrkan, eftersom Bibeln fortfarande är en oumbärlig del av lärjungaträningen för att göra troende mer lika Kristus.

1. Vi längtar efter att Guds kyrka ska gripas av en förnyad övertygelse om att bibelundervisning är absolut nödvändig för att kyrkan ska byggas upp till tjänst, enhet och mognad.⁸⁰ Vi gläder oss över alla de herdar och lärare som Kristus har begåvat och gett åt kyrkan. Vi vill göra vårt yttersta för att identifiera, uppmuntra, träna och stödja dem att förkunna och undervisa Guds ord. I förbindelse med detta måste vi avvisa den sortens klerikalism som begränsar förkunnelsen av Guds ord till några få avlönade yrkesutövare eller till formella predikningar från talarstolen. Det finns många människor, både män och kvinnor, som har en tydlig gåva att leda och undervisa Guds

folk och som använder denna gåva mera informellt eller vid sidan av de officiella samfundsstrukturerna men som alldeles uppenbart är välsignade av Guds Ande. Dessa behöver erkännas, uppmuntras och utrustas att rätt utlägga sanningens ord.

2. Vi måste främja bibelkunskapen hos den generation som numera huvudsakligen tar till sig digital kommunikation framför böcker. Detta kan vi göra genom att uppmuntra digitala metoder att induktivt studera Bibeln lika ingående som om vi använde papper och penna.

E) låta evangelisationen fortsätta vara centrum i vår helhetssyn på mission, eftersom evangeliet är själva upphovet till all biblisk mission och även utgör dess innehåll och existensberättigande. Allt vad vi gör ska vara ett konkret uttryck för och en proklamation av Guds kärlek och nåd och hans frälsande verk genom Jesus Kristus.

2. Muntliga kulturer

Majoriteten av världens befolkning tillägnar sig kunskap enbart på muntlig väg. Mer än hälften tillhör något av de onådda folk som definierats ovan. Av dessa finns det uppskattningsvis 350 miljoner människor som inte har en enda bibelvers på sitt eget språk. Förutom sådana som enbart tillägnar sig kunskap på muntlig väg, finns det många som nästan enbart tillägnar sig kunskap på muntlig väg, såtillvida att de rent teknisk kan läsa och skriva men föredrar muntlig kommunikation i och med utvecklingen av visuell inlärning och bildens stora betydelse i dagens kommunikation.

Låt oss erkänna och vidta åtgärder på detta område genom att:

A) i större utsträckning använda oss av muntliga metoder i våra lärjungaträningsprogram, även bland troende som redan kan läsa och skriva;

B) i muntligt format ta fram berättande biblar på de onådda och försummade folkens viktigaste språk och göra detta till en prioriterad fråga;

C) uppmuntra missionsorganisationer att utveckla muntliga strategier, som att spela in och distribuera muntliga bibelberättelser för användning i såväl evangelisation som lärjunga- och ledarskapsträning, samtidigt som man ger varje pionjärbetare och församlingsgrundare lämplig träning i muntlig kommunikation; dessa skulle då kunna använda sig av beprövade muntliga och visuella kommunikationsmetoder för att förmedla hela den bibliska frälsningsberättelsen, till exempel genom historieberättande, dans, konst, poesi, religiös sång och drama;

D) uppmuntra lokala församlingar i den globala södern att ta sig an onådda folkgrupper i sitt närområde med hjälp av muntliga metoder anpassade för just deras världsuppfattning.

E) uppmuntra teologiska utbildningar att tillhandahålla kurser för att utbilda pastorer och missionärer i muntliga metodologier.

3. Kristuscentrerade ledare

Kyrkans snabba tillväxt på många håll går sällan på djupet och gör därför kyrkan sårbar, delvis beroende på att det saknas tränade ledare och delvis beroende på att många utnyttjar sin ställning för att utöva världslig makt, skaffa sig status eller berika sig själva. Detta får till följd att Guds folk blir lidande, Kristus vanäras och missionen undergrävs. "Ledarträning" är den lösning som oftast brukar lyftas fram. Antalet ledarträningsprogram av olika slag har också mångfaldigats, men problemet består ändå. Det finns två troliga anledningar till detta:

För det första är det att ta saker och ting i fel ordning att träna

ledare att bli fromma och kristuslika. Utifrån Bibeln är det bara personer vars liv *redan* visar prov på moget lärjungaskap som över huvud taget ska utses till ledare.⁸¹ Men om vi nu ändå befinner oss i det läget att det finns många personer i ledande ställning som knappt fått någon lärjungaträning alls, då är det förstås inget annat att göra än att inkludera grundläggande lärjungaträning i deras ledarutveckling. Att det finns så mycket ogudaktigt och världsligt ledarskap i den globala kyrkan är enligt mångas förmenande ett påtagligt bevis på att vi under flera generationer har ägnat oss åt reduktionistisk evangelisation, har försummat lärjungaträning och nöjt oss med ytlig tillväxt. Lösningen på ledarskapsproblemet är inte mer *ledar*träning utan bättre *lärjung*aträning. Ledare måste först lära sig att följa Kristus.

För det andra fokuserar vissa ledarträningsprogram på färdigförpackad kunskap, tekniska metoder och färdigheter på bekostnad av gudfruktighet. Riktiga kristna ledare däremot måste vara kristuslika och ha en tjänande attityd, vara ödmjuka, redliga, rena, inte giriga, vara bedjare och beroende av Guds Ande och ha en innerlig kärlek till människor. Dessutom saknar vissa ledarträningsprogram specifik träning av en absolut nödvändig färdighet som Paulus nämner i sin lista över kvalifikationer, nämligen den att kunna undervisa Guds ord till Guds folk. Detta trots att bibelundervisning är det absolut viktigaste redskapet för att träna lärjungar och samtidigt den allvarligaste bristen hos dagens församlingsledare.

A) Vi längtar efter att se ökade ansträngningar för att träna lärjungar genom långsiktigt arbete med undervisning och fostran av nykristna, så att var och en som Gud kallar och ger åt kyrkan som ledare blir kvalificerade enligt Bibelns kriterier på mognad och tjänarskap.

B) Vi förnyar vår överlåtelse att be för våra ledare. Vi längtar efter att Gud ska mångfaldiga, skydda och uppmuntra ledare

som troget och lydigt håller sig till Skriftens ord. Vi ber att Gud ska tillrättavisa, avlägsna eller föra till omvändelse sådana ledare som vanäror hans namn och skadar förtroendet för evangeliet. Vi ber också att Gud ska väcka en ny generation av lärjungstränade tjänare och ledare vars främsta lidelse är att lära känna Kristus och bli lika honom.

C) De av oss som är kristna ledare behöver inse vår sårbarhet och bejaka ansvarighetens gåva inom Kristi kropp. Vi rekommenderar varje ledare att gå med i en grupp där man är ansvariga inför varandra.

D) Vi vill verkligen uppmuntra teologiska utbildningar och alla dem som anordnar ledar träningsprogram att fokusera mer på andlig och personlig karaktärsdaning, inte bara på att meddela kunskap och mäta prestationer, och vi gläder oss storligen över dem som redan gör detta som en del av en heltäckande ledarutveckling av "hela människan".

4. Storstäder

Storstäderna är livsviktiga för människans framtid och för världsmissionen. Hälften av världens befolkning lever i dag i storstäder. Det är också i storstäderna som fyra betydelsefulla sorters människor oftast finns: a) nästa generation av unga människor, b) de mest onådade folkgrupperna som flyttat in till städerna, c) människor som påverkar kulturen, och d) de fattigaste bland de fattiga.

A) Vi kan urskilja Guds allsmäktiga hand bakom vår tids kraftigt ökande urbanisering, och vi uppmanar församlings- och missionsledare att reagera på detta faktum genom att omgående börja ägna strategisk uppmärksamhet åt storstadsmission. Vi måste älska våra storstäder så som Gud gör, med helig urskillning och kristuslik barmhärtighet, och följa hans befallning att göra allt för att våra städer ska blomstra,⁸² varhelst det må

vara. Vi vill sträva efter att hitta lämpliga och flexibla missionsmetoder som svarar mot storstadens förutsättningar.

5. Barn

Alla barn lever i riskzonen. Det finns omkring två miljarder barn i världen, och hälften av dem lever i riskzonen på grund av fattigdom. Miljoner lever i riskzonen på grund av materiellt välstånd. Barn till människor som är rika och trygga har hur mycket som helst att leva på, men ingenting att leva för.

Barn och unga är inte bara morgondagens utan också dagens kyrka. Unga har stor möjlighet att vara delaktiga i Guds mission. De representerar en väldigt underutnyttjad grupp inflytelserika människor som är känsliga för Guds röst och är villiga att följa den. Vi gläder oss över alla de utmärkta organisationer som verkar bland och tillsammans med barn, och vi längtar efter fler sådana arbeten eftersom behovet är så stort. Som vi läser i Bibeln kan Gud använda barn och unga – deras böner, insikter, ord och initiativ – för att förändra människors hjärtan. De utgör ”ny energi” för att förvandla världen. Låt oss lyssna och inte kväva deras barnsliga andlighet med våra vuxna, rationalistiska synsätt.

Vi överlåter oss själva till:

A) att ta barn på allvar, genom att på nytt bibliskt och teologiskt reflektera över Guds kärlek till barnen, hans plan för och genom dem, men även genom att återupptäcka vilken djup betydelse Jesu utmanande handling att ställa ett barn ”mitt ibland dem”⁸³ har för vår teologi och mission;

B) att sträva efter att träna människor och tillhandahålla resurser för att möta barns behov världen över och om möjligt arbeta med deras familjer och sociala sammanhang, i full övertygelse om att holistiskt arbete med och genom varje ny gene-

ration av barn och unga är en viktig beståndsdel i världsmissionen;

C) att avslöja, stå emot och vidta åtgärder mot varje kränkning av barn, exempelvis genom våld, exploatering, slaveri, människohandel, prostitution, köns- och etnisk diskriminering, riktad kommersiell reklam och medveten vanvård.

6. Bön

Låt oss mitt bland alla dessa prioriteringar överlåta oss på nytt till bön. Bön är en kallelse, en befallning och en gåva. Bön är en helt outhärlig grund och resurs för varje del av vår mission.

A) Vi vill med endräktighet, fokus, uthållighet och biblisk skärpa be om:

1. att Gud i sin Andes kraft sänder ut arbetare till alla världens hörn;
2. att förlorade människor över hela jorden ska dras till Gud genom hans Ande, till följd av att evangeliet förkunnas och Kristi kärlek och makt blir synliggjord;
3. att Guds härlighet ska uppenbaras och Kristi namn bli känt och ärat på grund av hans folk och deras karaktär, handlingar och ord – samtidigt som vi vill ropa till Gud för våra systrar och bröder som lider för Kristi namns skull;
4. att Guds rike ska komma, att Guds vilja ska ske på jorden så som i himlen, i syfte att skipa rättvisa, förvalta och ta hand om skapelsen och välsigna vårt samhälle med Guds fred.

B) Vi vill ständigt tacka Gud när vi ser vad han gör bland folken, och vi ser fram emot den dag då denna världens rike ska bli vår Guds och hans Kristi rike.

V. Vi vill kalla Kristi kyrka tillbaka till ödmjukhet, redlighet och enkelhet

Sju gånger talar Paulus i Efesierbrevet om hur vi kristna ska leva och inte leva.⁸⁴

1. Lev annorlunda som Guds nya mänsklighet⁸⁵

Guds folk vandrar antingen Herrens vägar eller andra gudars vägar. Bibeln visar att Guds största problem inte bara är världens folk, utan också det folk som han har skapat och kallat att vara en välsignelse för folken. Det största hindret för att utföra detta uppdrag är avguderier bland Guds eget folk. Om vi är kallade att få alla folk att dyrka den ende sanne levande Guden, då har vi kapitalt misslyckats om vi själva följer de falska gudar som dyrkas av folket runt omkring oss.

Om det inte är någon skillnad i beteende mellan kristna och icke-kristna – till exempel i fråga om korruption och girighet eller sexuell lösaktighet eller skilsmässofrekvens eller återfall till gamla religiösa seder eller inställningen till människor av andra raser eller en konsumistisk livsstil eller sociala fördomar – då gör världen rätt i att fråga sig om vår kristna tro alls gör någon skillnad. Vårt budskap har ingen som helst trovärdighet i världens ögon.

A) Vi vill utmana varandra som Guds folk i alla kulturer att ta itu med att vi mer eller mindre, medvetet eller omedvetet, är fångna i den omgivande kulturens avguderier. Vi ber om profetisk urskillningsförmåga att identifiera och avslöja dessa falska gudar, framför allt när de håller till i våra kyrkor. Vi ber också om mod att omvända oss och ta avstånd från dessa gudar i Herren Jesu namn och auktoritet.

B) Eftersom det inte finns någon biblisk mission utan biblisk

livsföring, överlåter vi oss på nytt och utmanar alla som bekänner Kristus att leva radikalt annorlunda mot världens sätt att leva, att vi ”klär [oss] i den nya människan, som har skapats efter Guds bild, med den rättfärdighet och den helighet som hör sanningen till.”⁸⁶

2. Lev i kärlek och avvisa den förvända sexualitetens avguder!⁸⁷

Guds tanke med skapelsen är att äktenskapet ska vara en överlåten, trofast relation mellan en man och en kvinna, där de blir ett och bildar en ny social enhet som skiljer sig från deras respektive uppväxtfamiljer. Samlaget är ett uttryck för denna enhet och ska bara försiggå inom äktenskapets ram. Denna kärleksfulla, sexuella förening inom äktenskapet, där två människor ”blir ett”, återspeglar såväl Kristi relation till kyrkan som enheten mellan judar och hedningar i den nya mänskligheten.⁸⁸

Paulus ställer Guds rena kärlek i motsats till den orena, förfälskade kärlek som döljer sig i den förvända sexualiteten och allt som är förenat med den. All slags förvänd sexualitet, där människor idkar sexuellt umgänge före eller utanför äktenskapet så som det definierats ovan, avviker från Guds vilja och skapelsens och frälsningens välsignelse. De missförhållanden och det avguderier som omger den förvända sexualiteten bidrar till hela samhällets förfall, genom att äktenskap och familjer spricker vilket i sin tur skapar ett oöverskådligt lidande i form av ensamhet och utnyttjande. Detta är ett svårt problem även inom kyrkan, och det är tragiskt nog en alltför vanlig orsak till att ledare misslyckas.

Vi erkänner att vi behöver mycket ödmjukhet och medvetenhet om hur lätt det är att misslyckas på detta område. Vi längtar efter att se kristna utmana den omgivande kulturen genom att leva efter de normer som Bibeln kallar oss till.

A) Vi vill verkligen uppmuntra alla pastorer att:

1. skapa ett öppnare samtalsklimat kring sexualitet i våra kyrkor och på ett positivt sätt förmedla de goda nyheterna om Guds plan för sunda relationer och familjer, men samtidigt med kärleksfull uppriktighet ta sig an de områden där kristna har del i den omgivande kulturens brustna och dysfunktionella verklighet;
2. på ett tydligt sätt förmedla Guds normer men att göra det med Kristi kärleksfulla barmhärtighet mot syndare, hela tiden medvetna om hur sårbara vi alla är för sexuella frestelser och synder;
3. sträva efter att vara ett gott föredöme och leva efter Bibelns principer om sexuell trohet.

B) Som medlemmar i kyrkan överlåter vi oss till:

1. att göra allt vad vi kan i kyrkan och i samhället för att stärka trofasta äktenskap och sunda familjer;
2. att uppmuntra ensamstående, änkor och barnlösa att vara med och bidra, så att vi ser till att kyrkan är en öppen och stödjande familj och att vi ger dessa människor möjlighet att använda sina gåvor i varje del av kyrkans tjänst;
3. att stå emot alla former av förvänd sexualitet i den omgivande kulturen, till exempel pornografi, otrohet och lösaktighet;
4. att försöka förstå och ta itu med de djupa hjärtefrågor kring identitet och erfarenhet som drar människor in i homosexuellt beteende; att nå ut med Kristi kärlek, barmhärtighet och rättvisa; samt att ta avstånd från och fördöma alla former av hat, verbal och fysisk misshandel och diskriminering mot homosexuella;
5. att komma ihåg att ingen människa eller situation är bortom Guds räddning och frälsande nåd, så att verklig förändring och återupprättelse kan ske.

3. Lev i ödmjukhet och avvisa maktens avguder⁸⁹

På grund av vår fallenhet och synd används makten ofta för att kränka och utnyttja andra. Vi sätter oss på höga hästar och anser oss vara förmer i fråga om kön, ras och samhällsstatus. Paulus bemöter alla dessa kännetecken på högmodets och maktens avguder i med kravet att alla som är fyllda av Guds Ande ska underordna sig varandra för Kristi skull. Denna ömsesidiga underordning och kärlek ska komma till uttryck i äktenskapet, familjen och socioekonomiska relationer.

A) Vi längtar efter att se kristna makar, föräldrar och barn, arbetstagare och arbetsgivare, leva ut Bibelns undervisning om att "underordna [sig] varandra i vördnad för Kristus".

B) Vi uppmuntrar pastorer att hjälpa troende att förstå, öppet samtala om och tillämpa den ömsesidiga underordning gentemot varandra som Gud kräver av sina barn. I en värld präglad av girighet, makt och diskriminering kallar Gud sin kyrka till att vara en trygg hamn av barmhärtig ödmjukhet och osjälvisk kärlek mellan medlemmar.

C) Vi uppmanar alldeles särskilt kristna män att ge akt på den balanserade ansvarsfördelning som Paulus lyfter fram i sin undervisning om män och hustrur. Ömsesidig underordning innebär att hustrun ska underordna sig en man vars kärlek och omsorg grundar sig på Jesu Kristi självutgivande kärlek till sin kyrka. Varje form av misshandel av sin hustru – verbal, känslomässig eller fysisk – är oförenlig med Kristi kärlek oavsett kultur. Vi tillbakavisar bestämt att det finns någon kulturell sed eller förvriden bibeltolkning som kan rättfärdiga att man slår sin hustru. Vi sörjer över att sådant förekommer bland bekännande kristna, också bland pastorer och ledare. Vi tvekar inte att fördöma det som synd och mana till omvändelse och avståndstagande från detta bruk.

4. Lev i redlighet och avvisa framgångens avguder⁹⁰

Vi kan inte bygga Guds rike på oärliga grunder, eftersom Gud är sannfärdig. Men i vår längtan efter ”framgång” och ”resultat” frestas vi att offra vår redlighet med hjälp av förvanskade och överdrivna påståenden som kan liknas vid lögnen. Att vandra i ljuset innebär att leva i ”rättfärdighet och sanning”.⁹¹

A) Vi uppmanar alla församlings- och missionsledare att stå emot frestelsen att inte vara helt ärliga när man presenterar sitt arbete. Vi uppträder oärligt när vi underblåser våra rapporter med obekräftad statistik eller förvränger sanningen på grund av vinningslystnad. Vi ber om en reningsvåg av ärlighet och ett slut på denna förvanskning. Vi uppmanar alla som ekonomiskt bidrar till andligt arbete att inte ställa orimliga krav på synbara och mätbara resultat, bortsett från behovet av normal ansvarskyldighet. Låt oss sträva efter en kultur präglad av total öppenhet och redlighet. Vi vill vandra i Guds ljus och sanning, för Herren är den som prövar hjärtan och gläder sig åt redlighet.⁹²

5. Lev i enkelhet och avvisa girighetens avguder⁹³

Förkunnelsen och undervisningen av den så kallade framgångsteologin som förekommer på många håll runt om i världen väcker betydande bekymmer. Vi vill i sammanhanget definiera framgångsteologin som läran att troende har rätt att bli välsignade med hälsa och rikedom och att de kan erhålla dessa välsignelser genom att göra anspråk på dem i tro och att ”så sitt utsäde” genom att ge av sina ekonomiska eller materiella tillgångar. Framgångsteologin är en företeelse som skär tvärs igenom många samfund på varje kontinent.

Vi bekräftar Guds undergörande nåd och kraft, och vi välkomnar tillväxten i kyrkor och sammanhang som får folk att utöva förväntansfull tro på den levande Guden och hans övernaturliga kraft. Vi tror också på den helige Andes kraft. Men vi

förnekar att Guds undergörande kraft kan behandlas som någonting automatiskt, något som människor kan bestämma över med hjälp av vissa metoder eller som kan manipuleras med hjälp av människors ord, handlingar, offer, föremål eller riter.

Vi bekräftar att det finns en biblisk idealbild av mänsklig framgång och blomstring och att Bibeln inbegriper materiell välfärd (såväl hälsa som rikedom) i sin undervisning om Guds välsignelse. Däremot är det en obiblisk lära att andlig välfärd kan mätas i materiella termer eller att rikedom alltid är ett tecken på Guds välsignelse. Bibeln visar att man kan skaffa sig rikedom med hjälp av förtryck, bedrägeri och korruption. Vi förnekar också att fattigdom, sjukdom eller för tidig död alltid är ett tecken på Guds förbannelse eller bristande tro eller en följd av att människor har syndat, eftersom Bibeln avvisar sådana förenklade förklaringar.

Vi håller med om att det är gott och riktigt att upphöja Guds makt och seger. Men vi tror att många som kraftfullt förespråkar framgångsteologin lär sådant som allvarligt förvanskar bibelordet; att dessa många gånger handlar och lever på ett sätt som är oetisk och långt ifrån kristuslikt; att de inte sällan ersätter genuin evangelisation med mirakeljakt och ersätter kallelsen till omvändelse med en kallelse att skänka pengar till predikantens egen organisation. Vi sörjer över att denna undervisning skadar så många kyrkor andligt och själavårdsmässigt. Vi vill verkligen med glädje bejaka allt som görs i Kristi namn för att bota sjuka eller varaktigt befria människor ur fattigdom och lidande. Men framgångsteologin erbjuder ingen varaktig lösning på fattigdomen utan kan i stället leda människor bort från det sanna budskapet och medlet för att nå evig frälsning. Därför kan den i sak betecknas som ett falskt evangelium. Följaktligen avvisar vi framgångsteologins överdrifter som oförenliga med en balanserad, biblisk kristen tro.

A) Vi vill uppmuntra församlings- och missionsledare i de

sammanhang där framgångsteologin är populär att verkligen pröva vad den lär och särskilt ge akt på Jesu undervisning och föredöme. Framför allt behöver vi alla tolka och undervisa de bibeltexter som brukar användas till stöd för framgångsteologin utifrån Bibeln som helhet och väga dessa texter mot andra bibeltexter. Om framgångsteologin förkunnas i fattiga sammanhang, måste vi bemöta detta med genuin barmhärtighet och åtgärder för att skapa rättvisa och bestående förvandling för de fattiga. Framför allt måste vi ersätta självupptagenhet och girighet med Bibelns lära om självuppoftning och frikostigt givande som ett tecken på sann kristen efterföljelse. Vi bekräftar Lausannerörelsens historiska kallelse att hitta enklare sätt att leva.

VI. Vi vill samarbeta inom Kristi kropp för enhet kring missionen

Paulus förklarar att kristen enhet är Guds verk och grundar sig på vår försoning med Gud och med varandra. Denna dubbla försoning har vunnits genom korset. När vi lever i enhet sinsemellan och samarbetar, åskådliggör vi korsets övernaturliga, motkulturella kraft. Men när vi visar prov på oenighet genom att inte samarbeta, förringar vi vårt uppdrag och budskap och förnekar korsets kraft.

1. Enhet inom kyrkan

En söndrad kyrka har inget att säga till en söndrad värld. Kan vi inte leva i försonad enhet, blir detta ett stort hinder för missionens trovärdighet och effektivitet.

A) Vi sörjer över den söndring och splittring som finns i våra kyrkor och organisationer. Vi längtar innerligt efter att kristna ska odla ett kärleksfullt sinnelag och följa Paulus befallning: ”Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten”.⁹⁴

B) Samtidigt som vi inser att vår enhet djupast sett är andlig, längtar vi att fler ska upptäcka vilken kraft som ryms i den synliga, praktiska, jordbundna enheten sett ur missionens synvinkel. Därför uppmanar vi kristna systrar och bröder världen över att för vårt gemensamma vittnesbörds och uppdragets skull motstå frestelsen att splittra Kristi kropp och i stället söka vägar till försoning och förnyad enhet där det är möjligt.

2. Samarbete inom den globala missionen

Samarbete kring missionen handlar inte bara om effektivitet. Det är också ett strategiskt och praktiskt uttryck för att vi alla underordnar oss Jesus Kristus som herre. Alltför ofta har vi bedrivit mission på ett sätt som syftat till att bevara och sätta vår egen identitet (etnisk, samfundsmässig, teologisk etc) i första rummet, och vi har inte överlämnat våra lidelser och ensidiga intressen till honom som ensam är vår herre och mästare. Kristi herravälde och centrala plats i vår mission måste vara mer än en trosbekännelse; det måste vara bestämmande för vår strategi, praxis och enhet.

Vi gläder oss över den tillväxt och den styrka som framväxande missionsrörelser i majoritetsvärlden i syd ger prov på, likaså att det gamla mönstret att all mission ska gå från västvärlden till resten av världen är på väg bort. Men vi accepterar inte att stafettpippen och missionsansvaret nu ska gå över från en del av den världsvida kyrkan till en annan. Det är ingen mening att låta den gamla västerländska triumfalismen dö ut, bara för att återuppliva samma ogudaktiga sinnelag i Asien, Afrika eller Latinamerika. Ingen enskild folkgrupp, nation eller kontinent kan göra exklusivt anspråk på att vara de som ska fullborda missionsbefallningen. Det är bara Gud som råder över detta.

A) Vi står som församlings- och missionsledare enade världen över och är kallade att erkänna och godta varandra, och alla har möjlighet att tillsammans bidra till världsmissionen. Låt

oss böja oss för Kristus och lägga bort all misstänksamhet, allt konkurrenstänkande och all stolthet och vara öppna för att lära av människor som Gud använder, även om de inte tillhör vår egen kontinent, vår egen teologi, vår egen organisation eller vår egen vänkrets.

B) Samarbete handlar inte bara om pengar. Att urskillningslöst pumpa in pengar brukar inte sällan korrumpera och splittra kyrkan. Låt oss slutgiltigt bevisa att kyrkan inte styrs av principen att de som har mest pengar också har all beslutanderätt. Låt oss inte längre tvinga på andra delar av kyrkan våra egna namn, slagord, handlingsplaner, system och tillvägagångssätt. Låt oss i stället verka för sann ömsesidighet mellan nord och syd, öst och väst, för ett ömsesidigt givande och tagande, för en respekt och värdighet som kännetecknar verkliga vänner och samarbetspartners i missionen.

3. Män och kvinnor i samarbete

Skriften hävdar att Gud skapade man och kvinna till sin avbild och befallde dem att tillsammans råda över skapelsen. Synden kom in i världen och historien då mannen och kvinnan tillsammans gjorde uppror mot Gud. Genom Kristi kors vann Gud frälsning, förlåtelse och enhet lika mycket åt män som åt kvinnor. På pingstdagen utgöt Gud profetians Ande över alla människor, både söner och döttrar. Kvinnor och män är därmed jämställda i skapelsens, syndens, frälsningens och Andens perspektiv.⁹⁵

Oavsett om vi är kvinnor eller män, gifta eller ogifta, har vi ansvar att som goda förvaltare av Guds nåd bruka Guds gåvor för andras skull och för att Kristus ska bli prisad och ärad. Därför har vi alla också ansvar att ge hela Guds folk möjlighet att använda alla de gåvor som Gud har gett inom alla de områden där Gud kallar kyrkan att tjäna.⁹⁶ Vi ska inte släcka Anden genom att ser ner på vad någon gör.⁹⁷ Dessutom är vi fast beslutna att

betrakta vårt arbete i Kristi kropp som en gåva och ett ansvar där vi är kallade att tjäna, inte som någon ställning eller rättighet att göra anspråk på.

A) Vi vidmakthåller Lausannerörelsens historiska ståndpunkt: "Vi bekräftar [...] att Andens gåvor är givna till allt Guds folk, kvinnor och män, och att deras samverkan i evangelisation måste välkomnas till gagn för saken".⁹⁸ Vi erkänner vilket enormt och uppoffrande arbete som kvinnor har gjort för världsmissionen, till gagn för både kvinnor och män, ända från Bibelns tid fram till nu.

B) Vi inser att det finns olika synsätt även bland sådana som uppriktigt försöker vara bibeltrogna och följa Skriftens ord. En del tolkar apostlarnas undervisning på så sätt att kvinnor inte får undervisa eller predika, eller att de får göra det men inte utifrån en position där de ensam har auktoritet över män. Andra tolkar kvinnors andliga jämlikhet, deras bruk av profetians gåva till den nytestamentliga församlingens uppbyggelse och att man samlades till gudstjänst i deras hem på så sätt att både kvinnor och män kan få gåvor att leda och undervisa och bruka dessa i andlig tjänst.⁹⁹ Vi uppmanar människor på bägge sidor att:

1. godta varandra utan att sätta sig till doms över varandra på grund av denna tvistefråga, för fastän vi kan ha olika åsikter så har vi ingen rätt att vara osams, tala illa om eller vara fientligt inställda till varandra;¹⁰⁰
2. ingående studera Skriften tillsammans och ge akt på sammanhanget och de skilda kulturer som de ursprungliga författarna och dagens läsare befinner sig i;
3. komma till insikt om att vi måste visa barmhärtighet där det finns genuin smärta, att vi måste sätta oss till motvärn där det finns orättvisa och oredlighet, och att vi måste omvända oss och göra bättring där det finns motstånd

mot den helige Andes uppenbara verk i någon systers eller broders liv;

4. överlåta oss som både män och kvinnor till ett sätt att arbeta som återspeglar Jesu tjänande attityd i stället för världslig strävan efter makt och status.

C) Vi uppmuntrar kyrkor att bejaka gudfruktiga kvinnor som är lärare i det som är gott, som Paulus befallde,¹⁰¹ och att öppna ännu fler möjligheter för kvinnor inom undervisning, tjänande och ledarskap, särskilt i sammanhang där evangeliet utmanar orättfärdiga kulturtraditioner. Vi längtar efter att kvinnor inte ska hindras att använda Guds gåvor eller följa Guds kallelse med sina liv.

4. Teologisk utbildning och mission

Nya testamentet visar på det nära samspelet mellan det evangeliserande och det församlingsgrundande arbetet (jfr aposteln Paulus) och att fostra och ge näring åt församlingar (jfr Timotheos och Apollos). Båda uppgifterna finns med i missionsbefallningen, där Jesus säger: "Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar" - det vill säga evangelisera - "och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er". Teologisk utbildning är en del av missionen och följer på evangelisationen.¹⁰²

Kyrkans uppdrag på jorden är att tjäna Guds mission, och den teologiska utbildningens uppgift är att stärka och beledsaga kyrkans mission. Den teologiska utbildningens syfte är *för det första* att träna dem som leder församlingen som herdar och lärare och rusta dem att undervisa Guds ord med trohet, relevans och tydlighet, samt *för det andra* att utrusta hela Guds folk för missionsuppgiften att förstå och på ett relevant sätt förmedla Guds sanning i alla kulturer och sammanhang. Teologisk utbildning ägnar sig åt andlig krigföring, eftersom den "bryter ner tankebyggnader och allt som trotsigt reser sig mot

kunskapen om Gud” och ”gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus”.¹⁰³

A) De som leder församlingar och missionsorganisationer behöver erkänna att teologisk utbildning innerst inne är del av missionen. De som ägnar sig åt teologisk utbildning behöver se till att den medvetet syftar till att vara en del av missionen, eftersom den inte är något självändamål i sig utan har till syfte att tjäna kyrkans mission i världen.

B) Teologisk utbildning går hand i hand med alla former av missionsarbete. Vi vill uppmuntra och stödja alla som antingen formellt eller informellt ägnar sig åt bibeltrogen teologisk utbildning på det lokala, nationella, regionala och internationella planet.

C) Vi uppmanar alla institutioner och teologiska utbildningsprogram att göra en ”missionsgrundad revision” av sina kursplaner, strukturer och värderingar, så att man ser till att man verkligen tjänar de behov och de möjligheter som kyrkan i olika kulturer möter.

D) Vi längtar efter att de som grundar församlingar och de som arbetar med teologisk utbildning ska ställa Bibeln i centrum för sitt samarbete, inte bara i bekännelsedokument utan också i praktiken. Evangelister måste använda Bibeln som den främsta källan till det budskap som de förkunnar, såväl beträffande innehåll som auktoritet. De som arbetar med teologisk utbildning måste återinföra studiet av Bibeln som den centrala disciplinen i den kristna teologin, den disciplin som förenar och genomsyrar alla andra studieområden och tillämpningar. Framför allt måste den teologiska utbildningen syfta till att rusta herdar och lärare, så att de kan uppfylla sitt huvudansvar att predika och undervisa Bibeln.¹⁰⁴

Avslutning

Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv. Guds Ande var i Kapstaden och kallade Kristi kyrka till att vara ambassadörer för Guds försonande kärlek till världen. När hans folk samlades i Kristi namn höll Gud löftet i sitt ord, för herren Jesus Kristus själv tog sin boning bland oss och vandrade mitt ibland oss.¹⁰⁵

Vi försökte lyssna till herren Jesu Kristi röst. Och i sin nåd talade Kristus till sitt lyssnande folk genom den helige Ande. Genom alla röster som hördes i bibelutläggningar, huvudföredrag och gruppamtal utkristalliserades två återkommande teman:

- behovet av radikal och lydig efterföljelse, som leder till mognad och tillväxt både på djupet och i antal;
- behovet av radikal och korscentrerad försoning, vilken leder till enhet och tillväxt både i kärlek och i tro och hopp.

Efterföljelse och försoning är helt oundgängliga för vår mission. Vi sörjer över vår upprörande ytlighet och brist på efterföljelse, likaså över vår upprörande oenighet och brist på kärlek. Båda dessa tillfogar vårt evangeliserande vittnesbörd stor skada.

Vi kan urskilja herren Jesu Kristi röst i dessa två utmaningar, eftersom de stämmer överens med två av de starkaste ord som Jesus riktade till kyrkan i evangelierna. I Matteusevangeliet gav Jesus oss vårt viktigaste uppdrag – att göra alla folk till lärjungar. I Johannesevangeliet gav Jesus oss vårt viktigaste tillvägagångssätt – att älska varandra så att världen ska förstå att vi är Jesu lärjungar. Vi ska inte bli överraskade utan i stället fröjdas över att få höra vår mästare säga samma sak till sitt folk två tusen år senare när de samlats från hela världen. *Gör lärjungar. Älska varandra.*

Gör lärjungar

Biblisk mission kräver att de som säger sig tro på Kristus ska efterlikna honom genom att ta sitt kors, förneka sig själv och följa honom på ödmjukhetens, kärlekens, redlighetens, frikostighetens och tjänandets väg. Misslyckas vi med att göra människor till lärjungar, har vi i grund och botten misslyckats med vårt uppdrag. Kristi kallelse till sin kyrka kommer till oss på nytt från Bibelns blad: ”Kom och följ mig”; ”Gå ut och gör alla folk till lärjungar”.

Älska varandra

Tre gånger upprepade Jesus: ”Ett nytt bud ger jag er: att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.”¹⁰⁶ Tre gånger bad Jesus att ”de alla skall bli ett”.¹⁰⁷ Både befallningen och bönen syftar till mission. ”*Alla skall förstå att ni är mina lärjungar* om ni visar varandra kärlek.”¹⁰⁸ ”Jag ber att [...] de skall fullkomnas och bli ett. *Då skall världen förstå att du har sänt mig*”.¹⁰⁹ Jesus kunde inte ha sagt det mer eftertryckligt. Vår praktiska efterföljelse antingen hjälper eller stjälper världens evangelisation och människors upptäckt av vem han är. Kristi och apostlarnas kallelse kommer till oss på nytt: ”Ni skall älska varandra”; ”Sträva efter att med friden som band bevara den andliga enheten”.¹¹⁰ Det är för Guds missions skull som vi förnyar vår överlåtelse att lyda ”budskapet som ni har hört alltifrån början”.¹¹¹ När kristna lever i kärlekens försonade enhet genom den helige Andes kraft, kommer världen att lära känna Jesus, vars lärjungar vi är, och därmed lära känna Fadern som har sänt honom.

I Guds, Faderns, Sonens och den helige Andes namn, och på grundval av tron på Guds oändliga barmhärtighet och fräl-sande nåd, längtar vi innerligt efter och ber om en reformation av biblisk efterföljelse och en revolution av kristuslik kärlek.

Vi gör detta till vår bön och förbinder oss till denna överenskommelse för den herres skull vi älskar och för den världs skull vi tjänar i hans namn.

Fotnoter

1. Gal 5:6; Joh 14:21; 1 Joh 4:9, 19.
2. Matt 22:37–40; Rom 13:8–10; Gal 5:22; 1 Petr 1:22; 1 Joh 3:14; 4:7–21; Joh 13:34–35; Joh 1:18 och 1 Joh 4:12; 1 Thess 1:3; 1 Kor 13:8, 13.
3. 5 Mos 7:7–9; Hos 2:19–20; 11:1; Ps 103; 145:9, 13, 17; Gal 2:20; 5 Mos 10:12–19.
4. 5 Mos 6:4–5; Matt 22:37; 3 Mos 19: 18, 34; Matt 5:43–45; Joh 15:12; Ef 4:32; Joh 3:16–17.
5. Rom 5:5; 2 Kor 5:14; Upp 2:4.
6. 5 Mos 4:35, 39; Ps 33:6–9; Jer 10:10–12; 5 Mos 10:14; Jes 40:22–24; Ps 33:10–11, 13–15; Ps 96:10–13; Ps 36:6; Jes 45:22.
7. 5 Mos 4 och 6.
8. John Stott, *The Message of Romans* (The Bible Speaks Today). Leicester och Downers Grove: IVP 1994, s 53.
9. Ps 138:2 (eng övers): "... for you have exalted above all things your name and your word."
10. Joh 14:6; Rom 8:14–16; Matt 6:9; Joh 14:21–23.
11. 5 Mos 32:6, 18; 1:31; 8:5; Jes 1:2; Mal 1:6; Jer 3:4, 19; 31:9; Hos 11:2; Ps 103:13; Jes 63:16; 64:8–9.
12. Joh 3:16; 1 Joh 3:1; Rom 8:32; Hebr 9:14; Gal 2:20; Gal 1:3–5.
13. Matt 5:9, 16, 43–48; 6:4, 6, 14–15, 18, 25–32; 7:21–23.
14. Joh 1:3; 1 Kor 8:4–6; Hebr 1:2; Kol 1:15–17; Ps 110:1; Mark 14:61–64; Ef 1:20–23; Upp 1:5; 3:14; 5:9–10; Rom 2:16; 2 Thess 1:5–10; 2 Kor 5:10; Rom 14:9–12; Matt 1:21; Luk 2:30; Apg 4:12; 15:11; Rom 10:9; Tit 2:13; Hebr 2:10; 5:9; 7:25; Upp 7:10.
15. Luk 6:46; 1 Joh 2:3–6; Matt 7:21–23.
16. Matt 16:16; Joh 20:28; 1 Petr 1:8; 1 Joh 3:1–3; Apg 4:12.

17. 1 Mos 1:1–2; Ps 104:27–30; Job 33:4; 2 Mos 35:30–36:1; Dom 3:10; 6:34; 13:25; 4 Mos 11:16–17, 29; Jes 63:11–14; 2 Petr 1:20–21; Mik 3:8; Neh 9:20, 30; Sak 7:7–12; Jes 11:1–5; 42:1–7; 61:1–3; 32:15–18; Hes 36:25–27; 37:1–14; Joel 2:28–32.
18. Apg 2; Gal 5:22–23; 1 Petr 1:2; Ef 4:3–6; 11–12; Rom 12:3–8; 1 Kor 12:4–11; 1 Kor 14:1; Joh 20:21–22; 14:16–17, 25–26; 16:12–15; Rom 8:26–27; Ef 6:10–18; Joh 4:23–24; 1 Kor 12:3; 14:13–17; Matt 10:17–20; Luk 21:15.
19. Ps 119:47, 97; 2 Tim 3:16–17; 2 Petr 1:21.
20. 5 Mos 30:14; Matt 7:21–27; Luk 6:46; Jak 1:22–24.
21. *Manillamanifestet*, avsnitt 7; Tit 2:9–10.
22. Ps 145:9, 13, 17; Ps 104:27–30; Ps 50:6; Mark 16:15; Kol 1:23; Matt 28:17–20; Hab 2:14.
23. Ps 24:1; 5 Mos 10:14.
24. Kol 1:15–20; Hebr 1:2–3.
25. Apg 17:26; 5 Mos 32:8; 1 Mos 10:31–32; 12:3; Upp 7:9–10; Upp 21:24–27.
26. Apg 10:35; 14:16–17; 17:27.
27. Ps 145:9, 13, 17; 147:7–9; 5 Mos 10:17–18.
28. 1 Mos 18:19; 2 Mos 23:6–9; 5 Mos 16:18–20; Job 29:7–17; Ps 72:4, 12–14; 82; Ords 31:4–9; Jer 22:1–3; Dan 4:27.
29. 2 Mos 22:21–27; 3 Mos 19:33–34; 5 Mos 10:18–19; 15:7–11; Jes 1:16–17; 58:6–9; Amos 5:11–15, 21–24; Ps 112; Job 31:13–23; Ords 14:31; 19:17; 29:7; Matt 25:31–46; Luk 14:12–14; Gal 2:10; 2 Kor 8–9; Rom 15:25–27; 1 Tim 6:17–19; Jak 1:27; 2:14–17; 1 Joh 3:16–18.
30. *Lausannedeklarationen*, stycke 5.
31. 3 Mos 19:34; Matt 5:43–44.
32. Matt 5:38–39; Luk 6:27–29; 23:34; Rom 12:17–21; 1 Petr 3:18–23; 4:12–16.

33. Rom 13:4.
34. 1 Joh 2:15–17.
35. 1 Mos 3; 2 Thess 1:8–9.
36. Mark 1:1, 14–15; Rom 1:1–4; Rom 4; 1 Kor 15:3–5; 1 Petr 2:24; Kol 2:15; Hebr 2:14–15; Ef 2:14–18; Kol 1:20; 2 Kor 5:19.
37. Rom 4; Fil 3:1–11; Rom 5:1–2; 8:1–4; Ef 1:7; Kol 1:13–14; 1 Petr 1:3; Gal 3:26–4:7; Ef 2:19–22; Joh 20:30–31; 1 Joh 5:12–13; Rom 8:31–39.
38. Rom 1:16.
39. Gal 5:6.
40. Ef 2:10.
41. Jak 2:17.
42. Tit 2:11–14.
43. Rom 15:18–19; 16:19; 2 Kor 9:13.
44. Rom 1:5; 16:26.
45. 1 Mos 15:6; Gal 6:6–9; Hebr 11:8; 1 Mos 22:15–18; Jak 2:20–24.
46. Rom 8:4.
47. Joh 14:21.
48. 1 Joh 2:3.
49. 2 Thess 2:13–14; 1 Joh 4:11; Ef 5:1–2; 1 Thess 1:3; 4:9–10; Joh 13:35.
50. Joh 13:34–35; 17:21.
51. Hebr 13:1–3; 1 Kor 12:26; Upp 1:9.
52. Upp 3:17–20.
53. Ef 1:9–10; Kol 1:20; 1 Mos 1–12; Upp 21–22.
54. *Lausannedeklarationen*, stycke 4 och 5.
55. *The Micah Declaration on Integral Mission*.

56. 1 Thess 1:3.
57. Ef 2:10.
58. Kol 3:23.
59. "Universitetet är ett viktigt brohuvud genom vilket man kan påverka världen. Kyrkan gör sig själv och evangeliet en stor tjänst om man försöker att återerövra universitetet för Kristus. Att förändra universitetet är det absolut bästa sättet att förändra världen." Ur en föreläsning vid Waterloo-universitetet i Kanada 1981 med rubriken *A Christian Critique of the University* av Charles Habib Malik, tidigare president i FN:s generalförsamling.
60. Ef 1:10; 2:1–16; 3:6; Gal 3:6–8. (Se även avsnitt VI om enhet och samarbete inom kyrkan.)
61. Ef 2:11–22; Rom 3:23; Rom 10:12–13; Ef 2:18.
62. 5 Mos 32:8; Apg 17:26.
63. Upp 7:9 och 21:3, där ordet "folk" i grundtexten står i plural.
64. Apg 4:32–37; Gal 2:9–10; Rom 15:23–29; 2 Kor 8–9.
65. 2 Kor 5:16.
66. Joh 9:1–3.
67. *Manillamanifestet*, avsnitt 12.
68. 1 Petr 3:15–16. Jfr Apg 19:37.
69. 2 Kor 12:9–10; 4:7–10.
70. *Manillamanifestet*, avsnitt 12.
71. 2 Kor 2:15.
72. Apg 11:20–24.
73. Apg 15:19.
74. Rom 14:1–3.
75. 1 Mos 50:20.
76. 3 Mos 19:33–34; 5 Mos 24:17; Rut 2; Job 29:16; Matt 25:35–36;

Luk 10:25–37; 14:12–14; Rom 12:13; Hebr 13:2–3; 1 Petr 4:9.

77. Jer 29:7.

78. Jer 29:7; 1 Petr 2:13–17; 1 Tim 2:1–2; Rom 13:1–7; 2 Mos 1:15–21; Dan 6; Apg 3:19–20; 5:29.

79. Apg 16:9.

80. Ef 4:11–12.

81. 1 Tim 3:1–13; Tit 1:6–9; 1 Petr 5:1–3.

82. Jer 29:7.

83. Mark 9:33–37 (SFB).

84. Ef 2:2; 2:10; 4:1; 4:17; 5:2; 5:8; 5:15. Motsvarande ord i grundtexten har egentligen betydelsen 'vandra' men översätts genomgående i Bibel 2000 med 'leva'. *Övers anm.*

85. Ef 4:16–31.

86. Ef 4:24.

87. Ef 5:1–7.

88. Ef 5:31–32; 2:15.

89. Ef 5:15–6:4.

90. Ef 5:8–9.

91. Ef 5:10.

92. 1 Krön 29:17.

93. Ef 5:5.

94. Ef 4:3.

95. 1 Mos 1:26–28; 1 Mos 3; Apg 2:17–18; Gal 3:28; 1 Petr 3:7.

96. Rom 12:4–8; 1 Kor 12:4–11; Ef 4:7–16; 1 Petr 4:10–11.

97. 1 Thess 5:19–20; 1 Tim 4:11–14.

98. *Manillamanifestet*, grundsats 14.

99. 1 Tim 2:12; 1 Kor 14:33–35; Tit 2:3–5; Apg 18:26; 21:9; Rom 16:1–5, 7; Fil 4:2–3; Kol 4:15; 1 Kor 11:5; 14:3–5.
100. Rom 14:1–13.
101. Tit 2:3–5.
102. Kol 1:28–29; Apg 19:8–10; 20:20, 27; 1 Kor 3:5–9.
103. 2 Kor 10:4–4.
104. 2 Tim 2:2; 4:1–2; 1 Tim 3:2b; 4:11–14; Tit 1:9; 2:1.
105. 3 Mos 26:11–12; Matt 18:20; 28:20.
106. Joh 13:34; 15:12; 17.
107. Joh 17:21–23.
108. Joh 13:35.
109. Joh 17:23.
110. Ef 4:1–6; Kol 3:12–14; 1 Thess 4:9–10; 1 Petr 1:22; 1 Joh 3:11–14; 4:7–21.
111. 1 Joh 3:11.

Appendix A:

Lausannedeklarationen

Inledning

Vi, lemmar i Kristi församling från mer än 150 nationer, deltagare i den internationella kongressen för världsevangelisation i Lausanne, prisar Gud för hans stora frälsning och fröjdas över den gemenskap som vi har med honom och med varandra. Vi är djupt gripna över vad Gud gör i vår tid, känner ånger över våra misslyckanden och utmanas av det ofullbordade evangelisationsuppdraget. Vi tror att evangelium är Guds goda nyheter för hela världen och är beslutna att genom hans nåd lyda Kristi missionsbefallning att proklamera evangelium för hela mänskligheten och göra alla folk till lärjungar. Vi vill därför bekräfta vår tro och vårt beslut och offentliggöra vår deklARATION.

1. Guds syfte

Vi bekräftar vår tro på den ende evige Guden, världens skapare och Herre: Fadern, Sonen och den helige Ande, som styr allting i enlighet med sin viljas syfte. Han har kallat ett folk åt sig själv ut ur världen och sänder sitt folk tillbaka in i världen för att vara hans tjänare och vittnen, för att utbreda hans rike, uppbygga Kristi kropp och förhärliga hans namn. Vi bekänner ödmjukt att vi ofta har svikit vår kallelse och misslyckats i vårt uppdrag genom att antingen anpassa oss efter eller dra oss undan världen. Dock gläds vi över att fastän evangeliet bäres ut i lerkärl, är det fortfarande en dyrbar skatt. Vi vill på nytt hänge oss åt uppdraget att i den helige Andes kraft göra denna skatt känd.

Jes 40:28; Matt 28:19; Ef 1:11; Apg 15:14; Joh 17:6, 18; Ef 4:12; 1 Kor 5:10; Rom 12:2; 2 Kor 4:7.

2. Bibelns auktoritet och kraft

Vi bekräftar vår tro på både Gamla och Nya testamentets gudomliga inspiration, sanning och auktoritet i dess helhet, såsom Guds enda skrivna ord, utan fel i allt som det påstår och det enda ofelbara rättesnöret för tro och liv. Vi bekänner också att Guds ord har kraft att fullborda hans frälsningsplan. Bibelns budskap riktar sig till hela mänskligheten, ty Guds uppenbarelse i Kristus och Skriften är oföränderlig. Genom Bibeln talar den helige Ande också idag. Gud upplyser sitt folks sinnen för varje kultur för att det på ett levande sätt med egna ögon ska uppfatta sanningen. Så uppenbaras för hela församlingen mer och mer av Guds mångfaldiga visdom.

2 Tim 3:16; 2 Petr 1:21; Joh 10:35; Jes 55:11; 1 Kor 1:21; Rom 1:16; Matt 5:17–18; Jud 3; Ef 1:17–18; 3:10, 18.

3. Kristi unika ställning och universalitet

Vi hävdar att det finns endast en Frälsare och endast ett evangelium, fastän det finns en stor variation av evangelisatoriska uttryckssätt. Vi är medvetna om att alla människor har någon kunskap om Gud genom hans allmänna uppenbarelse i naturen. Men vi förnekar att detta kan frälsa, ty människor undertrycker sanningen genom sin orättfärdighet. Vi förkastar också, som en skymf mot Kristus och evangeliet, varje form av synkretism och dialog, som skulle innebära att Kristus talar på ett likvärdigt sätt genom alla religioner och ideologier. Jesus Kristus, som är den enda gudsmänniskan och som gav sig själv som den enda lösen för syndare, är den ende medlaren mellan Gud och människan. Det finns inget annat namn genom vilket vi kan bli frälsta. Alla människor är förlorade på grund av sin synd, men Gud älskar alla människor och vill inte att någon enda ska förgås, utan att alla ska omvända sig. Men de som förnekar Kristus förkastar frälsningens glädje och dömer sig själva till evig skilsmässa från Gud. Att proklamera Jesus som “världens frälsare” är inte det-

samma som att hävda att alla människor antingen automatiskt är frälsta eller slutligen blir frälsta, än mindre att förkunna att alla religioner erbjuder frälsning i Kristus. I stället handlar det om att förkunna Guds kärlek för alla syndare och inbjuda alla människor att ta emot Jesus som Frälsare och Herre genom en helhjärtad och personlig avgörelse i omvändelse och tro. Jesus Kristus har blivit upphöjd över alla andra och vi längtar efter den dag, då varje knä ska böja sig inför honom och varje tunga bekänna honom vara Herre.

Gal 1:6–9; Rom 1:18–32; 1 Tim 2:5–6; Apg 4:12; Joh 3:16–19; 2 Petr 3:9; 2 Tess 1:7–9; Joh 4:42; Matt 11:28; Ef 1:20–21; Fil 2:9–11.

4. Evangelisationens natur

Att evangelisera är att sprida de goda nyheterna att Jesus Kristus dog för våra synder och uppstod från de döda enligt Skrifterna, och att han som den regerande Herren nu erbjuder syndernas förlåtelse och Andens frigörande gåva till alla som omvänder sig och tror. Vår kristna närvaro i världen är nödvändig för evangelisationen och så är också det slags dialog, vars syfte är att med känslighet lyssna för att förstå. Evangelisation är proklamation av den historiske, bibliske Kristus, som Frälsare och Herre, i syfte att övertyga människor att personligen komma till Kristus och så bli försonade med Gud. När vi går ut med evangeliets inbjudan får vi inte dölja lärjungaskapets pris. Jesus kallar fortfarande alla som vill följa honom att förneka sig själva, ta upp sitt kors och identifiera sig med hans nya gemenskap. Evangelisationens resultat innesluter lydnad för Kristus, införlivande med hans församling och ansvarig tjänst i världen.

1 Kor 15:3–4; Apg 2:32–39; Joh 20:21; 1 Kor 1:23; 2 Kor 4:5; 5:11, 20; Luk 14:25–33; Mark 8:34; Apg 2:40, 47; Mark 10:43–45.

5. Kristet socialt ansvar

Vi hävdar att Gud är alla människors både skapare och domare. Vi bör därför dela Guds angelägenhet att rättvisa och försoning ska råda i hela det mänskliga samhället och att människor ska befrias från varje slag av förtryck. Eftersom människan är skapad till Guds avbild har hon en inneboende värdighet, oberoende av ras, religion, hudfärg, kultur, klass, kön eller ålder. Alla människor bör därför respekteras och tjänas, inte exploateras. Vi bekänner både våra försummelse och att vi ibland har betraktat evangelisation och socialt ansvar som oförenliga med varandra. Fastän försoning mellan människor inte är detsamma som försoning med Gud, social handling inte detsamma som evangelisation och politisk frigörelse inte detsamma som frälsning, så erkänner vi dock att både evangelisation och socialt och politiskt engagemang tillhör vår kristna plikt. Båda är nödvändiga uttryck för vår kärlek till nästan och vår lydnad för Jesus Kristus. Budskapet om frälsning innesluter också ett budskap om dom över varje slag av alienation, förtryck och diskriminering. Vi bör således inte vara rädda för att fördöma det som är ont och orättvist, varhelst detta existerar. När människor tar emot Kristus blir de födda på nytt in i hans rike, och måste då söka att inte bara i sina egna liv uttrycka dess rättfärdighet utan också utbreda den mitt i en orättfärdig värld. Den frälsning vi gör anspråk på bör förvandla oss ifråga om hela vårt personliga och sociala ansvar. Tron utan gärningar är död.

Apg 17:26, 31; 1 Mos 18:25; Jes 1:17; Ps 45:7; 1 Mos 1:26–27; Jak 3:9; 3 Mos 19:18; Luk 6:27, 35; Jak 2:14–26; Joh 3:3, 5; Matt 5:20; 6:33; 2 Kor 3:18; Jak 2:20.

6. Församlingen och evangelisationen

Vi hävdar att Kristus sänder sitt återlösta folk in i världen på samma sätt som Fadern sände honom och att detta kallar oss

att gå in i världen på ett lika djupt och helutgivande sätt. Vi behöver bryta oss ut från våra kyrkliga ghetton och tränga in i det icke kristna samhället. I församlingens försakande och tjänande mission är evangelisationen primär. Världsvid evangelisation kräver att hela kyrkan förmedlar hela evangeliet till hela världen. Kyrkan befinner sig i centrum av Guds universella syfte och är hans utvalda redskap för att sprida evangeliet. Men en församling som förkunnar korset måste också själv vara märkt av korset. Församlingen blir en stötesten för evangelisationen när den sviker evangeliet eller saknar en levande tro på Gud, en äkta kärlek till människorna eller en samvetsgrann hederlighet i allt, även ifråga om personlig framgång eller ekonomi. Församlingen är mer en Guds folks gemenskap än en institution och bör därför inte identifiera sig med någon särskild kultur, social och politisk ordning eller mänsklig ideologi.

Joh 17:18; 20:21; Matt 28:19–20; Apg 1:8; 20:27; Ef 1:9–10; 3:9–11; Gal 6:14, 17; 2 Kor 6:3–4; 2 Tim 2:19–21; Fil 1:27.

7. Samarbete i evangelisation

Vi hävdar att Kristi kyrkas synliga enhet i sanningen är Guds vilja. Evangelisationsuppdraget kallar oss också till enhet, därför att vår enhet stärker vårt vittnesbörd, medan splittring underminerar vårt evangelium om försoning. Vi erkänner dock att organisatorisk enhet kan ta många former och främjar inte nödvändigtvis evangelisationen. Men vi som delar samma bibliska tro bör vara intimt förenade i gemenskap, arbete och vittnesbörd. Vi bekänner att vårt vittnesbörd ibland har tagit skada av syndfull individualism och onödigt dubbelarbete. Vi kommer nu överens om att söka en djupare enhet i sanning och helighet, gudstjänst och mission. Vi vill därför påskynda utvecklingen av ett regionalt och funktionellt samarbete som befrämjar församlingens mission, strategisk planering, ömsesidig uppmuntran och ett utbyte av resurser och erfarenhet.

Joh 17:21, 23; Ef 4:3–4; Joh 13:35; Fil 1:27; Joh 17:11–23.

8. Församlingar och kyrkor i gemensamt evangelisationsansvar (partnership)

Vi gläds över att en ny missionstid har börjat. De västerländska missionssällskapens dominans håller snabbt på att upphöra. I de yngre kyrkorna är Gud i färd med att mobilisera nya resurser för världsevangelisation. Därigenom visar han att ansvaret för evangelisationen tillhör hela Kristi kropp. Varje församling bör därför fråga Gud och sig själv vad den kan göra för att evangelisera sitt eget område och sända ut missionärer till andra delar av världen. Granskningen av vårt missionsansvar och vår roll i missionen bör pågå ständigt. På detta sätt växer de äldre och de yngre kyrkornas gemensamma ansvarstagande (partnership) och Kristi församlings universella karaktär framträder klarare. Vi tackar också Gud för alla missionsorganisationer som arbetar med bibelöversättningar, teologisk utbildning, massmedia, kristen litteratur, evangelisation, mission, församlingsförnyelse eller verkar på andra speciella områden. Även dessa bör engagera sig i en ständig självrannsakan för att utvärdera sin effektivitet som en del av kyrkans mission.

Rom 1:8; Fil 1:5; Apg 13:1–3; 1 Tess 1:6–8.

9. Evangelisationsuppdragets brådska

Mer än 2,7 miljarder människor, vilket är mer än två tredjedelar av mänskligheten, återstår att evangelisera. Vi blygs över att så många försummat det är en ständig anklagelse mot oss och hela kyrkan. Men det finns just nu på många håll en hittills okänd mottaglighet för budskapet om Herren Jesus Kristus. Vi är övertygade om att tiden är inne för kristna organisationer att allvarligt bedja för de oevangeliserade skarornas frälsning och initiera nya satsningar för att fullborda världsevangelisationen.

En reducering av utländska missionärer och penningbidrag i ett evangeliserat land kan ibland vara nödvändig för att hjälpa nationella församlingar att växa ifråga om självtillit och för att frigöra resurser till förmån för icke evangeliserade områden. Missionärerna bör ambulerar mer rörligt från och till alla sex kontinenterna i en anda av ödmjuk tjänst. Målet måste vara att med alla tillgängliga medel och på kortast möjliga tid ge varje människa tillfälle att höra, förstå och ta emot de goda nyheterna. Men vi kan inte hoppas att nå detta mål utan offer. Vi är alla chockerade av att miljoner människor lever i fattigdom och känner oss oroad över de orättvisor som är orsaken till fattigdomen. De av oss som lever i en överflödssituation accepterar det som vår plikt att utveckla en enkel livsstil med syfte att mer generöst kunna ge till både social hjälp och evangelisation.

Joh 9:4; Matt 9:35–38; Rom 9:1–3; 1 Kor 9:19–23; Mark 16:15; Jes 58:6–7; Jak 1:27; 2:1–9; Matt 25:31–46; Apg 2:44–45; 4:34–35.

10. Evangelisation och kultur

Utvecklingen av strategier för världens evangelisering kräver att vi tar nya grepp och går in för djärvare pionjärmetoder. Med Guds hjälp kommer resultatet att bli församlingar, som är djupt rotade i Kristus och i närkontakt med sin egen kultur. Men varje kultur måste alltid prövas och bedömas utifrån Skriften. Eftersom människan är Guds skapelse är en del av hennes kultur rik på skönhet och godhet, men eftersom hon också är en fallen skapelse är all kultur besmittad av synd, och en del är även demonisk. Evangeliet förutsätter inte att det finns kulturer som är förmer än andra utan värderar alla kulturer i enlighet med sitt eget kriterium på sanning och rättfärdighet och hävdar absoluta moraliska principer i varje kultur. Missionen har alltför ofta tillsammans med evangeliet exporterat en främmande kultur. Och ibland har församlingarna varit mer bundna till sin kultur än till Skriften. Evangeliets förkunnare måste ödmjukt

söka att överge allt utom det som tillhör deras äkta personliga identitet för att bli andras tjänare och församlingarna bör söka att omdana och berika kulturen, allt till Guds förhärlikande.

Mark 7:8–9, 13; 1 Mos 4:21–22; 1 Kor 9:19–23; Fil 2:5–7; 2 Kor 4:5.

11. Utbildning och ledarskap

Vi bekänner att vi ibland har eftersträvat församlingars numerära tillväxt på bekostnad av tillväxten på djupet och skilt evangelisation från kristen fostran. Vi erkänner också att somliga av våra missioner har varit sena att utrusta och uppmuntra nationella ledare till att åta sig det ansvar som rätteligen är deras. Vi vill stå för principerna om den inhemska församlingens självständighet och längtar efter att varje församling ska få nationella ledare som uppenbarar ett sant kristet ledarskap, vilket utmärkes av tjänst och inte av dominans. Vi erkänner att det råder ett stort behov av en förbättrad teologisk utbildning, särskilt för församlingsledare. I varje nation och kultur bör det finnas ett effektivt träningsprogram för pastorer och lekmän, då det gäller teologi, lärjungaskap, evangelisation, kristen fostran och tjänst. Sådana träningsprogram får inte vara beroende av en stereotyp metodik utan bör utvecklas genom skapande lokala initiativ enligt ett bibliskt mönster.

Kol 1:27–28; Apg 14:23; Tit 1:5, 9; Mark 10:42–45; Ef 4:11–12.

12. Andlig kamp

Vi tror att vi ständigt är engagerade i en andlig kamp mot onda andemakter, som försöker att ointetgöra den kristna församlingen och hindra dess ansträngningar i världsvid evangelisation. Vi känner vårt behov av att ikläda oss Guds vapenrustning för att kunna kämpa i denna strid med sanningens och bönens andliga vapen. Vi upptäcker fiendens aktivitet inte bara

i falska ideologier utanför den kristna församlingen utan också inom den i falska evangelier som förvränger Skriften och ställer människan på Guds plats. Vi behöver både vaksamhet och urskillning för att bevara det bibliska evangeliet. Vi erkänner att vi själva inte är immuna mot världsliga tankar och handlingar och lätt kan bli ett byte för världslighet. Fastän t ex noggranna studier av både numerisk och andlig församlingstillväxt är riktiga och värdefulla, så har vi ibland försummat sådana. Andra gånger har vi i vår iver att försäkra oss om ett gensvar för evangeliet kompromissat med vårt budskap, utövat inflytande på våra åhörare med tekniska påtryckningar, blivit otillbörligt upptagna med statistik och även använt sådan på ett ohederligt sätt. Allt detta är världsligt. Kyrkan ska vara i världen, men världen ska inte vara i kyrkan.

Ef 6:12; 2 Kor 4:3–4; Ef 6:11, 13–18; 2 Kor 10:3–5; 1 Joh 2:18–26; 4:1–3; Gal 1:6–9; 2 Kor 2:17; 4:2; Joh 17:15.

13. Frihet och förföljelse

Det är Guds vilja att varje regering ska arbeta för fred, rättvisa och frihet och utveckla samhällen, i vilka den kristna församlingen kan lyda Gud, tjäna Herren Kristus och predika evangelium utan hinder. Vi beder därför för nationernas ledare och uppmanar dem att garantera tanke och samvetsfrihet och frihet för alla att praktisera och förkunna sin religion i enlighet med Guds vilja och som det uttrycks i den universella deklarationen om de mänskliga rättigheterna. Vi uttrycker vår djupa oro för alla som har blivit orättvist fängslade och särskilt för våra trosyskon som får lida på grund av sitt vittnesbörd om Herren Jesus. Vi lovar att bedja och verka för deras frihet. På samma gång vägrar vi att låta oss skrämmas av deras öde. Med Guds hjälp vill vi försöka att stå emot orättvisor och förbli evangeliet trogna, vad det än må kosta oss. Vi glömmer inte att Jesus har förutsagt att förföljelse är oundviklig.

1 Tim 1:1–4; Apg 4:19; 5:29; Kol 3:24; Hebr 13:1–3; Luk 4:18; Gal 5:11; 6:12; Matt 5:10–12; Joh 15:18–21.

14. Den helige Andes kraft

Vi tror på den helige Andes kraft. Fadern sände sin Ande för att vittna om sin Son. Utan den helige Andes vittnesbörd är vårt vittnesbörd utan värde. Överbevisning om synd, tro på Kristus, ny födelse och kristen tillväxt är alltigenom den helige Andes verk. Den helige Ande är även missionens Ande, och därför bör evangelisationen framspringa spontant i en andefylld församling. En församling som inte är en missionerande församling motsäger sig själv och utsläcker Anden. Världsvid evangelisation blir en realistisk möjlighet endast när den helige Ande förnyar församlingen i sanning och visdom, tro och helighet, kärlek och kraft. Vi uppmanar därför alla kristna att bedja att Guds suveräne Ande må besöka oss i en sådan väckelse att Andens frukter blir synliga i allt Guds folk och att alla Andens gåvor berikar Kristi kropp. Endast då kommer hela Kristi församling att bli ett brukbart redskap i Guds händer, så att hela jorden kan höra hans röst.

1 Kor 2:4; Joh 15:26–27; 16:8–11; 1 Kor 12:3; Joh 3:6–8; 2 Kor 3:18; Joh 7:37–39; 1 Tess 5:19; Apg 1:8; Ps 85:4–7; 67:1–3; Gal 5:22–23; 1 Kor 12:4–31; Rom 12:3–8.

15. Kristi återkomst

Vi tror att Jesus Kristus ska återvända personligt och synligt, i makt och härlighet, för att slutföra sin frälsning och dom. Löftet om Kristi återkomst är ytterligare en sporre för vår evangelisation, ty vi kommer ihåg hans ord, att evangelium först måste förkunnas för alla folk. Vi tror att tiden mellan Kristi himmelsfärd och återkomst ska vara fylld av Guds folks mission som inte får upphöra förrän slutet kommer. Vi kommer

också ihåg Jesu varningar om att människor som säger sig vara Messias ska uppstå, så ock falska profeter, som förelöpare till den slutlige Antikrist. Vi förkastar därför idén att människan ska kunna bygga ett drömrike på jorden, som varande en stolt och självsäker dröm. Vår kristna förtröstan är att Gud själv ska fullkomna sitt rike. Med en ivrig längtan ser vi fram emot den dagen och en ny himmel och jord, där rättfärdighet ska bo och Gud ska regera för evigt. Under tiden överlåter vi oss själva på nytt till tjänst för Kristus och medmänniskor i en glädjefull lydnad under hans auktoritet över hela vårt liv.

Mark:14:62; Hebr 9:28; Mark 13:10; Apg 1:8–11; Matt 28:20; Mark 13:21–23; Joh 2:18; 4:1–3; Luk 12:32; Upp 21:1–5; 2 Petr 3:13; Matt 28:18.

Avslutning

Därför, i ljuset av denna vår tro och detta vårt beslut, ingår vi ett högtidligt förbund med Gud och varandra och lovar att bedja, planera och arbeta tillsammans för hela världens evangelisering. Vi uppmanar också andra att förena sig med oss. Må Gud genom sin nåd och för sin äras skull hjälpa oss att vara trogna detta förbund. Amen, Halleluja!

Appendix B:

Manillamanifestet

När Lausanne rörelsen åter samlades 15 år efter författandet av Lausannedeklarationen; 1989, i Manilla författades ett manifest; Manillamanifestet, som vi också helt ställer oss bakom.

En kallelse till hela kyrkan att förmedla hela evangeliet till hela världen

Introduktion

I juli månad 1974 hölls den internationella kongressen för världsevangolisering i Lausanne, Schweiz. Då skrevs Lausannedeklarationen. Nu i juli 1989 har över 4000 personer från cirka 170 länder mötts i Manilla för samma syfte och utfärdat Manillamanifestet. Vi är tacksamma för det välkomnande som vi fått från våra filippinska bröder och systrar.

Under de 15 år som gått mellan de två kongresserna har några mindre konsultationer hållits rörande ämnen som 'Evangelium och kultur', 'Evangelisation och Socialt Ansvar', 'Enkel livsstil', 'Den Helige Ande' och 'Omvändelse'. Dessa möten och rapporterna därifrån har medverkat till att utveckla tänkandet inom Lausannerörelsen.

Ett 'manifest' definieras som en offentlig deklaration av övertygelser, avsikter och motiv. Manillamanifestet tar upp de två kongressmottona: 'Proklamera Kristus tills han kommer' och 'En kallelse till hela kyrkan att förmedla hela evangeliet till hela världen'. Dess första del består av 21 kortfattade grundsatser. Dess andra del utvecklar dessa i 12 avdelningar, vilka tillsammans med Lausannedeklarationen anbefalls till kyrkor för studium och handling.

Tjugoen grundsatser

1. Vi bekräftar vår fortsatta anslutning till Lausannedeklarationen som grund för vår samverkan inom Lausannerörelsen. Vi bekräftar också vår övertygelse:
2. att Gud i Bibelns Gamla och Nya Testamente på ett auktoritativt sätt givit tillkänna sin karaktär och vilja, sina frälsningshistoriska gärningar och deras mening och sitt missionsuppdrag.
3. att Bibelns evangelium är Guds bestående budskap till vår värld och vi är fast beslutna att försvara, proklamera och förkroppsliga det.
4. att människan fastän skapad som Guds avbild är syndig och skyldig och förlorad utan Kristus och att denna sanning är en nödvändig bakgrund för evangeliet.
5. att historiens Jesus och härlighetens Kristus är samma person och att denne Jesus Kristus är absolut unik. Han ensam har blivit människa, tagit vår synd på sig, övervunnit döden och han ensam är den kommande domaren.
6. att Jesus Kristus tog vår plats på korset, bar våra synder och dog vår död samt att till följd av detta Gud ensam av nåd förlåter dem som förts till omvändelse och tro.
7. att andra religioner och ideologier ej utgör alternativa vägar till Gud samt att mänsklig andlighet, om den ej friköpts genom Kristus, inte leder till Gud men till dom, för Kristus är den enda vägen.
8. att vi måste göra Guds kärlek synlig genom att ha omsorg för dem som är berövade rättvisa, värdighet, mat och bostad.
9. att proklamerandet av Guds rike med rättvisa och fred kräver

fördömande av all orättvisa och förtryck, såväl individuellt som strukturellt; vi kommer inte att rygga tillbaka inför detta profetiska vittnesbörd.

10. att den Helige Andes vittnesbörd om Kristus är oundgängligt för evangelisation och att utan Hans övernaturliga verk varken ny födelse eller nytt liv är möjligt.

11. att andlig strid kräver andliga vapen och att vi måste såväl predika Ordet i Andens kraft som ständigt bedja att vi må få del av Kristi seger över ondskans 'härskare' och 'makter'.

12. att Gud har anförtrott till hela kyrkan och varje dess medlem uppgiften att göra Kristus känd över hela världen; vi längtar efter att få se alla lekmän och präster mobiliserade och utbildade för denna uppgift.

13. att vi, som hävdar att vi är en del i Kristi kropp, måste överskrida de ras, klass och könsgärnsor som finns inom vår gemenskap.

14. att Andens gåvor är givna till allt Guds folk, kvinnor och män, och att deras samverkan i evangelisation måste välkomnas till gagn för saken.

15. att vi som proklamerar evangeliet måste gestalta det i ett liv av helighet och kärlek; i annat fall förlorar vårt vittnesbörd sin trovärdighet.

16. att varje kristen församling måste vända sig utåt mot sin lokala omgivning med evangeliskt vittnesbörd och uppoffrande tjänst.

17. att det är angeläget för kyrkor, missioner och andra kristna organisationer att samarbeta i evangelisation och socialt arbete och därmed eliminera konkurrens och undvika dubbelarbete.

18. att det är vår plikt att studera det samhälle i vilket vi lever för att förstå dess strukturer, värderingar och behov och utifrån detta utveckla en lämplig missionsstrategi.

19. att världens evangelisering är en brådskande angelägenhet och att det är möjligt att nå onådade folk. Därför är vi beredda att under det sista decenniet av det tjugonde århundradet åta oss uppgiften med en ny beslutsamhet.

20. om vikten av vår solidaritet med dem som lider för evangeliets skull och kommer att förbereda oss själva inför samma möjlighet. Vi kommer också att arbeta för religiös och politisk frihet överallt.

21. att Gud kallar hela kyrkan att förmedla hela evangeliet till hela världen. Därför är vi fast beslutna att proklamera det troget, enträget och självuppoftande tills Han kommer.

A. Hela evangeliet

Evangeliet är de goda nyheterna om Guds frälsning från ondskans makter, om upprättandet av hans eviga rike och hans slutliga seger över allt som utmanar hans syfte. I sin kärlek planerade Gud att göra detta innan världen blev till och han genomförde sin befrielseplan över synd, död och dom genom vår Herres, Jesu Kristi, död. Det är Kristus som gör oss fria och som förenar oss till sin försonade gemenskap.

1. Människans belägenhet

Vi är förpliktade att predika hela evangeliet, dvs det bibliska evangeliet i hela dess fullhet. För att kunna göra det måste vi förstå varför människan behöver det.

Män och kvinnor har en inneboende värdighet och ett speciellt värde eftersom de skapades till Guds avbild att känna, älska och tjäna honom. Men genom synden har varje del av deras

mänsklighet förvridits. Människorna har blivit självcentrerade, egoistiska rebeller, som inte älskar Gud eller sin nästa såsom de borde. Som en konsekvens därav är de alienerade från sin skapare och från resten av hans skapelse. Detta är grundorsaken till den smärta, förvirring och ensamhet som så många människor lider av idag. Synden skapar också ofta antisociala beteenden, våldsam exploatering av andra och en utarmning av jordens resurser, vilka Gud givit till män och kvinnor att förvalta. Mänskligheten är i skuld utan ursäkt och på den breda vägen, 'som leder till fördärvet'.

Fastän Guds avbild hos människan blivit förvanskad, är hon fortfarande kapabel till kärleksfulla relationer, att utföra förnämliga insatser och att förverkliga underbar konst. Men också den finaste mänskliga gärning är ofrånkomligt befleckad och kan omöjligen göra någon värdig att komma till Gud. Män och kvinnor är också andliga varelser, men andliga övningar och 'hjälp dig själv' tekniker kan som mest lindra kända behov; de kan inte lösa syndens, skuldens och domens allvarliga realitet. Varken mänsklig religion eller mänsklig rättfärdighet, eller socio politiska program kan rädda människor. Frälsning i egen kraft vilken form den än tar sig är en omöjlighet. Människan, utlämnad åt sig själv, är evigt förlorad.

Vi tillbakavisar falska evangelier som förnekar mänsklig synd, gudomlig dom, Guds människoblivande i Jesus Kristus och nödvändigheten av korset och uppståndelsen. Vi förkastar också 'halva evangelier', som minimerar synd och blandar ihop Guds nåd med mänsklig ansträngning i egen kraft. Vi bekänner att vi själva ibland reducerat evangeliet. Men vi är fast beslutna att i vår evangelisation erinra oss Guds radikala diagnos och hans lika radikala botemedel.

2. Goda nyheter idag

Vi gläder oss över det faktum att den levande Guden inte över-

gav oss till vår förtappelse och hopplöshet. I sin kärlek sökte han upp oss genom Jesus Kristus för att rädda och återupprätta oss. De goda nyheterna pekar på den historiske personen Jesus, som proklamerade Guds rike och som levde ett liv i ödmjuk tjänst, som dog för oss, som blev gjord till synd och förbannelse i vårt ställe och som Gud återupprättade genom att uppväcka honom från döden. Till dem som ångrar sig och tror på Kristus ger Gud en andel i den nya skapelsen. Han ger oss ett nytt liv, vilket inrymmer förlåtelse för våra synder och den inneboende, förvandlande kraften av sin Ande. Han välkomnar oss till sin nya gemenskap, som består av människor från alla raser, nationer och kulturer. Och han lovar att vi en dag skall komma till hans nya värld, i vilken ondskan kommer att vara utplånad, naturen återlöst och där Gud kommer att regera i evighet.

Denna goda nyhet måste proklameras på ett frimodigt sätt varhelst det är möjligt, i kyrka och offentliga lokaler, via radio och television, på gator och torg, därför att det är Guds kraft till frälsning och vi är förpliktade att göra det känt. I vår förkunelse måste vi troget förklara den sanning som Gud uppenbarat i Bibeln och anstränga oss för att relatera den till vår egen situation.

Vi hävdar också att apologetik, nämligen 'försvaret och be-
fästandet av evangeliet', (Fil. 1:7), är en integrerad del av Bibelns
förståelse av mission och nödvändig för ett effektivt vittnesbörd
i den moderna världen. Paulus samtalade med människor utifrån
Skriften, i avsikt att övertyga dem om sanningen i evangeliet.
Det måste vi också göra. Alla kristna bör vara 'beredda att
svara var och en som kräver besked om' det hopp som finns i
dem. (1 Petr. 3:15)

Vi har återigen blivit påmind om Lukas betoning av att evangeliet är goda nyheter för de fattiga (Luk. 4:18, 6:20, 7:22) och vi har frågat oss själva vad detta innebär för majoriteten av världens befolkning, som är utfattig, lidande och förtryckt. Vi

har blivit påminda om att lagen, profeterna och vishetsböckerna liksom Jesu undervisning och verksamhet allt framhäver Guds omsorg om de materiellt fattiga och i konsekvens med det vår plikt att värna och visa omsorg om dem. Skriften hänvisar också till de andligt fattiga, som vänder sig till Gud för att få barmhärtighet. Evangeliet kommer som goda nyheter till båda. De andligt fattiga, som oavsett ekonomiska omständigheter ödmjucar sig inför Gud, mottar genom tro den fria gåvan av frälsning. Det finns ingen annan väg för någon att komma in i Guds rike. De materiellt fattiga och maktlösa finner dessutom en ny värdighet som Guds barn och den kärlek hos bröder och systrar som kämpar med dem för deras befrielse från allt som förnedrar och förtrycker dem.

Vi ångrar allt åsidosättande av Guds sanning i Skriften och är fast beslutna om att såväl proklamera som försvara den. Vi ångrar också tillfällen då vi varit likgiltiga för de fattigas belägenhet, då vi gynnat de rika och vi är fast beslutna att följa Jesus i förkunnandet av de goda nyheterna för alla människor såväl i ord som handling.

3. Det unika hos Jesus Kristus

Vi är kallade att förkunna Kristus i en allt mer pluralistisk värld. Gamla trosuppfattningar håller på att väckas upp igen och nya uppstår. Också under det första århundradet fanns 'många gudar och många herrar' (1 Kor. 8:5). Trots det framhöll apostlarna frimodigt det unika, det oersättliga och det centrala hos Kristus. Vi måste göra detsamma.

Eftersom män och kvinnor är skapade till Guds avbild och ser spår av Skaparen i skapelsen, finns ibland i de religioner som uppstått element av sanning och skönhet. De är emellertid inte alternativa evangelier. Eftersom människan är syndig och eftersom 'hela världen ligger i den ondes våld' (1 Joh. 5:19) är

också religiösa människor i behov av försoning genom Kristus. På grund av detta har vi ingen fullmakt att säga att frälsning kan fås vid sidan om Kristus eller oberoende av ett uttryckligt accepterande av hans verk genom tro.

Med hänvisning till Guds förbund med Abraham, anses det ibland att det judiska folket ej behöver erkänna Jesus som Messias. Vi påstår att också de behöver honom lika mycket som någon annan och att det skulle vara en form av antisemitism och ett utslag av bristande lojalitet till Kristus att avlägsna sig från Nya Testamentets modell att föra evangeliet 'först till judarna ...' Vi avvisar därför tesen att judarna har ett eget förbund som innebär att tro på Jesus är onödig.

Det som förenar oss är våra gemensamma övertygelser om Jesus Kristus. Vi bekänner honom som Guds evige Son, som blev sann människa och samtidigt förblev sann Gud, som blev vår ställföreträdare på korset och som bar våra synder och dog vår död, som bytte sin rättfärdighet mot vår orättfärdighet, som segrande uppstod i en förvandlad kropp och som skall komma åter i härlighet och döma världen. Han ensam är den inkarnerade Sonen, Frälsaren, Herren och Domaren och han ensam tillsammans med Fadern och Anden är värd tillbedjan, tro och lydnad av alla människor. Det finns bara ett evangelium eftersom det bara finns en Kristus, som genom sin död och uppståndelse är den enda vägen till frälsning. Vi avfärdar därför såväl relativism som betraktar all religion och andlighet som likvärdiga vägar till Gud som synkretism vilken försöker blanda tro på Kristus med annan tro.

Eftersom Gud har upphöjt Jesus till den högsta platsen, för att alla skall bekänna honom, är också detta vår önskan. Drivna av Kristi kärlek, vill vi hörsamma Kristi stora uppdrag och älska hans förlorade får, men vi är speciellt motiverade av 'nitälskan' för hans heliga namn och vi längtar efter att få se honom motta den ära och härlighet som tillkommer honom.

I det förgångna har vi ibland gjort oss skyldiga till okunnighet, arrogans och ohövlighet och även fientlighet mot anhängare av andra trosuppfattningar. Vi ångrar detta. Inte dess mindre är vi fast beslutna att i alla aspekter av vårt evangelisatoriska arbete, inklusive dialogen med människor av annan tro bära ett positivt och kompromisslöst vittnesbörd om det unika hos vår Herre, i hans liv, död och uppståndelse.

4. Evangeliet och socialt ansvar

Det äkta evangeliet måste tydliggöras genom förvandlade liv hos män och kvinnor. På samma sätt som vi förkunnar Guds kärlek måste vi vara engagerade i kärleksfull tjänst och på samma sätt som vi predikar Guds rike måste vi engagera oss i dess krav på rättvisa och fred.

Evangelisation är det primära eftersom vår huvudangelägenhet gäller evangeliet, att alla människor skall få tillfälle att ta emot Jesus Kristus som Herre och Frälsare. Men Jesus förkunnade inte enbart Guds rike. Han demonstrerade dess ankomst genom gärningar i barmhärtighet och kraft. Vi är idag kallade till en liknande integrering av ord och handlingar. I en anda av ödmjukhet är vi kallade att predika och undervisa, att vårda de sjuka, att mätta de hungriga, att visa omsorg för de fångslade, att hjälpa missgynnade och handikappade och att befria de förtryckta. Samtidigt som vi erkänner mångfalden av andliga gåvor, kallelser och sammanhang, påstår vi också att vittnesbörd och tjänst är oskiljaktiga.

Proklamerandet av Guds rike kräver med nödvändighet ett profetiskt fördömande av allt som är oförenligt med det. Bland det onda som vi djupt beklagar finns destruktivt våld, inkluderande institutionaliserat våld, politisk korruption, alla former av exploatering av människor och av jorden, underminerandet av familjen, abort på begäran, narkotikahandel och missbruket av mänskliga rättigheter. I vår omsorg för de fattiga är vi oroade

av skuldbördan hos två tredjedelsvärlden. Vi känner oss också upprörda över de inhumana villkor i vilka miljoner människor lever människor som bär Guds avbild liksom vi.

Vårt fortsatta engagemang för social handling innebär inte en sammanblandning av Guds rike med ett kristet samhälle. Det är snarare ett erkännande av att det bibliska evangeliet har oundvikliga sociala implikationer. Sann mission bör alltid vara förkroppsligad. Det gör det nödvändigt att ödmjukt sätta sig in i andra människors situationer, att identifiera sig med deras sociala verklighet, deras sorg och lidande och deras kamp för rättvisa gentemot förtryckande makter. Detta kan inte göras utan personliga offer.

Vi ångrar att vårt begränsade engagemang och våra inskränkta visioner ofta har hindrat oss från att proklamera Jesu Kristi herravälde över hela livet, både det privata och det offentliga, lokala och globala. Vi är fast beslutna att lyda hans uppmaning att 'först söka Guds rike och hans rättfärdighet' (Matt. 6:33).

B. Hela kyrkan

Hela evangeliet måste förkunnas av hela kyrkan. Allt Guds folk är kallat att delta i denna evangelisatoriska uppgift. Utan Guds Helige Ande kommer dock alla ansträngningar att vara fruktlösa.

5. Gud Evangelisten

Skriften uttalar klart att Gud själv är den främste evangelisten. Guds Ande är sanningens Ande, kärlek, helighet och makt och evangelisation är omöjlig utan honom. Det är Han som smörjer budbäraren, bekräftar Ordet, förbereder åhöraren, överbevisar syndaren, skänker ljus åt den blinde, ger liv till den döde, gör det möjligt för oss att omvända oss och tro, förenar oss till Kristi kropp, försäkrar oss att vi är Guds barn, leder oss till

en Kristuslik karaktär och tjänst och sänder oss ut för att vara Kristi vittnen. I allt detta är den Helige Andes främsta uppgift att ära Jesus Kristus genom att visa honom för oss och forma honom i oss.

All evangelisation innebär andlig kamp mot ondskans 'härs-kare' och 'makter'. I denna kamp kan bara andliga vapen ge framgång, speciellt Ordet och Anden tillsammans med bön. Vi vädjar därför till alla kristna att vara ihärdiga i sina böner för såväl kyrkans förnyelse som för världens evangelisering.

Varje sann omvändelse innebär en maktkamp, i vilken Jesu Kristi överlägsna auktoritet demonstreras. Det finns inget större under än det som sker då en troende blir befriad från satans slaveri, från synd, fruktan och meningslöshet, från mörker och död.

Fastän Jesu under var speciella som tecken på hans messianska uppgift och ett föregripande av hans fullkomliga rike då allt skall lyda under honom, har vi ingen frihet att sätta gränser för den levande skaparens makt idag. Vi avvisar både den skepticism som förnekar under och den förmätenhet som kräver dem, liksom den rädsla som ryggat tillbaka för Andens fullhet och den överlägsenhet som ryggat tillbaka för den svaghet i vilken Kristi makt fullkomnas.

Vi ångrar alla självsäkra ansatser att antingen evangelisera i egen kraft eller att diktera den Helige Ande. Vi är fast beslutna att i framtiden inte 'bedröva' eller 'undertrycka' Anden, men hellre försöka sprida de goda nyheterna 'med kraft, med helig Ande, i fullt mått' (1 Tess. 1:5).

6. Mänskliga vittnen

Gud, evangelisten, ger sitt folk privilegiet att vara hans 'medhjälpare' (2 Kor. 6:1). Fastän vi inte kan vittna utan honom, väljer han normalt att vittna genom oss. Han kallar bara vissa

att vara evangelister, missionärer eller pastorer, men han kallar hela sin kyrka och varje medlem i den att vara hans vittnen.

Den privilegierade uppgift som pastorer och lärare har är att leda Guds folk (laos) till att bli 'fullvuxna i Kristus' (Kol. 1:28) och att utrusta dem för uppgiften (Ef. 4:11-12). Pastorer har inte monopol på tjänsterna i församlingen, utan har snarast uppgiften att mångfaldiga dem genom att uppmuntra andra att använda sina gåvor och genom att undervisa lärjungar om hur man kan vinna andra. Prästerskapets dominans över lekmännen har varit av ondo i kyrkans historia. Den berövar såväl lek-männen som prästerna/pastorerna deras gudagivna roller, den skapar utbrändhet bland de sistnämnda, försvagar kyrkan och hindrar spridandet av evangeliet. Och ännu värre, det är grundläggande obiblistiskt. Vi som under århundraden insisterat på 'det allmänna prästadömet', vi insisterar nu på att alla troende är delaktiga i tjänsten för Gud.

Vi noterar med tacksamhet att barn och unga människor berikar kyrkans gudstjänst och utåtriktade arbete genom sin entusiasm och sin tro. Vi behöver undervisa dem i lärjungaskap och evangelisation, så att de kan nå sin egen generation för Kristus.

Gud skapade män och kvinnor som likvärdiga bärare av hans avbild (1 Mos. 1:26-27), accepterade dem som likvärdiga i Kristus (Gal. 3:28), utgjuter sin Ande över allt kött (Apg. 2:17-18). Eftersom den Helige Ande fördelar sina gåvor till kvinnor lika väl som till män, måste de ges tillfälle att utöva sina gåvor. Vi lovordar deras framstående insatser i missionens historia och är övertygade om att Gud kallar kvinnor till liknande uppgifter idag. Även om vi inte till fullo är överens om vilken form deras ledarskap ska ha, är vi överens om att i världens evangelisering vill Gud att män och kvinnor ska samverka med glädje. Lämplig utbildning måste därför göras tillgänglig för båda.

Lekmäns vittnesbörd äger rum, av kvinnor och män, inte bara

genom den lokala församlingen (se 8), utan också genom vänskapsrelationer, i hem och på arbetsplatser. Även de som är utan hem eller arbetslösa är kallade att vara vittnen.

Vårt främsta ansvar är att vara vittnen inför dem som redan är våra vänner, släktingar, grannar och kollegor. Evangelisation i hemmet är också naturlig såväl för gifta som för ensamstående. Ett kristet hem skall inte bara utgöra ett exempel på Guds standard för äktenskap, sexuella relationer och familj och utgöra en fristad av kärlek och fred för människor som lider oförrätt. I ett hem kan grannar, som inte skulle sätta sin fot i en kyrka, vanligtvis känna sig avspända även då evangeliet diskuteras.

Ett annat sammanhang för lekmannavittnesbörd är arbetsplatsen, där de flesta kristna tillbringar hälften av sin vakna tid. Arbete är en gudomlig kallelse. Kristna kan peka på Kristus genom ord, genom konsekvent idoghet, ärlighet och omtänksamhet, genom att värna om rättvisa på arbetsplatsen och alldeles särskilt om andra kan se av kvaliteten på deras dagliga arbete att det är gjort till Guds ära.

Vi ångrar vår del i den bristande uppmuntran av lekmännens tjänst, speciellt beträffande kvinnor och unga människor. Vi är fast beslutna att i framtiden uppmuntra alla Kristi efterföljare att rättmätigt och naturligt inta sina platser som Hans vittnen. Sann evangelisation är ett utflöde av ett hjärtas kärlek till Kristus. Det är orsaken till att alla kristna omfattas av uppgiften alla utan undantag.

7. Vittnenas integritet

Inget anbefaller evangeliet mera uttrycksfullt än ett förvandlat liv, och inget ger det sådant vanrykte som motsägelser i ens personliga liv. Vi är ålagda att uppföra oss på ett sådant sätt som är värdigt Kristi evangelium ja även att 'smycka' det genom att förhöja dess skönhet genom heliga liv. Den värld som iakttar

oss söker med rätta bevis som underbygger de anspråk som Kristi lärjungar framställer å hans vägnar. Ett starkt bevis är vår integritet. Vår förkunnelse att Kristus dog för att föra oss till Gud tilltalar människor som är andligen törstiga, men de tror oss inte om vi inte lämnar något tecken som tyder på att vi själva känner den levande Guden eller om vår gudstjänst saknar anknytning till verkligheten och relevans.

Vårt budskap om att Kristus försonar människor som vänt sig bort från varandra är trovärdigt endast om vi visar kärlek och vilja att förlåta varandra, att tjäna andra i ödmjukhet och att nå ut bortom vår egen gemenskap i en barmhärtighetstjänst för behövande en tjänst som kan kosta på.

Vår utmaning till andra att förneka sig själva, ta sitt kors och följa Kristus väcker förtroende bara om vi själva tydligt dött från självisk ärelystnad, oärlighet och girighet och lever ett liv i enkelhet, förnöjsamhet och generositet.

Vi beklagar djupt den brist på kristen konsekvens som vi ser såväl hos kristna som i kyrkor: materiell girighet, professionellt högmod och rivalitet, konkurrens i kristen tjänst, avundsjuka hos yngre ledare, missionärers paternalism, bristen på ömsesidig ansvarighet, avsaknaden av kristen sexualmoral, diskriminering p g a ras, kön eller sociala omständigheter. Allt detta är utslag av ett världsligt sinnelag som tillåter den rådande kulturen att undergräva kyrkan i stället för att kyrkan utmanar och förändrar kulturen. Vi skäms djupt för de tider då vi både som individer och kristna församlingar bejakat Kristus i ord och förnekat honom i handling. Vår inkonsekvens tar bort trovärdigheten hos vårt vittnesbörd. Vi erkänner våra kontinuerliga misslyckanden och fortsatta kamp. Men vi är också fast beslutna genom Guds nåd att utveckla integritet i oss själva och inom kyrkan.

8. Den lokala församlingen

Varje kristen församling är ett lokalt uttryck för Kristi kropp och har samma ansvar. Det är både 'ett heligt prästerskap' som frambär till Gud andliga offer i tillbedjan och 'ett heligt folk' med uppgift att 'förkunna hans storverk' till andra nationer (1 Petr. 2:5,9). Församlingen är sålunda både en gudstjänstfrände och en vittnande gemenskap, samlad och spridd, kallad och sänd. Gudstjänst och vittnande är oskiljaktiga.

Vi tror att den lokala församlingen har ett primärt ansvar för spridandet av evangeliet. Skriften ger vid handen att det rör sig om en utveckling från 'vårt evangelium kom till er' och till 'ni har fått Herrens ord att höras' (1 Tess. 1:5,8). På detta sätt skapar evangeliet församlingen som sprider evangeliet vilket skapar fler församlingar i en kontinuerlig kedjereaktion. Det som Skriften lär, bekräftas av strategin. Varje lokal församling måste evangelisera det område där den är belägen och har resurser för.

Vi rekommenderar varje församling att utföra regelbundna studier inte enbart av sina egna medlemmar och program men av sitt lokalsamhälle utifrån alla tänkbara utgångspunkter. Detta skulle kunna ge underlag för utarbetandet av en lämplig missionsstrategi. Medlemmarna kanske beslutar att organisera hembesök i hela sitt område, att vittna om Kristus där människor samlas, att ordna en serie av evangeliserande möten, föredrag och konserter, att arbeta med de fattiga för att förvandla en lokal slum eller att grunda en ny församling i ett angränsande distrikt eller en by. På samma gång får de inte glömma kyrkans globala uppgift. En församling som sänder ut missionärer får ej försumma sitt lokalsamhälle och en kyrka som evangeliserar sitt grannskap får ej försumma resten av världen.

I allt detta bör varje församling och samfund, där det är möjligt, arbeta med andra på ett sådant sätt att eventuell konkurrens

vänds till samarbete. Kyrkor bör också samarbeta med parakyrkliga organisationer, speciellt då det rör evangelisation, lärjungaskap och samhällstjänst. Dylika organ är delar av Kristi kropp och har värdefull specialistkunskap som kan vara till stor hjälp för kyrkan.

Kyrkan har av Gud avsetts vara ett tecken på hans rike, dvs en indikation på hur en mänsklig gemenskap kan se ut när hans rättfärdighet och fred får råda. Evangeliet måste förkroppsligas om det skall kunna kommuniceras på ett effektivt sätt. Detta gäller såväl individer som församlingar. Det är genom vår kärlek till varandra som den osynlige Guden uppenbarar sig idag (1 Joh. 4:12), speciellt om vår gemenskap är formad i små grupper och om den överskrider gränser som rör ras, klass, kön och ålder gränser som ofta delar andra gemenskaper.

Vi beklagar djupt att många av våra församlingar är inåtvända, organiserade för överlevnad snarare än för mission, eller upptagna med kyrkobaserade aktiviteter på bekostnad av vittnesbörd. Vi är fast beslutna att förändra detta, så att församlingarna engageras i fortlöpande utåtriktat arbete och Herren var dag låter nya människor bli frälsta och förena sig med dem (Apg. 2:47).

9. Samarbete i evangelisation

Evangelisation och enhet är nära relaterade till varandra i Nya Testamentet. Jesus bad att hans folks enhet skulle återspegla hans egen enhet med Fadern 'då skall världen tro på att du har sänt mig' (Joh. 17:20, 21). Paulus uppmanade församlingen i Filippi att 'ni sida vid sida kämpar för tron på evangeliet' (Fil. 1:27). Som en kontrast till denna bibliska vision, skäms vi över misstänkliggöranden och rivalitet, dogmatism om oväsentligheter, maktkamp och imperiebyggande, vilket allt spolierar vårt evangeliska vittnesbörd. Vi påstår att samarbete i evangelisation är oundgängligen nödvändigt, först därför att det är

Guds vilja men också därför att evangeliet om försoning hamnat i vanrykte p g a vår bristande enhet. Om uppgiften att evangelisera världen någonsin skall kunna slutföras måste vi göra det tillsammans.

'Samarbete' innebär ett sätt att finna enhet i mångfald. Det medför att människor med olika temperament, gåvor och kallelser, från olika kulturer, nationella kyrkor och missionsorganisationer, i alla åldrar och från båda könen arbetar tillsammans.

Vi är fast beslutna att en gång för alla lämna bakom oss, som en kvarleva från den koloniala tiden, den förenklade åtskillnaden mellan första världen som sändande länder och två tredjedelsvärlden som mottagande. Ett viktigt nytt faktum i vår tid är missionens internationalisering. Det är inte bara så att den stora majoriteten av alla evangeliska kristna numera är från andra områden än väst, utan antalet missionärer från två tredjedelsvärlden kommer snart att överstiga antalet från väst. Vi tror att missionsteam som representerar en mångfald i sammansättning men förenade i hjärta och sinne, konstituerar ett dramatiskt vittnesbörd om Guds nåd.

Vår referens till 'hela kyrkan' är inte ett förmätet anspråk på att den universella kyrkan och den evangelikala gemenskapen är synonyma begrepp. Vi erkänner att det finns många kyrkor som inte är en del av den evangelikala rörelsen. Evangelikala attityder gentemot den Romersk Katolska kyrkan och ortodoxa kyrkor varierar starkt. Vissa evangelikaler ber, samtalar, studerar Skriften och arbetar tillsammans med dessa kyrkor. Andra är starkt emot varje form av dialog och samverkan med dem. Alla evangelikaler är medvetna om att allvarliga teologiska skiljaktigheter kvarstår mellan oss. Där det är möjligt, och så länge som den bibliska sanningen inte blir föremål för kompromiss, torde samverkan vara möjlig inom sådana områden som bibelöversättning, studium av aktuella teologiska och etiska problemställningar, socialt arbete och politisk handling. Vi vill

emellertid göra det klart att gemensam evangelisation kräver en gemensam överlåtelse till det bibliska evangeliet.

Vissa av oss är medlemmar i kyrkor som tillhör Kyrkornas Världsråd och vi tror att ett positivt om än kritiskt deltagande i dess arbete är vår kristna plikt. Andra bland oss har ingen relation till världsrådet. Alla av oss betonar vikten av att Kyrkornas Världsråd antar en med Bibeln förenlig förståelse av evangelisation.

Vi bekänner vår del i ansvaret för söndringen i Kristi kropp, vilket är en stor stötesten för världens evangelisering. Vi är fast beslutna att fortsätta sökandet efter den enhet i sanning för vilken Kristus bad. Vi är övertygade om att den rätta vägen framåt mot närmare samverkan innebär öppen och tålmodig dialog med Bibeln som grund med alla dem som delar vår angelägenhet. Vi vill med glädje hänge oss åt detta.

C. Hela världen

Hela evangeliet har anförtrotts till hela kyrkan för att det skall bli känt i hela världen. Därför är det nödvändigt för oss att förstå den värld till vilken vi är sända.

10. Det moderna samhället

Evangelisation äger rum i ett speciellt sammanhang, inte i ett vakuum. Balansen mellan evangelium och detta sammanhang måste upprättas med omsorg. Vi måste förstå sammanhanget för att kunna kommunicera in i det, men sammanhanget får ej tillåtas förvränga evangeliet.

I anslutning till detta har vi blivit bekymrade över inflytandet av det 'moderna samhället', som är en alltmer framträdande världskultur framsprungen ur industrialiseringen med dess teknologi och urbanisering och med dess ekonomiska system.

Dessa faktorer skapar tillsammans en miljö, som på ett betydelsefullt sätt formar det sätt på vilket vi ser världen. Lägg därtill att sekularismen har ödelagt tron genom att göra Gud och det övernaturliga meningslöst; urbaniseringen har gjort livet omänskligt för många och massmedia har bidragit till urholkningen av sanning och auktoritet genom att ersätta ord med bild. I kombination med detta har det 'moderna samhället' och dess konsekvenser förvrängt det budskap som många predikar och underminerat deras motivation för mission.

År 1900 bodde endast 9% av världens befolkning i städer; år 2000 beräknar man att mer än 50% gör så. Denna världsvida rörelse in till städerna har kallats 'den största folkvandringen i människans historia' och den konstituerar en stor utmaning för kristen mission. Å ena sidan är stadsbefolkningen extremt kosmopolitisk på ett sätt som gör att världens nationer står vid våra trösklar i städerna. Kan vi utveckla globala kyrkor i vilka evangeliet utplånar etniska barriärer? Å andra sidan är många av de människor som bor i städerna omkringflyttande fattiga som är mottagliga för evangeliet. Kan Guds folk övertygas om att flytta in i sådana fattiga områden i städerna för att tjäna människorna och delta i förvandlingen av städerna? Det 'moderna samhället' medför välsignelser såväl som faror. Genom att sammanlänka kommunikation och handel runt vår glob skapas öppningar för evangeliet, utan tidigare motstycke, tvärs över gamla gränser och in i stängda samhällen oavsett om de är traditionella eller totalitära. Kristna media har ett kraftfullt inflytande både i att så ut evangeliet och i förberedelsen av marken. De stora missionsradioorganisationerna har beslutat sig för att ett evangeliskt vittnesbörd via radio skall vara tillgängligt på alla större språk år 2000.

Vi bekänner att vi inte arbetat tillräckligt för att förstå det 'moderna samhället' och dess konsekvenser. Vi har använt dess metoder och tekniker på ett okritiskt sätt och därmed utsatt oss själva för världslighet. Men vi är fast beslutna att i framtiden ta

allvarligt på dessa utmaningar och tillfällen för att stå emot det sekulära trycket i det 'moderna samhället', för att sätta in Kristi herravälde i hela den moderna kulturen och alltså engagera sig för mission i den moderna världen utan inslag av världslighet.

11. Utmaningen till år 2000 och bortom

Världens befolkning närmar sig idag sex miljarder. En tredjedel av den säger sig vara kristen. Av återstående fyra miljarder har hälften hört om honom medan den andra hälften inte gjort det. I ljuset av dessa siffror utvärderar vi vår evangeliska uppgift genom att betrakta fyra kategorier av människor.

För det första finns en mäktig resurs för mission, de engagerade. Under detta århundrade har denna kategori av kristna vuxit från omkring 40 miljoner år 1900 till omkring 500 miljoner idag. Och för närvarande växer denna grupp mer än dubbelt så fort som någon annan större religiös grupp.

För det andra finns nominella kristna. De bekänner sig som kristna (de har döpts, de besöker kyrkan ibland och de kallar sig även själva kristna), men tanken på ett personligt engagemang för Kristus är främmande för dem. De finns i alla kyrkor över hela världen. De behöver verkligen återevangeliseras.

För det tredje finns de oevangeliserade. Detta är människor som har en minimal kunskap om evangeliet men de har inte haft något egentligt tillfälle att ta ställning till det. De är förmodligen inom räckhåll för kristna människor om bara dessa skulle gå till nästa gata, väg, by eller stad för att finna dem.

För det fjärde finns onådade. Dessa är de två miljarder som aldrig har hört om Jesus som Frälsare och de är inte inom räckhåll för kristna från sitt eget folk. Det är faktiskt ca 2000 folk eller nationaliteter där det inte ännu finns någon vital, inhemsk församlingsrörelse. För oss är det till hjälp att hänföra dem till

mindre 'folkgrupper' som känner en släktskap med varandra (gemensam kultur, språk, bostad, yrke). De effektivaste budbärarna för att nå dem är de troende som redan tillhör deras kultur och kan deras språk. I annat fall måste tvärkulturella budbärare av evangeliet sändas ut och lämna bakom sig egen kultur och uppoffrande identifiera sig med de människor som de längtar efter att nå för Kristus.

För närvarande finns omkring 12 000 sådana onådda folkgrupper inom 2000 större folkslag. Det innebär att uppgiften inte är omöjlig. Men endast 7% av alla missionärer är idag engagerade i detta slag av arbete, medan återstående 93% arbetar i den redan evangeliserade halvan av världen. Om denna obalans skall korrigeras är en strategisk omflyttning av personal nödvändig.

En smärtsam faktor som påverkar var och en av ovan nämnda kategorier är deras otillgänglighet. Många länder beviljar inte visa till sådana som uppger sig vara missionärer utan några andra kvalifikationer eller bidrag att erbjuda. Sådana områden är dock inte helt otillgängliga. Våra böner kan gå genom varje ridå, dörr och barriär. Och kristen radio och television, ljud och videokassetter, filmer och litteratur kan också nå de annars onåbara. På det viset kan också 'tältnakare' arbeta; de som likt Paulus tjänar sitt eget uppehälle. De reser i sin yrkesroll (affärsfolk, universitetslärare, tekniska specialister, språklärare) och de använder varje tillfälle att tala om Jesus Kristus. De åker inte till ett land under falska förespeglningar; deras arbete för dem faktiskt dit; det är helt enkelt så att vittnesbördet är en väsentlig del av deras kristna livsstil varhelst de råkar befinna sig.

Vi skäms djupt över att nära två årtusenden passerat sedan Jesu död och uppståndelse och att fortfarande två tredjedelar av världens befolkning ännu inte erkänt honom. Å andra sidan förundras vi över de allt tydligare tecknen på Guds makt även på de mest osannolika platserna på jorden.

För många har år 2000 blivit en utmanande milstolpe. Kan vi engagera oss själva för evangelisering av världen under det sista decenniet av detta sekel? Det är inget magiskt i årtalet men borde vi ändå inte göra vårt bästa för att nå detta mål? Kristus befaller oss att förmedla evangeliet till alla folk. Uppgiften är brådskande. Vi är fast beslutna att lyda honom med glädje och hopp.

12. Svåra situationer

Jesus sade tydligt till sina efterföljare att de skulle räkna med motstånd. 'Har de förföljt mig' sade han 'kommer de också att förfölja er' (Joh. 15:20). Han sade också åt dem att glädja sig över förföljelse (Matt. 5:12) och påminde dem om att villkoret för skörd var död (Joh. 12:24).

Dessa förutsägelser, att kristet lidande är oundvikligt och fruktbart, har varit giltiga i varje tidsålder, också i vår egen. Många tusen martyrer har funnits. Idag är situationen på många sätt densamma. Vi hoppas innerligt att 'glasnost' och 'perestrojka' skall leda till fullständig religiös frihet i Sovjetunionen och i andra Östblocksländer och att islam och hinduländer skall bli mera öppna för evangeliet. Vi beklagar djupt det nyligen brutala kuvandet av Kinas demokratirörelse och vi ber att detta inte skall medföra ytterligare lidande för de kristna. På det hela taget verkar det emellertid som om de gamla religionerna har blivit mindre toleranta, utlänningar mindre välkomna och världen mindre vänligt sinnad till evangeliet.

I denna situation önskar vi göra tre uttalanden till regeringar som är i färd med att ompröva sin attityd till kristna.

För det första, kristna är lojala medborgare som arbetar för sin nations välfärd. De ber för dess ledare och betalar sina skatter. Naturligtvis kan inte de som bekant Jesus som sin Herre också benämna andra auktoriteter Herre och om de beordras

att göra så eller att göra något som Gud förbjuder, måste de visa olydnad. Men de är samvetsgranna invånare. De bidrar också till sitt lands välfärd genom stabila äktenskap och hem, genom sin ärlighet i affärer, genom hårt arbete och genom sin frivilliga tjänst för handikappade och behövande. Regeringar som värnar om rättvisa har inget att frukta från kristna.

För det andra, kristna avstår från ovärdiga metoder i evangelisationen. Även om vår tro till sitt väsen förväntar av oss att vi skall förmedla evangeliet till andra är praxis att vi gör en öppen och ärlig presentation av det. Detta ger sedan de som lyssnat fullständig frihet att själva ta ställning till vad de hört. Vi vill vara känsliga mot dem som omfattar en annan tro och vi avvisar varje ansats som söker att tvinga omvändelse på dem.

För det tredje, kristna önskar innerligt att religionsfrihet skall råda för alla människor, inte enbart frihet för kristna. I övervägande kristna länder står de kristna i främsta ledet bland dem som begär frihet för religiösa minoriteter. I övervägande icke kristna länder begär därför kristna inget mera än de begär för andra i liknande situationer. Friheten att bekänna, praktisera och utbreda religion såsom det definieras i den allmänna deklarationen om mänskliga rättigheter, kan och bör vara en ömsesidigt beviljad rättighet.

Vi beklagar mycket varje ovärdigt vittnesbörd som Jesu efterföljare kan ha gjort sig skyldiga till. Vi är fast beslutna att inte vara till onödigt anstöt så att namnet Jesus inte blir vanärat. Korsets anstöt kan vi emellertid inte undvika. För den korsfäste Kristus skull ber vi att vi skall vara beredda, genom hans nåd, att lida och även att dö. Martyrskap är en form av vittnesbörd som Kristus har lovat att hedra speciellt.

Avslutning

Förkunna Kristus tills han kommer

'Förkunna Kristus tills han kommer'. Det har varit temat för Lausanne II. Naturligtvis tror vi att Kristus har kommit; han kom då Augustus var kejsare i Rom. Vi vet, av de löften han gav, att han en dag skall komma igen i ofattbar härlighet för att fullkomna sitt rike. Vi uppmanas att vara vaksamma och redo. Under tiden mellan hans två ankomster skall kristen mission äga rum. Vi har uppmanats att gå till världens ände med evangeliet och vi har fått löfte om att slutet av denna tidsålder kommer först då detta ägt rum. De två slutet (världens ände och denna tidsålders slut) kommer att sammanfalla. Tills dess har han lovat att vara med oss.

Kristen mission är därför en angelägen uppgift. Vi vet inte hur lång tid vi har på oss. Men vi har ingen tid att slösa bort. Och för att fortsätta enträget med vårt ansvar är andra kvaliteter nödvändiga, speciellt enhet (vi måste evangelisera tillsammans) och offer (vi måste beräkna och acceptera kostnaden). Lausannedeklarationen inbegrep 'att bedja, planera och arbeta tillsammans för hela världens evangelisering'. Vårt Manilla-manifest innebär att hela kyrkan är kallad att förmedla hela evangeliet till hela världen, förkunna Kristus tills han kommer med all nödvändig ihärdighet, enhet och självuppoffring.